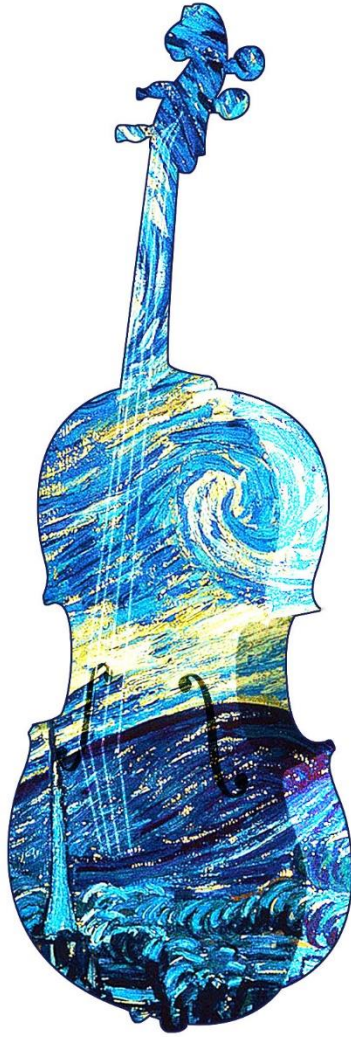

ETAPES

El món musical

2015/2016 - Institut La Plana

“Els músics volen ser la veu de tants cors tranquils.”
Billy Joel

Índex

INTRODUCCIÓ	4
1.INSPIRACIÓ I CREACIÓ	6
2.GRAVACIÓ	10
2.1 Estudi.....	10
2.1.1 Disseny i equipament	10
2.1.2 Estacions de treball d'àudio digital	11
2.1.3 Home studio	12
2.1.4 Cabina d'aïllament	13
2.2 Gravació.....	13
2.2.1 Pas 1: El procés d'enregistrament	13
2.2.2 Pas 2: El procés d'edició	15
2.2.3 Pas 3: El procés de mescla	17
2.2.4 Pas 4: El procés de masterització	18
3.MÀRQUETING	19
3.1 Què és el màrqueting?	19
3.2 Panorama general de la comercialització de la música	20
3.3 Màrqueting Mix 4 p de la comercialització	21
3.3.1 Màrqueting Mix	22
3.3.2 Producte	22
3.3.3 Preu	23
3.3.4 Distribució	23
3.3.5 Promoció	24
4.ESDEVENIMENTS	25
4.1 Iniciació	25
4.1.1 Esdeveniments i concepte	25
4.1.2 Propòsit de l'esdeveniment	26
4.1.3 Les cinc preguntes del màrqueting	27
4.2 Planificació	29
4.3 Implementació	30
4.3.1. Programació de l'esdeveniment	30
4.3.2 Integració de la comunicació del màrqueting	30
4.3.3 Posada en escena	32
4.4 Esdeveniment	33

4.4.1 Càrrega i descàrrega	33
4.4.2 Audiència	34
4.4.3 Intèrprets, artistes	34
4.5 Avaluació	35
4.6 Resultats i conclusions	36
Etapas: un documental sobre la música	39
Procediment	39
Biografies dels músics	42
Conclusions del documental.....	53
Conclusions	54
Bibliografia	57
ANNEX: Entrevistes documental	59
Empty Cage	59
Blaumut	73
Guillem Roma	80
Mazoni.....	88
Toni Serrat	97
Núria Graham	109
Awali.....	115
Carla Serrat.....	122

INTRODUCCIÓ

En un treball de recerca, el més important és la motivació per fer-lo. Això ho vaig tenir claríssim des del primer dia, era conscient que era essencial tenir especial interès en el tema. No m'ho vaig prendre com un simple treball que hauria de lliurar i que al final tindria una nota, era quelcom més que això: me'l vaig plantejar com un projecte que m'ajudés a entendre allò que treballaria amb profunditat, treballar-hi amb esforç i aconseguir un resultat que me'n fes estar orgullosa.

Tot i saber això, vaig tenir una gran quantitat de dubtes al principi. No tenia cap idea que m'acabés de convèncer del tot, així que em vaig dedicar a analitzar els meus gustos i aficions personals, fins arribar a la conclusió que volia centrar-me en la música. Per què? Doncs és simple, és un pilar fonamental en la meva vida, fins al punt d'esdevenir la meva passió. Pot semblar una banalitat, a primera vista, ara bé, estic segura que l'ambició que tinc per aquest món m'ha mogut per intentar aconseguir el millor resultat, o almenys, per aprendre tant com m'ha set possible.

D'altra banda, però, sentia que no era suficient per mi. No només volia fer una recopilació teòrica de tota la informació sobre la indústria: volia posar-me a la pell del músic, acostar-m'hi. Així doncs, vaig aprofitar una de les primeres iniciatives en el qual em volia basar: l'audiovisual. Tenia la intenció de dedicar-hi una quantitat de temps i afany considerable, ja que era una proposta en la qual hi volia posar força pes. Aquesta feina deriva a l'apartat pràctic del treball: un documental on apareixen set entrevistes fetes a grups i músics. Ells són els protagonistes i els narradors de la seva pròpia experiència en el món musical en els diversos camps que han de tractar.

Com es pot apreciar, la creativitat és una part fonamental del treball. És un aspecte que m'ha interessat desenvolupar i apreciar, i de fet, en això es basa l'art i la feina dels músics. Per això ho volia representar de forma visual i atractiva, de manera que hi pogués incloure, d'una banda, aspectes de caire subjectiu, com ara aconseguir un punt de vista personal respecte la indústria musical, i d'altra banda informació respecte el procés de producció.

Però puc afirmar que des de bon principi l'únic que he volgut és aconseguir poder gaudir i apreciar el treball. Això i sentir què és treballar en un projecte pel meu compte (tot i tenir la

sort de poder comptar amb l'ajuda d'altres persones), organitzar-me a la meua manera i a més adquirir més coneixement, que sempre es positiu.

A nivell més teòric, els meus objectius eren entendre millor el món musical, basant-me en es diferents “passos” o àmbits principals que envolten la figura del músic. Amb això, simplement volia respondre a la pregunta “què fan els músics?”, ja que de fet, és un món que sembla fàcil a primera vista, però sens dubte és molt desconegut per la majoria de gent. És aquesta desconeixença la que provoca, en alguns casos, un deteriorament de la imatge del músic. Si bé és cert que a la majoria de persones ens agrada la música i n'escoltem, costa arribar a entendre que és una feina, en certa manera, com qualsevol altra. Així que un dels objectius que em vaig plantejar al principi era conèixer més a fons com funciona aquest món, per poder argumentar perquè aquesta concepció no és així. De manera que es podria considerar la hipòtesi del treball: la idea general de la societat en relació al músic té realment fonament?

Els apartats estan organitzats en quatre camps: la inspiració i la creació, la gravació, el màrqueting i per últim els esdeveniments. Cada secció té les seves pròpies divisions, ordenades per apartats. Per últim hi ha l'explicació de la part pràctica, a la qual hi haurà adjuntades les transcripcions de les entrevistes con a annex. El documental serà entregat a part en un pen-drive.

Espero que els lectors d'aquest treball pugueu saciar la curiositat respecte aquest tema i entendre què fan els músics.

1.INSPIRACIÓ I CREACIÓ

La música no és una ciència exacta. És per això que cada artista segueix un procediment diferent a l'hora de crear les seves cançons, fet que va directament relacionat amb la inspiració que poden adquirir. Aquest és el motiu pel qual he entrevistat diversos músics, per conèixer la seva experiència personal en referència a aquest tema, de manera que cal esmentar que la informació mostrada a continuació és una recopilació de diversos punts de vista i coneixença personal.

En tot cas, m'agradaria aprofundir més en alguns aspectes força rellevants. Es tracta de la creativitat i la personalitat que cal adquirir i/o tenir per crear nou material. A més, la música requereix per norma general d'un coneixement de teoria però tendeix a ser creada per aconseguir resultats més enllà dels estètics.

En un inici aquest apartat n'havien de ser dos que estiguessin separats, però ben mirat, ambdós processos van agafats de la mà. Si bé no són el mateix, formen una espècie de sistema, ja que sense l'un no hi ha l'altre.

Tot i això, considero que abans d'anar a tractar la matèria pròpiament dita, és essencial començar per una petita secció en que tracti únicament la definició d'allò en què, al cap i a la fi, es basa tot el treball: la música. No es pot començar la casa per la teulada. Així doncs, comencem.

1.1 Què és la música?

Definir "música" com a concepte és un acte subjectiu, en bona part, ja que cada persona té una visió diferent del que és. Els que en produeixen, però, solen tenir una concepció clara del que significa, tot i presentar divergències entre ells mateixos.

He tingut la sort de poder entrevistar alguns músics, i cal dir que tots ells m'han expressat uns pensaments que ajuden a entendre l'abast i la transcendència de tot aquest món. Al final del treball es pot trobar una explicació més àmplia de l'apartat pràctic del treball.

De la pregunta que dona títol a aquest apartat (què és la música) se n'obté una resposta la

qual té una part comuna en la majoria dels casos:

“És com si preguntessis: Per tu què és la vida?” - Vassil Lambrinov (Blaumut)

“És pràcticament una malaltia, el que tinc amb la música.” – Núria Graham

“La música sóc jo, això ve amb mi” – Sergi Estella (Empty Cage)

“Per mi la música és com l’aire per respirar.” – Tamara Shmidt (Awali)

“Forma part de la teva vida... Per mi ho és tot.” – Toni Serrat

“La música per mi és vida. És la definició de vida: música.” – Xavier de la Iglesia (Blaumut)

Amb aquestes cites podem apreciar una visió del que simbolitza la música per als músics: la vida. És una afirmació gairebé filosòfica i certament radical, depenent del punt de vista amb què es miri. Tanmateix, mostra la importància que li donen, fet que trobo interessant: no es tracta només d’una simple afecció, acció o ofici – és vida, ho és tot.

Fotografia d’Awali, un dels grups entrevistats al documental (Tamara Shmidt i Preston Clark)

Per altra banda, també és cert que per a cada un representa diferents sensacions, com és d’esperar, fet que mostra com d’heterogènies són les interpretacions de la música. Així doncs, també es poden afegir d’altres aspectes que els músics consideren importants per descriure-la:

“Ens connecta com a espècie humana” – Guillem Roma

“És la meva passió, és un mitjà de comunicació” – Vassil Lambrinov (Blaumut)

És clar, totes les opinions respecte el tema són diferents. Pretenc començar el meu treball de recerca amb una reflexió que m’agradaria transmetre als que el llegeixin. Normalment l’art, en aquest cas la música, no és vist de la mateixa forma en què es veuen d’altres disciplines. Potser és pel fet que no és palpable, o perquè és subjectiva. És clar, es podria veure únicament com una conjunció de sons que s’uneixen harmoniosament i no es pot negar que, en part, es tracta d’això. Ara bé, no ho és tot.

Ara parlo des del meu punt de vista, que espero compartir amb moltes altres persones: la música, d’una manera o una altra, transmet emocions. Alguns poden parlar de màgia, altres

de reaccions químiques o fins i tot hi haurà gent que negarà tot això rotundament. Però el cert és que aquesta transmissió és la que fa que aquest tema sigui enigmàtic, ja que tots (o gairebé tots) l'hem sentit però alhora no l'entendem. Però bé, aquí cadascú pensarà el que vulgui.

Per altra banda, trobo interessant centrar-se en la utilitat de la música. És força simple explicar-la: es tracta d'una eina de comunicació que ens permet connectar-nos, ja sigui amb el món que ens envolta, les persones o amb nosaltres mateixos. Pot semblar un argument sense fonament, però si ens hi parem a pensar, els humans entenem la música. Per exemplificar-ho, tendim a sentir-nos de forma semblant si ens posen una cançó trista (o bé lenta i amb acords menors) o bé una cançó alegre (amb un temps ràpid i acords majors). Tot el món l'entén i tendeix a sentir-se de forma similar.

Cal dir que jo no em dedico a la música professionalment, ni molt menys. Si bé és cert que m'apassiona, no tinc un lligam com els dels artistes que apareixen mencionats. Però puc apreciar-la, de la mateixa manera que ho pots fer tu, la persona que llegeix això. Amb tot plegat, a part d'intentar definir allò indescriptible, vull deixar clar que s'ha de respectar la música i aquells que es dediquen a fer-la. Tot sense desprestigiar a d'altres àrees de la societat, ja que evidentment, tot és necessari. Tanmateix, sóc conscient que la feina del músic no és tan ben vista com ho podrien ser d'altres. És per això que vaig voler fer aquest treball (a més d'aprendre) i és per això que tinc la voluntat d'aconseguir, encara que sigui a petita escala, fer entendre que ser músic no és tan fàcil com pot semblar, que s'ha de treballar i esforçar-se per arribar lluny. I per això demano que es consideri la importància de la música en la societat.

Per acabar, l'última petició és que cadascú reflexioni sobre la pregunta que dona títol a aquest apartat: "Per què serveix la música?"

1.2 Com s'ideen i es formen les cançons

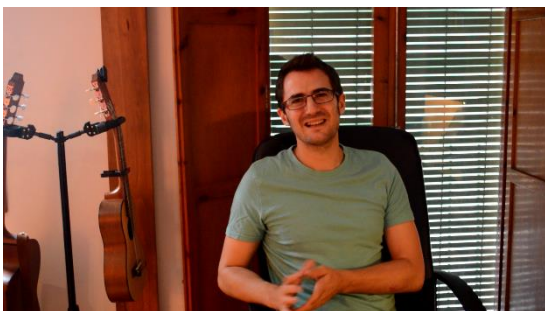
Tots els músics als quals he entrevistat escriuen lletres per la música. Així doncs, hi ha un conjunt de preguntes que vaig fer-los, per poder entendre millor com és el procés creatiu que segueixen els artistes, què té més rellevància i quin significat té.

El cert és que haig d'admetre el que ja suposava al principi: res és fix. Cap d'ells segueix sempre el mateix mètode, res és fix en cap aspecte. En primer lloc, si parlem del que els mou per escriure una nova cançó, tots responen el mateix: qualsevol ocurrència és susceptible de ser escrita i tot és font d'inspiració. Alguns, però, parlen més de les seves pròpies vivències, de la vida i les experiències com a pauta per escriure les lletres o bé de qualsevol altra cosa, una imatge, pel·lícula, una sensació o bé simplement deixen anar el que tenen a dins sense saber-ho explicar de cap altra manera.

“Hi ha com dues mirades diferents: l’una és cap endintre i l’altre és cap enfora.” – Guillem Roma

“La nostra música és les nostres vides, els nostres moments” – Preston Clark (Awali)

“No sé mai amb què m’inspiro” – Núria Graham

*Fotografia del cantautor manlleuenc Guillem Roma
extreta del documental*

Dit això, tenim clar que tot inspira. Però què va primer, la lletra o la música, a l'hora de crear? Què és més important? Doncs bé, aquí ens trobem en el mateix cas. Aquesta és una de les característiques de la creativitat, no segueix cap camí, simplement apareix. És per això que ens trobem davant d'una situació on, tot i que aquí sí que els músics tendeixen a seguir un procediment semblant molts cops, trobem que cada un d'ells ho fa seguint el seu instint, fet que es pot apreciar sobretot quan es comparen amb d'altres processos.

Per alguns, la melodia és més important que la lletra, en el sentit que és allò en què es basa principalment la música i el que pot arribar a transmetre més emocions. Per altres, tot té la mateixa importància, independentment del que surti primer. El mateix passa al moment de crear, normalment no hi ha res que surti sempre primer, varia de forma continuada. Així doncs, el que puc constatar és que res està mai estipulat, res més.

2.GRAVACIÓ

Avui en dia, el procés de fer un enregistrament es separa en la gravació, barreja i masterització. L'enregistrament multipista permet capturar senyals de diversos micròfons, o de diferent 'presa' en cinta o disc, amb espai per al cap maximitzada i qualitat, el que permet la flexibilitat abans no estaven disponibles en la barreja i masterització etapes per a l'edició, l'equilibri de nivell, la compressió i la limitació, afegint efectes com reverberació, equalització, flanger, i molt més.

2.1 Estudi

2.1.1 Disseny i equipament

Generalment, els estudis de gravació consten de tres sales: el propi **estudi**, on el so de la gravació es crea, la **sala de control**, on es grava el so des de l'estudi es grava el so des de l'estudi i és manipulat, i la **sala de màquines**, que és l'espai on se situen tots els equips sorollosos, com ordinadors, aparells amb ventilació forçada o sistemes que puguin interferir amb el procés de gravació. Els estudis de gravació estan acuradament dissenyats a partir dels principis de l'acústica per crear un conjunt d'espais amb les propietats acústiques necessàries amb la finalitat aconseguir una gravació de so precisa i exacte. Aquests principis consisteixen tant en el tractament de l'habitació (a través de l'ús de materials d'absorció i de difusió a les superfícies de l'habitació, i també l'estudi de les dimensions físiques de l'habitació en si per tal de d'obtenir la forma de so desitjada) i la insonorització (també per proporcionar aïllament acústic entre les habitacions) per evitar que el so surti de la propietat. Un estudi de gravació pot incloure habitacions addicionals, com ara una cabina de veu - una petita sala dissenyada per a la gravació de veu, així com sales d'un o més addicional de control.

MSR Studios – Nova York

L'equip que es troba en un estudi de gravació habitualment inclou:

- **Taula de mescles/consola de mescla:** sistema que permet de controlar la combinació electrònica de diferents senyals d'entrada, per a obtenir una o més sortides.
- **Gravadora multipista:** enregistradora permet registrar múltiples fonts sonores per separat per després unir-les i forma una única font.
- **Micròfons:** és un transductor que converteix el so en un senyal elèctric.
- **Monitors de referència:** són altaveus amb una resposta de freqüència plana
- **Teclat**
- **Kit de bateria acústica**
- També pot incloure:
- **Estació de treball d'àudio digital:** programari que permet crear música sobre la base d'àudio o a sons MIDI, i que poden inserir-se des de mitjans externs (en el cas d'àudio pot ser un micròfon o algun instrument musical; en el cas de MIDI pot ser un teclat, un sintetitzador, o qualsevol instrument que permeti la connexió MIDI), que després són reproduïts, barrejats o editats
- **Estació de treball de música:** un sintetitzador que disposa d'un seqüenciador multipista intern i totes les seves eines d'edició.
- **Efectes externs,** com ara compressors (que creen una intensitat de so més constant, i així s'eviten nivells de "volum" massa alts o massa baixos), reverberació (prolongació del so una vegada s'ha extingit l'original), o equalitzadors (modifiquen la tonalitat dels sons).

2.1.2 Estacions de treball d'àudio digital

Exemple de DAW: Steinberg Cubase

Els ordinadors han assumit ràpidament un paper important en el procés de gravació, substituint així les taules de mescla, gravadores, sintetitzadors, samplers i dispositius d'efectes de so. Així doncs, un ordinador equipat rep el nom d'estació de treball d'àudio digital o DAW (provinent de l'anglès *Digital Audio Workstation*). El programari popular enregistrament d'àudio inclou Logic Pro, Pro Tools (estàndard per a la majoria de professionals) Cubase, Nuendo i MOTU Digital Performer (popular per MIDI¹). Altres

aplicacions de programari inclouen Ableton Live, Cakewalk Sonar, ACID Pro, FL Studio, Adobe Audition, Auto-Tune, Audacity i Ardour.

Les aplicacions de software actuals són més dependents en el maquinari de gravació d'àudio que de l'ordinador en que s'executen, per tant els ordinadors de gamma alta són menys prioritaris tret que hi hagi la implicació de MIDI¹. Mentre que Apple Macintosh s'utilitza per a la majoria dels treballs d'estudi, hi ha una amplitud de programari disponible per a Microsoft Windows i Linux.

2.1.3 Home studio

Un *home studio* o estudi casolà és un estudi de gravació de petites dimensions generalment situat en una casa. Aquests estudis sovint atenen les necessitats específiques d'un artista individual, o s'utilitzen com un hobby no comercial. Els primers *home studios* moderns van ser creats a mitjans de la dècada dels 80, amb l'arribada de dispositius d'enregistrament multipista assequibles, sintetitzadors i micròfons. El fenomen ha florit amb la caiguda dels preus dels equips i accessoris MIDI, així com productes de gravació directe de discos de baix cost.

L'enregistrament de bateria i guitarra elèctrica en un *home studio* és un repte, ja que solen ser els instruments més sorollosos. La bateria o els tambors convencionals requereixen aïllament de so, a diferència dels tambors electrònics o mostrejats. Per altra banda, aconseguir un so autèntic d'amplificador de guitarra elèctrica incloent la distorsió requereix un atenuador d'energia o una caixa d'aïllament o cabina. De vegades, els músics reemplacen instruments més forts com ara la bateria amb teclats, que sovint proporcionen un mostreig² força realista.

La capacitat de gravació digital introduït pel Alesis ADAT i el seu cost relativament baix van ser en gran part responsables de l'aparició de *home studios* en la dècada de 1990.

¹ acrònim de Musical Instrument Digital Interface (interfície digital d'instruments musicals) és un estàndard tècnic adoptat per la indústria de la música electrònica per a dispositius de control, com ara sintetitzadors i targetes de so, que emeten música. Com a mínim, una representació d'un so MIDI inclou valors pel to de la nota, longitud i volum. També pot incloure característiques addicionals, com ara atac i retard de temps .

² En la música , el mostreig és l'acte de prendre una porció, o mostra , d'un enregistrament de so i la reutilització del mateix com un instrument o un enregistrament de so en una cançó o una peça diferent.

2.1.4 Cabina d'aïllament

Una cabina d'aïllament és una petita habitació estàndard en un estudi de gravació, que és insonoritzada per mantenir allunyats els sons externs i mantenir els sons interns i, com totes les altres sales de gravació en la indústria del so, està dissenyada per tenir una menor quantitat de reverberacions a les parets i així aconseguir un bon so. Un estudi de gravació professional compta amb una *sala de control*, una gran *sala en viu*, i una o més petites *cabines d'aïllament*. Totes les habitacions estan insonoritzades com amb parets de doble capa amb espai mort i aïllament enmig de les dues parets.

Hi ha variacions del mateix concepte, incloent una cabina d'aïllament portàtil i independent, una cabina d'aïllament compacta d'altaveu de guitarra, o una cambra d'aïllament altaveu de guitarra més gran.

Un panell Gobo aconsegueix el mateix efecte en un grau molt més moderat; per exemple, una bateria que és massa sorollosa a sala en viu o a l'escenari pot tenir panells de vidre del Gobo que permet veure a través d'acrílic col·locat al voltant per desviar el so i evitar el sagnat en els altres micròfons, el que permet un control més independent de cada instrument canal a la taula de mesclés.

Totes les sales en un estudi de gravació poden tenir una combinació reconfigurable de superfícies reflectants i no reflectants, per controlar la quantitat de reverberació.

2.2 Gravació

El món de la música ha canviat. Avui dia, la tendència en la producció de la música s'està desplaçant cada vegada més cap als estudis casolans.

2.2.1 Pas 1: El procés d'enregistrament

La gravació d'àudio als primers dies de l'enregistrament de la música era molt més simple del que és avui. Actuacions senceres es registraven en una sola presa, de vegades amb només 1 o 2 micròfons.

Avui, però, s'utilitza un procés més sofisticat conegut com enregistrament multipista, on cada instrument es registra per separat i combinar-després en una "barreja". Això ofereix dos grans

avantatges:

- Permet als enginyers modelar i donar forma al so de cada instrument de manera independent dels altres.
- Permet a tots els instruments d'una cançó ser gravats alhora.

Amb aquest nou mètode una sola persona podia fer sola el que solia requerir tot un equip d'enginyers i músics. Tot i que els passos en el procés poden variar lleugerament depenent de l'enginyer, seguidament descriuré una guia general del funcionament d'enregistrament.

1. Creació una Pista d'Acompanyament

El primer pas és crear una espècie de guia perquè els altres instruments segueixin. Generalment es fa servir un simple clic del metrònom per establir un tempo. Però com que no tots els músics tendeixen a seguir clics, també es podria utilitzar un *loop* de bateria pre-gravat en el seu lloc. Però es pot donar un altre cas en que una cançó no tingui ritmes constants, així que un tercer mètode és la creació d'una pista des de zero.

Quan un instrument o grup d'instruments es registren com a guia, s'acostuma a *doblar* fins que la "versió original" o guia és eliminada per complet.

2. Gravació de la secció de ritme

Com la majoria de músics saben, la **secció rítmica** és la base de qualsevol cançó. Quan els grups toquen junts, tothom segueix la **bateria** o bé el **baix**. Té sentit, doncs, que normalment aquests siguin els primers instruments que es graven. En les cançons en les que no hi ha bateria / baix, es pot utilitzar al seu lloc un altre instrument rítmic (com la guitarra acústica).

Imatge d'una bateria a l'estudi

3. Gravació de les Harmonies

Una cop s'ha construït una bona base, és el moment d'afegir-hi nous elements. La creació d'una progressió harmònica és primordial. Depenent de la cançó, que podria significar l'addició de la guitarra rítmica, piano, sintetitzadors, etc.

- Què és una progressió harmònica?

Una progressió harmònica és una sèrie d'acords musicals, o de canvis d'acords que "apunta

a una meta definida", per establir (o contradir) una tonalitat basada en un to, nota fonamental o tònica de l'acord i que es basa en una successió de relacions de notes fonamentals. Els acords i la teoria d'acords es coneixen generalment com a harmonia.

Un canvi d'acord en general es produeix en un ritme accentuat, de manera que les progressions harmònica poden contribuir significativament al ritme, metro i la forma musical d'una peça, delineant compassos, frases i seccions. Això és conegut com a ritme harmònic.

Per definir-ho d'una manera més senzilla, es pot dir que tracta sobre el moviment dels acords d'una peça i serveix de base a la melodia musical.

4. Gravació de les melodies

Com que la majoria de les cançons utilitzen una combinació d'instruments per formar la melodia, té sentit que aquelles que són les més dominants (normalment la veu principal o guitarra) siguin les que es gravin en primer lloc. Passat aquest punt, es poden omplir els buits amb melodies de suport.

5. Afegir color

Per posar els tocs finals en una cançó, se sumen tots aquests petits matisos que afegeixen color i brillantor a les principals pistes. Els exemples més comuns poden incloure:

- cors
- acompanyament de percussió
- acompanyament de piano
- efectes de so mostrejats

2.2.2 Pas 2: El procés d'edició

Un cop s'ha acabat de gravar les pistes, el següent pas és netejar. Perquè tot i haver seguit de forma acurada tot allò que ja hem mencionat, sempre hi haurà alguns errors que poden i han de ser corregits. Això es pot realitzar amb l'ajuda de les eines d'edició disponibles en l'actualitat, d'estacions de treball d'àudio digital (DAW).

En general, l'edició es compon de 5 tasques comunes:

1. **Arranjaments**
2. **Composicions**
3. **Reducció del soroll**
4. **Edició del temps**
5. **Edició del to**

Amb els **arranjaments**, es pot prendre una visió general de tot el que s'ha fet fins ara, per avaluar el que funciona i el que no.

Per exemple, es podria:

- eliminar pistes senceres que no afegeixen valor
- tallar seccions de pistes que desordre la mescla
- moure una secció a una nova part de la cançó
- eliminar seccions senceres de la cançó per complet

Amb les **composicions**, es comparen les parts duplicades de cada pista, i se selecciona la millor. També hi ha la opció de seleccionar les millors parts i combinar-les totes en una.

Amb la **reducció de soroll**, es tallen tots els sons d'abans, després i d'entre cada secció d'àudio on l'instrument està sonant.

Això significa l'eliminació de:

- veus de fons
- *xiulet* d'amplificadors
- passes
- grinyols de cadires
- respiracions
- o simplement *aire mort*

Per reduir el soroll encara més, es pot afegir un filtre sota del rang de la freqüència més baixa dels instruments que no siguin greus, per eliminar sons ressonants.

Amb **l'edició del temps**, es poden posar a lloc notes fora de compàs, usant un dels dos

mètodes següents:

- El mètode de "tallar i enganxar", que funciona bé en els instruments de percussió.
- El mètode de "estirament de temps", que funciona bé en gairebé tots els instruments.

Amb **l'edició de to**, es pot canviar qualsevol nota fora de to a la pista, amb Auto-Tune o qualsevol programari similar. Normalment s'utilitza en la veu, però també funciona correctament en la majoria dels instruments melòdics.

Tot això cobreix el procés d'edició.

2.2.3 Pas 3: El procés de mescla

Un cop la barreja les pistes d'àudio estan disposades correctament, el proper objectiu és aconseguir que es barregin com una unitat cohesiva mitjançant el procés de "mescla" (*mixing* en anglès).

La mescla es podria considerar una forma d'art en sí mateixa, de manera que hi ha moltes maneres possibles de realitzar-la. Tot i així, generalment hi ha certes tasques fonamentals que es fan. Els exemples més comuns inclouen:

- **Equilibrar *Faders* (regulació dels volums)** - que es realitza de manera que cap instrument soni massa fort o suau en relació als altres.
- **Presa panoràmica (o *panning*)** - que dona cada instrument el seu propi espai a la representació estèreo, igual que cada músic té el seu propi espai a l'escenari.
- **Anivellació** - que crea un espai únic en l'espectre de freqüències per a cada instrument, de manera que no hi ha dos sons que competeixen per la mateixa banda de freqüències.
- **Compressió** – que iguala els nivells d'abast dinàmic d'un instrument de manera que cada nota s'escolti amb claredat, i la mescla soni més fort en el seu conjunt.
- **Reverb (reverberació)** - que crea l'espai de 3 dimensions per a la barreja, afegint una sensació de profunditat, i la unificació dels instruments.

- **Automatització** - que permet canviar la configuració en diferents punts de la cançó, per donar-li a la mescla una sensació de *moviment*.

Una vegada que s'han utilitzat aquestes eines per crear la mescla, ha arribat el moment per a l'últim pas.

2.2.4 Pas 4: El procés de masterització

Abans que la cançó estigui preparada per realitzar la masterització, totes les pistes han de ser re-gravades a un arxiu estèreo soles. Un cop fet això, diverses tècniques de masterització s'utilitzen per donar els tocs finals a la cançó, per fer que soni encara millor. Les tècniques comunes inclouen:

- **Maximitzar Sonoritat** - a través d'una major compressió i limitació sense sacrificar massa la dinàmica.
- **Equilibri de Freqüències** - a través de més equalització, i un procés conegut com *compressió multi-banda*, que pot comprimir bandes de freqüència individuals per separat de la resta de l'espectre.
- **Ampliació estèreo** - amb un *plugin* (o programa addicional) especial dissenyat per afegir un sentit complementari d'"ample" a les freqüències més altes en la mescla.

Una vegada que tot sona perfecte, la pista es converteix a la seva taxa apropiada de la freqüència de mostreig/profunditat de bit. Per exemple, un CD d'àudio és 44,1 kHz / 16 bits.

*

La masterització és sempre necessària?

Fa dècades, quan tots els enregistraments d'estudi estaven destinats a la venda, tot estava masteritzat. Avui en dia, però, quan es fan molts enregistraments d'aficionat simples, els *home studios* solen fer la seva pròpia masterització, o bé se la salten per complet. I això està bé. Això si tot el que es fa és compartir la música amb els amics i la família.

No obstant això, si els músics en qüestió pretenen escriure música professionalment o si simplement volen que el seu treball soni tan bé com sigui possible, masteritzar les mescles és obligatori.

3.MÀRQUETING

Sens dubte, el màrqueting és un dels factors més rellevants a l'hora de difondre i vendre la música. Avui en dia, internet és un gran mètode de difusió, tant per músics novells com pels que tenen més experiència en la indústria musical, a més de provocar un gran canvi en la relació artista-oient.

3.1 Què és el màrqueting?

Hi ha una gran quantitat de definicions de màrqueting, però les correctes se centren en la clau per a la comercialització d'èxit, en altres paraules, els **clients**. Seguidament hi ha algunes definicions del màrqueting que poden aclarar el concepte.

La **American Marketing Association** (Associació de Màrketng Americana) defineix el màrqueting com:

El màrqueting és l'activitat, un conjunt d'institucions i processos per crear, comunicar, lliurar, i intercanviar ofertes que tenen valor per als clients, socis i la societat en general. (Aprovat a l'octubre de 2007)

El **Chartered Institute of Marketing (CIM)** diu:

El procés responsable d'identificar, anticipar i satisfer les necessitats del client rendibilitat gestió.

Philip Kotler (economista i especialista en màrqueting) defineix el màrqueting com:

El màrqueting és el procés social a través del qual individus i grups obtenen el que necessiten i desitgen a través de la creació i l'intercanvi de productes i valor amb altres.

La definició de màrqueting de **Palmer** (agència de publicitat americana) és:

El màrqueting és essencialment sobre saber reunir els recursos d'una organització

perquè responguin a les necessitats canviants dels clients dels quals l'organització depèn.

Dennis Adcock (escriptor de un gran nombre de llibres dedicats íntegrament al món del màrqueting):

El producte adequat, en el lloc correcte, en el moment adequat, al preu adequat.

Per sintetitzar, és un procés de planificació del producte, preu, distribució i promoció de béns, serveis o idees, i l'execució i control d'aquesta planificació perquè el bescanvi sigui satisfactori tant per al consumidor com per l'empresa o organització. Cerca la satisfacció del consumidor combinant les següents normes o instruments: producte, preu, distribució i promoció (publicitat, venda directa, promoció de vendes, relacions públiques, propaganda, etc.).

3.2 Panorama general de la comercialització de la música

Hi ha dues opcions per als músics independents en el negoci de la música: **ser el seu propi segell discogràfic** o **associar-se amb experts** que faran tota la feina necessària sempre que se'ls pagui.

Un segell discogràfic, una empresa de relacions públiques, un mànager musical, una empresa de publicitat, una agència d'entreteniment, una firma de distribució de música, un advocat d'entreteniment, una revista de música, i bona part de de la resta d'entitats en la indústria de la música són part d'una roda de "mitjans de comunicació" que generen la radiofusió, publicitat, concerts i la venda de discos (CD). Tot això és part d'un contracte discogràfic

**BBC
RADIO**

Logo de BBC Radio 1

(d'un segell discogràfic). Tot i així, els músics també tenen la possibilitat d'intentar mantenir un pla intern únic, creant així el seu propi negoci i funcionament. Cal dir, però, que aquesta és una opció realista si el mateix músic ha estat en el negoci durant un cert temps, fet que li haurà proporcionat experiència.

Una **companyia discogràfica** gestiona quatre àrees bàsiques de la comercialització de la música: **ràdio, relacions públiques, concerts, i la venda al públic**. El sector de la ràdio és el més complicat de la indústria de la música, i la part més costosa dins del pressupost d'un segell discogràfic. Si es contracta un promotor de ràdio independent, aquest també pot assistir als músics amb relacions públiques, concerts i venda al públic, en cas que la campanya radiofònica sigui prou gran.

La part de **relacions públiques** (publicitat) de la indústria de l'entreteniment s'obté mitjançant la contractació d'una empresa de relacions públiques (o persona). Un segell discogràfic gran ja disposa gestors de relacions públiques al seu personal. Un segell independent més petit, per la seva banda, pot produir la seva pròpia publicitat, però el seu abast s'acota només a algunes revistes de música locals, que no inclouen les que formen part de grans mitjans de comunicació.

Per a la part **comercial** de la indústria de la música, una companyia discogràfica contractaria un promotor de venda, mentre que un petit segell discogràfic avisaria a les botigues pel seu compte. S'ha de tenir en compte que això no és el mateix que la distribució de la música, que és simplement un intermediari entre la companyia de discos i la música botigues de venda. Si no es té cap persona que s'encarregui de les promocions de venda, no es tindrà cap venda, independentment de la promoció que es faci.

La indústria de l'entreteniment té algunes altres entitats amb les quals el músic ha de treballar, com el mànager de música (també conegut com mànager personal) i l'advocat d'entreteniment. Si bé no s'ocupen dels detalls en el màrqueting en els mitjans massius de música de la forma en què un promotor d'un segell discogràfic o ràdio s'ocuparia, són necessaris amb coses com l'edició musical i funcionament general una vegada que s'ha iniciat la carrera (però probablement no abans.)

3.3 Màrqueting Mix | 4 p de la comercialització

Els venedors utilitzen diferents eines per tal d'obtenir la resposta desitjada dels clients o millor satisfer les seves necessitats. Aquestes eines es coneixen com el "Màrqueting Mix". El Màrqueting Mix és probablement el terme en la comercialització més famós.

3.3.1 Màrqueting Mix

El Màrqueting Mix és una combinació d'eines de màrqueting que utilitza una empresa per satisfer els seus clients i assolir les metes organitzacionals. McCarthy classifica totes aquestes **eines de màrqueting** en quatre grans categories:

- Producte
- Preu
- Lloc
- Promoció

Aquests quatre elements són els **components bàsics** d'un pla de màrqueting i s'anomenen col·lectivament Les **“4 P” del màrqueting**. Les “4 P” es refereixen més als productes físics més que als serveis. A continuació es mostra una il·lustració de màrqueting mix.

L'important a destacar és que tots aquestes **quatre P (variable) són controlables**, amb subjecció a les limitacions internes i externes de l'entorn de màrqueting. Els venedors, utilitzant diferents combinacions d'aquestes variables, poden dirigir-se a diferents grups de clients que tenen diverses necessitats.

3.3.2 Producte

El producte és l'oferta real de l'empresa als seus clients que també inclou aspectes de valor afegit. El producte pot ser tangible (béns) o intangible (serveis).

Mentre es realitza la formulació de l'estratègia de comercialització, les decisions pels productes inclouen:

- Què oferir?
- Nom de la marca

- Embalatge
- Qualitat
- Aparència
- Funcionalitat
- Accessoris
- Instal·lació
- Serveis oferits després de la venda
- Garantia

3.3.3 Preu

El preu inclou **l'estratègia de fixació de preus** de l'empresa per als seus productes. Quant hauria de pagar un client per un producte? L'estratègia de fixació de preus no només té relació amb els marges de benefici, sinó també ajuda en la recerca de possibles clients. La decisió de preus també influeix en l'elecció dels canals de comercialització. Això inclou:

- Estratègia de preus
- Preu de llista
- període de pagament
- Descomptes
- Finançament
- Les condicions de crèdit

Els consumidors solen ser sensibles als preus, descomptes i ofertes addicionals. Un altre aspecte de la fixació de preus és que els productes cars són considerats de bona qualitat.

3.3.4 Distribució

No només inclou el **lloc on el producte es col·loca**, totes aquelles activitats realitzades per l'empresa per garantir la disponibilitat del producte dirigit clients. La disponibilitat del producte en el lloc correcte, en el moment adequat i en la quantitat correcta és crucial en les decisions de distribució.

Les decisions de distribució són:

- Col·locació
- Els canals de distribució
- Logística
- Inventari
- El processament de comandes
- Cobertura de mercat

3.3.5 Promoció

La **promoció** inclou totes les activitats de comunicació i de venda per persuadir els possibles candidats del futur per comprar el producte. Les decisions de promoció inclouen:

- Publicitat
- Tipus de mitjans
- Missatge
- Pressupostos
- Promoció de vendes
- La venda personal
- Relacions públiques
- Màrqueting directe

Cartells de promoció musical al carrer

Aquests costos són enormes en comparació amb el preu del producte, fet pel que és bo a dur a terme una anàlisi del punt d'equilibri abans d'assignar el pressupost. Això ajuda a determinar si els nous clients arribaran a amortitzar el cost de promoció o no.

Sovint pren temps i requereix d'estudis de mercat per desenvolupar una mix de màrqueting amb èxit. Mentre es fan diversos dissenys d'estratègies, se solen realitzar canvis de tal manera que tota transmet el mateix missatge, així que es podria considerar una forma de creativitat i innovació.

4.ESDEVENIMENTS

L'entreteniment en directe és actualment un dels pocs components vitals de la indústria de la música en la seva lluita per sobreviure en el segle XXI i ajustar-se als canvis dràstics en el mercat de la música. Els esdeveniments musicals es produeixen en gran quantitat diàriament i és important planificar-los i produir-los de forma correcta per tal de mantenir la seva rellevància i assegurar el seu lloc dins el mercat.

Hi ha diferents assumptes crucials que requereixen atenció durant un esdeveniment: el procés d'organització, com ara el màrqueting i la planificació estratègica, la comunicació i promoció, gestió de riscos, la programació d'esdeveniments i gestió de la capacitat, per anomenar uns quants. Es converteix en evident la importància que té ser innovador i sempre estar al dia amb l'estat del mercat per tal d'organitzar esdeveniments exitosos.

4.1 Iniciació

4.1.1 Esdeveniments i concepte

Qualsevol tipus d'esdeveniment pot ser completament nou o necessita ser desenvolupat. El desenvolupament d'un esdeveniment existent es produeix quan un nou equip de direcció s'assigna a treballar en un esdeveniment que ja ha estat en curs. En aquest cas ja tindrà un format i procés establert, de manera que la tasca del nou equip és actualitzar-lo i modificar-lo per obtenir l'èxit possiblement perdut o ser més rellevant. En el cas que sigui un element completament nou, l'equip organitzador ha de centrar-se primerament en la necessitat o objectiu que es desitja complir. Aquests esdeveniments poden tenir lloc una sola vegada o bé poden establir-se per produir-se diversos cops, en aquest cas el gestor ha de desenvolupar un nou concepte que en mantingui l'èxit i la popularitat.

Tant si l'esdeveniment és nou o si s'està formant, el seu concepte ha de ser fort i ha de ser aplicat a un context particular i un entorn on es durà a terme. El concepte és vist com la base, dissenyat per donar suport i guiar tot el procés de l'acte. Es basa en el coneixement i la comprensió de l'entorn i els seus grups d'interès. El concepte de l'esdeveniment ha de ser capaç d'aconseguir la seva intenció, pot ser aplicat a tots els mecenes i ser assolible per mitjà dels recursos disponibles. Per crear un concepte adequat s'ha de dur a terme una investigació, amb l'ajuda de la creativitat de l'equip directiu. El concepte correcte de l'esdeveniment és un

dels factors més importants que poden garantir resultats rendibles.

4.1.2 Propòsit de l'esdeveniment

El primer pas en el procés de la creació concepte és definir el propòsit de l'acte. Els esdeveniments musicals de gran escala poden ser organitzats per empreses i corporacions, així com pel govern i les seves divisions culturals, tenint així diferents propòsits. En cas d'actes corporatius (que són aquells patrocinats o organitzats per les empreses en lloc dels governs i el sector públic, no s'ha de confondre amb festes d'empresa), una vegada que el "cas de negoci" (fi) és acordat, es donarà orientació a les decisions principals en relació amb el desenvolupament de l'esdeveniment, que inclou qüestions com el tema i els components, així com els missatges corporatius que han de ser enviats. El propòsit central amb el qual esdeveniments musicals corporatius són organitzats és principalment la publicitat d'un producte de l'empresa. Generalment, és emmascarada darrere d'un propòsit més elevat, igual que la creació d'entreteniment per als joves o el fet d'ajudar a una causa, però el propòsit inicial és la publicitat.

Alguns exemples d'esdeveniments de música corporativa són: *Rockstar Mayhem Festival* - un festival itinerant als Estats Units, patrocinat per Rockstar Energy Company, que produeix una beguda energètica, així com Jagermeister - una marca de beguda alcohòlica (<http://rockstarmayhemfest.com/>). Rockstar també patrocina *The Uproar Festival*, aconseguint així directament al públic objectiu de la companyia (<http://rockstaruproar.com/>). Un altre exemple és el *Vans Warped Tour*, patrocinat per l'empresa de fabricació de calçat Vans, que al seu torn també arriba al seu públic objectiu mitjançant la creació de programes (*line-ups*) que atraurà a la gent amb un gust de música i roba concret i que tendeixen a utilitzar sabates Vans (<http://vanswarpedtour.com/>).

Els esdeveniments públics en general tenen un propòsit més noble que pot tenir múltiples facetes: ajudar una causa, proporcionar entreteniment, atreure visitants, turisme, etc. Per

Públic del Festival Vortex durant l'edició del 1970

exemple, un festival de música anomenat Vortex i organitzat als EUA el 1970 i patrocinat per la comunitat contracultura l'estat de d'Oregon i Portland va tenir la seva fi en el demostració dels aspectes positius del moviment contra la guerra, així com la prevenció de protestes violentes durant una visita del llavors president Nixon.

Un exemple més recent és el Festival de Folk de Nova Jersey, patrocinat per la Universitat Estatal de Nova Jersey i Douglas College, organitzat pels estudiants com a part del seu curs (<http://njfolkfest.rutgers.edu/>). En qualsevol cas, la definició precisa del propòsit de l'esdeveniment atorgarà una punt de partida en la planificació del concepte d'esdeveniments.

4.1.3 Les cinc preguntes del màrqueting

Per tal d'establir la una campanya de màrqueting d'un esdeveniment en el camí correcte s'ha de seguir una anàlisi exhaustiva del seu concepte i respondre a les 5 preguntes referents al màrqueting. Aquestes determinaran si l'esdeveniment és viable, sostenible i factible. També es poden aplicar al pla de màrqueting.

1. Per què?

Cal obrir el missatge promocional per estimular l'assistència. Aquest element sovint s'omet en la publicitat, per proporcionar a l'audiència la informació sobre l'hora i el lloc de l'esdeveniment. La gent està sobresaturada amb infinites formes d'entreteniment que poden obtenir simplement movent un dit. Indicant "Estàs convidat" o "Ens veiem en l'espectacle" no és suficient, és més aviat passiu i no sembla prou atractiu perquè les persones deixin la comoditat de les seves cases. En la indústria del concert, el nivell de popularitat de l'artista o intèrpret pot ser tan alta que és vist com una marca comercial i per tant només el nom és suficient per respondre la pregunta "Per què?". No obstant això, el mercat està inundat i tals noms són rars. Els cartells dels concerts, com una de les eines de promoció més fortes, sovint no tenen espai per proporcionar qualsevol informació

adicional. Quan es tracta de promocions en línia, l'espai no té límits, donant així al promotor l'oportunitat de donar al públic un avanç, una mostra del que podran aconseguir si assisteixen al show.

2. Qui?

La segona pregunta es concentra en el seu públic objectiu. És essencial per el màrqueting i el pressupost determinar i abordar el seu públic objectiu de la forma més adequada i convincent. En la indústria dels concerts, el públic variarà depenent del gènere de la música. Els canals pels quals es tractin els espectadors i el missatge a transmetre també ha de variar en conseqüència. El més probable és utilitzar diferents mitjans de comunicació amb un públic interessat en la música rap, que té diferents interessos que la del públic la música *heavy*. Conèixer al públic és la clau determinant de resultat exitós l'esdeveniment.

3. Quan?

Un equip de gestió professional sempre ha de recordar que el temps ho és tot. En el procés de planificació d'esdeveniments es necessita una atenció especial per centrar-se en les necessitats, horaris i patrons del mercat objectiu. L'elecció del moment oportú tindrà una influència directa en l'assistència i tots els aspectes que cal tenir en compte. El concert pot tenir lloc en qualsevol moment de la setmana, però, en general, programes de cap de setmana sempre gaudeixen d'una assistència més gran. El temps d'inauguració depèn de l'hora del dia: si es tracta d'un dia de setmana, ha de començar bastant tard, donant a la gent l'oportunitat de acabar el seu dia de treball i arribar al lloc, mentre que al mateix temps ha d'acabar prou d'hora, donant al públic la possibilitat de descansar abans de la propera jornada. Per altra banda, els espectacles de cap de setmana sempre comencen tard i generalment acaben després de la mitjanit. En cas que s'estigui planejant una festa de que s'allargui més dies, sens dubte ha detenir lloc al cap de setmana per aconseguir la millor assistència possible.

El grup d'edat de l'audiència és un altre element important. Si el programa previst és obert a totes les edats, és important acabar abans de les 11 del vespre, en cas contrari l'assistència serà impedita pel fet que els pares estan preocupats pels menors.

L'estacionalitat de l'esdeveniment s'ha de tenir en compte també. Els espectacles a l'aire lliure, naturalment, no s'organitzen durant les estacions fredes; els pocs festivals que tenen lloc en època d'hivern tindran lloc a l'espai tancat, que pot arruïnar molt l'ambient en alguns casos. Les festes nacionals són una altra amenaça per a l'assistència.

4. On?

La quarta pregunta determina un dels actius clau en la promoció d'esdeveniments: la ubicació. Les sales de concerts sovint es classifiquen en funció de la seva accessibilitat i qualitat de so. Si el lloc que s'ha triat per l'esdeveniment comporta problemes de so i té un sistema de so defectuós, un nombre dels assistents potencials podrien preferir esperar a la propera vegada i una millor ubicació.

5. Què?

Cada cas ha de ser presentat al públic com a únic, que ofereix l'oportunitat de veure i experimentar una experiència nova i emocionant. Sempre s'emfasitza en els beneficis que el consumidor obtindrà si assisteix a l'esdeveniment.

4.2 Planificació

La naturalesa diversa dels esdeveniments pot provocar més mà d'obra i consumir molt de temps, a causa de la poca freqüència en la qual se solen fer. Per això en general a la majoria dels esdeveniments se'ls consideren com una "activitat no rutinària". Per tant, una gran quantitat d'esforç ha de ser posat en el procés d'organització i de gestió abans de la el dia de l'esdeveniment. Naturalment, els nous esdeveniments faran que el procés sigui més complicat en comparació amb els que ja han s'han estructurat abans, on els processos de planificació i organització són documentats en els registres dels anys anteriors.

És important tenir en compte la incertesa de molts esdeveniments, que després requereixen alguns plans de suport en cas de que l'esdeveniment prengui un gir inesperat. Com he esmentat abans, uns objectius clars de l'esdeveniment també facilitaran el procés de planificació i ajudaran a moure tot l'equip en la mateixa direcció.

4.3 Implementació

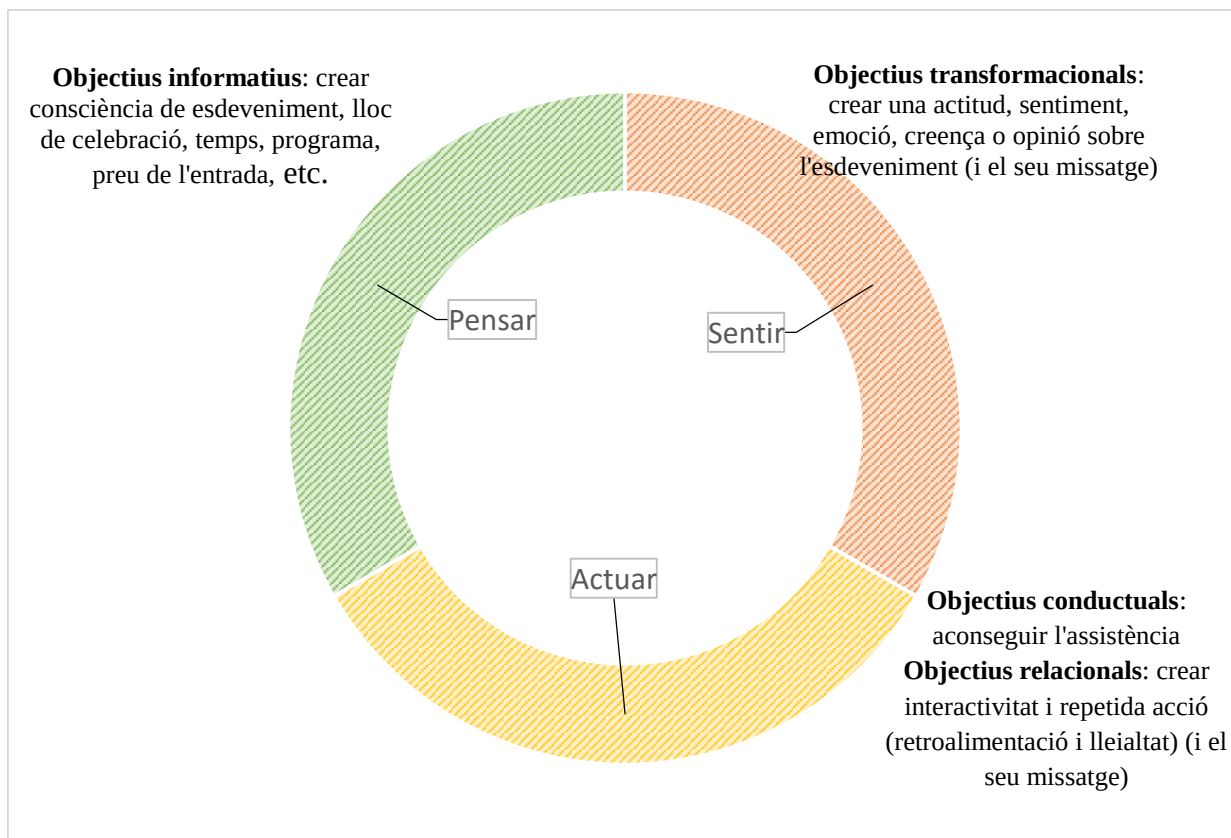
4.3.1. Programació de l'esdeveniment

Un aspecte important de l'esdeveniment com a producte és el desenvolupament d'un programa emocionant. És important per a l'equip de gestió tenir en compte un nivell de qualitat que satisfaci els criteris artístics i de mercat, i a més, aconseguir el benefici desitjat. Un dels elements clau per aconseguir una programació exitosa és destriar un concepte central en el programa: què té significat a l'audiència de tot allò presentat. Aquest seria el cas dels esdeveniments musicals, que tenen finalitats històriques, caritatives, culturals o d'altres aspectes vinculats.

Per exemple, un festival australià anomenat *The Stompem Ground* es dedica a Músics aborígens.

4.3.2 Integració de la comunicació del màrqueting

Per tal d'assolir els objectius del màrqueting de l'acte per mitjà de la comunicació, totes les activitats, les imatges i els missatges transmesos a la necessitat del públic en general han de ser coherents per ajudar a motivar els clients a participar en l'esdeveniment. Això significa que un sistema unificat missatges ha de ser transmès a través de totes les tècniques de comunicació utilitzades per l'equip organitzador. Els avantatges de tenir una comunicació integrat al màrqueting són l'exactitud, l'ús eficaç dels mitjans de comunicació, la coherència i la integritat creativa dins l'equip. Naturalment, totes les estratègies de màrqueting es basen en el coneixement de clients potencials.

Aquests tipus d'objectius es corresponen amb el model de "pensar, sentir, actuar" del comportament consumidors, però en el cas de la majoria dels esdeveniments musicals, l'atenció i els recursos es donen als objectius informatius.

Publicitat i promoció

La publicitat és qualsevol forma de promoció no personal que compta amb nombrosos canals per arribar al públic: ràdio, televisió, diaris i revistes, llocs web, cartells, autobusos, parades d'autobús, taxis, etc.

És fàcil adonar-se que la creació de campanyes publicitàries per a grans actes no és tan difícil, ja que el producte pràcticament es ven sol: ja té tots els elements necessaris per a una campanya efectiva, el gerent de publicitat només està obligat a utilitzar-los en el moment adequat. Els esdeveniments musicals (o qualsevol tipus d'esdeveniments) són intangibles per naturalesa, però tot i això, tenen elements tangibles: logos dels grups, fotografies dels seus membres, clips curts dels seus DVDs en viu; la continuïtat en el temps ja ve amb els artistes, quan participen personalment en un anunci de vídeo, per exemple, per promocionar la

propera gira o un sol espectacle. Si estan disponibles, els comentaris en viu i vídeos de la gira poden ser un poderós reclam per alimentar les expectatives del públic que hi anirà; i, per descomptat, l'evidència visual del públic gaudint de l'espectacle: fotos o vídeos d'aficionats a les primeres files donen un sentit de la tangibilitat a l'esdeveniment promès.

L'efectivitat de la publicitat se sol mesurar pel nombre de persones que poden arribar a haver-hi i la quantitat de vegades que el mercat objectiu rebrà el missatge. La regla general és que si la persona està exposada al missatge almenys quatre vegades, serà eficaç.

Les relacions públiques

La principal diferència entre la publicitat i les relacions públiques és que el primer és el que dius de tu mateix i l'últim és el que altres diuen de tu. Relacions públiques ajudar a construir relacions mútuament profitoses amb les parts interessades i els consumidors com així com la forma el que se sent al seu públic potencial i pensa en el seu esdeveniment. Els mitjans la publicitat són sovint afavorits pels organitzadors d'esdeveniments de música, ja que els dona l'espai no remunerat a els diaris i per tant una gran oportunitat per arribar al mercat objectiu. Per altra banda, l'avantatge per la gent en general és gaudir de la lectura de les arts i l'entreteniment. No obstant això, als mitjans de comunicació només es recull la història si és una notícia digna. Per tant, un comunicat de premsa eficaç pot resultar en una publicitat impagable per al seu esdeveniment. Ha de ser escrit en l'estil d'un reportatge en lloc de material publicitari.

4.3.3 Posada en escena

El terme "posada en escena" es referia originalment al fet de tenir tots els elements d'un teatre reunits per ser presentats a l'escenari. Avui en dia també pot referir-se a l'organització d'una de les etapes dins d'un gran festival, que pot tenir diferents àrees d'actuació ubicades en tota la ubicació de l'esdeveniment. Sent part d'un gran esdeveniment, cada etapa ha d'encaixar amb la planificació, programació i logística de tot l'esdeveniment. Al seu torn, cada etapa té la seva pròpia logística, gerència i el personal.

Cada etapa requereix un pla d'etapes, també conegut com un pla d'escenari. Representa el punt de vista de l'àrea d'actuació des de dalt, que representa tota la infraestructura: entrades, sortides, preses de corrent i les instal·lacions d'il·luminació. El pla d'etapes pot ser vist com

un mitjà de comunicació que ajuda a l'esdeveniment perquè funcioni com ho hauria de fer. Per als grans esdeveniments, el pla d'escenari té diferents versions per a diferents àrees d'especialització. Per exemple, el mapa d'escenari per als tècnics d'il·luminació serà diferent del que es dona als artistes. El pla de l'escenari principal compta amb totes les versions, dibuixades en capes de paper transparent. Altres plans representen l'àrea de preparació de la vista a nivell del sòl, vist des de la part frontal i lateral. S'il·lustra la vista de l'audiència de l'escenari i l'espectacle.

La persona que controla l'actuació és el director d'escena. Ell assenyala les entrades que coordinen la feina dels artistes, per exemple, mostrant-los la quantitat de minuts o cançons que tenen. El gestor d'esdeveniments fa la programació per a cada escenari, però el director d'escena s'assegura que tot va segons l'horari. La persona que presenta l'esdeveniment per al públic generalment es diu l'amo de cerimònies o mestre de cerimònies. El presentador treballa en conjunt amb el director d'escena per assegurar-se que l'esdeveniment procedeix de la manera prevista.

L'àrea de l'escenari té molts riscos: cablejat elèctric, efectes especials, pirotècnia, llums, moviment ràpid de les persones en un espai petit que pot ser de fins 2 metres des del terra, etc. Això significa que la gestió del risc en aquest cas és també un de les responsabilitats del director d'escena. Per evitar accidents, hi ha certes precaucions que cal seguir: l'escenari ha de ser construït per professionals, amb accessos clars. Tot l'equip i les caixes han d'estar clarament marcats i mantinguts lluny de obstruccions dels conductes. Els cables han de ser assegurats i etiquetats, en la majoria dels casos, estan units a terra amb cinta adhesiva, i un kit de primers auxilis ha d'estar sempre a mà.

4.4 Esdeveniment

4.4.1 Càrrega i descàrrega

Els temps de càrrega i descàrrega solen ser bastant limitats. La càrrega és el moment quan tot l'equip i la infraestructura necessària es poden portar i muntar; la descàrrega és quan es retira tot l'equip. Encara que l'equip pot ser portat al punt de recollida en qualsevol moment, els factors que marquen el temps són els costos de contractació i disponibilitat dels equips.

El més probable és que el procés de càrrega comenci sent l'escenari, ja que pot trigar uns

dies a ser muntat del tot i evidentment ha de ser inclòs en el calendari. Després va l'equip tècnic, els llums i el so. Per aconseguir que la posada en marxa es produeixi el més eficientment i ràpid possible, els plànols de l'escenari i el disseny són de gran ajuda, així com tenir la zona clarament marcada d'acord amb els plànols. Una vegada que l'equip està configurat, pot ser provat o usat durant els assajos.

La descàrrega pot arribar a ser tot un repte, a causa de la finalització de l'emoció, del cansament de l'equip i la pressa. És, però, la seva responsabilitat no passar per alt la seguretat i la seguretat del procés. Es requereix un programa detallat, que és en general un horari invertit de la càrrega d'entrada. La part final de la programació de la sortida consisteix en una examinació per part del personal en tota l'àrea, per no deixar res darrera després d'haver-ho desmuntar tot.

4.4.2 Audiència

El públic és el determinant de l'èxit o el fracàs de l'esdeveniment. Per conseqüència, l'equip de gestió sempre ha de tenir en compte les necessitats de l'audiència, incloent la seguretat i el confort. A excepció de les necessitats bàsiques, l'equip de supervisió també s'ha d'esforçar per fer una connexió emocional, perquè sigui un fet memorable. Els espectadors se centraran principalment en el contingut, la ubicació, el tractament i el funcionament de l'esdeveniment. Els factors clau per la seva experiència positiva inclouen la possibilitat de veure l'actuació, l'accés a l'alimentació i les begudes, el contingut del programa, serveis, etc.

4.4.3 Intèrprets, artistes

Els intèrprets són l'element més important de tot . En el moment de negociacions és crucial establir contacte amb la representació d'artistes, sobretot la persona responsable de la seva

Gary Clark Jr. al ACL Fest 2015

ocupació. Depenent de la mida, l'acte pot ser representat per ells mateixos o per un organisme de promoció. Es presentaran els requisits d'escenari dels artistes al coordinador d'entreteniment de l'esdeveniment, aquests també coneguts com el full d'especificacions. Inclou les necessitats tècniques i altres especificacions que l'artista i el seu equip

necessitaran durant l'espectacle.

La gestió també proporcionarà a l'equip organitzador els temps que es requereix per a la posada en marxa de l'escenari, així com retirar-se i desocupar-lo. Cal tenir en compte aquests temps mentre es fa un horari pels diversos actes. Molts artistes viatgen amb el seu propi personal: encarregats, tècnics, estilistes, etc. L'equip organitzador de l'esdeveniment ha de ser informat sobre la quantitat de persones del seguici, les seves responsabilitats i requisits.

4.5 Avaluació

L'avaluació de l'esdeveniment al final és la gran acabament del procés de planificació, on l'èxit es mesura d'acord amb les metes i objectius establerts en el començament. D'aquesta manera els administradors poden avaluar el seu propi acompliment i portar els resultats a les parts interessades.

L'avaluació global de és un procés continu i no té lloc únicament al final. S'inicia amb l'avaluació prèvia a l'esdeveniment, on s'analitza i s'avalua la viabilitat d'un esdeveniment. La següent etapa es basa en el control durant l'execució de tot l'acte per assegurar que el pla s'implementa de manera oportuna i precisa. L'etapa final, que es descriu en aquesta secció, és avaluació posterior a l'esdeveniment, on s'avaluen els resultats d'esdeveniments i les millores són observades.

Una bona avaluació consisteix en determinar l'impacte que té en la comunitat i dels seus grups d'interès, incloent tant allò positiu com negatiu, a curt i llarg termini. Les parts governamentals interessades requereixen aquesta avaluació per tal de veure els impactes de l'esdeveniment, no només en la audiència, sinó també a la ciutat o municipi on es duu a terme i la seva població. Aquesta avaluació es concentra sovint al voltant dels aspectes econòmics per veure els èxits financers de l'esdeveniment quant al finançament. No obstant això també inclouen altres aspectes, com ara el social i l'ambiental. Els impactes socials es mesuren pel percentatge de la població local que hi assisteix, el voluntariat o empleats que han col·laborat; el percentatge de empreses locals com a proveïdors de béns i serveis, informes de la delinqüència, el tràfic i la multitud de qüestions referents a la gestió. Els impactes ambientals es mesuren pel consum d'energia al lloc de l'esdeveniment, el consum d'aigua,

els residus generats i reciclats, així com el transport utilitzat.

L'avaluació que es fa un cop acabada tota l'obra es concentra en l'èxit en relació amb els seus objectius, així com l'avaluació de la organització, el feedback o les crítiques i les observacions realitzades al llarg de tot el procés. Per exemple, els resultats poden permetre avaluar els objectius relacionats amb la quantitat de públic assistent, els resultats financers i la satisfacció del client. La satisfacció del client també pot proporcionar informació sobre el que funciona i el que no ho fa, el deixa el públic insatisfet, i aportar idees per millorar. Per rebre aquestes dades, es pot fer una enquesta sigui en el lloc de l'esdeveniment o a través de la pàgina web o perfils de xarxes socials.

4.6 Resultats i conclusions

Tot i que a la pràctica hi ha alguna part de les que són explicades en aquest apartat del treball pot comportar divergències entre diversos esdeveniments, és cert que els següents punts següents es produeixen estrictament al negoci dels concerts i poden no ser aplicables a altres tipus d'esdeveniments. Hi ha sis punts principals que poden en gran mesura influir en l'èxit (o no) de l'esdeveniment:

1. Omissió general de certs passos en el procés d'organització i concentració en assumptes de gran rellevància únicament.
2. L'externalització de tasques als professionals corresponents.

Significa rellevar una gran quantitat de tasques a empreses professionals. Es coopera amb empreses de seguretat, càtering i així successivament. Els permet concentrar-se correctament en les seves pròpies tasques i assignar una quantitat de temps necessària per a cada un d'ells. Quan els professionals, i no només entusiastes, estan involucrats en totes les fases del procés d'organització, el resultat generalment és positiu.

3. Importància del màrqueting i la comunicació.

Ja s'ha mencionat anteriorment que el màrqueting i comunicació representa una gran part d'un resultat reeixit. Els gustos del mercat determina l'existència de l'esdeveniment i transmetent el missatge central al mercat determina la participació.

És mitjançant l'ús apropiat de diversos mitjans comunicatius que l'equip organitzador pot arribar al seu públic objectiu i influir en ells per assistir a l'esdeveniment. Aquesta comunicació sempre ha d'accentuar la naturalesa única de la producció i els beneficis que el participant potencial rebrà.

4. La segmentació del mercat d'acord amb els gèneres de música.

És crucial establir un concepte que coincidirà amb la demanda del consumidor: l'equip de gestió ha de saber on està, depenent de la gènere de la música a la qual es dedicarà. Aquest coneixement ha de ser aplicat en les decisions relatives a la publicitat, patrocinis, relacions públiques i fins i tot l'elecció del lloc.

5. Els assessors i gestors de l'artista controlen la comunicació de màrqueting i promoció.

Els esdeveniments musicals a gran escala requereixen artistes de gran escala. Aquests artistes solen tenir un equip de gestió desenvolupat que tendeix a prendre el control sobre la totalitat de la comercialització i promocions en relació amb l'artista en qüestió. Per tant, el gerent local de promocions podria no tenir tanta llibertat en aquests casos. Totes les accions de promoció i comunicació s'han de fer d'acord amb les instruccions rebudes dels gestors. Qualsevol tipus d'improvisació en aquests casos han de ser discutits primer amb la gerència per rebre permís. Així, quan el promotor local està construint un pla de promoció, ha de tenir en compte no només el mercat que està servint, sinó també les necessitats i demandes de l'artista en qüestió.

6. Poder de les eines de comunicació en línia.

La promoció en línia i les xarxes socials han arribat al seu punt màxim en els últims anys, fet que ha donat als promotors d'esdeveniments més oportunitats i eines per arribar al seu públic de maneres diferents i creatives. La pàgina web d'un acte és una poderosa eina de comunicació, que conté tota la informació necessària en relació amb l'esdeveniment en qüestió. Mai ha de ser passada per alt o descuidada, perquè una pàgina web obsoleta generalment dona mala imatge a l'equip organitzador i podria espantar els consumidors potencials i obstaculitzar l'assistència. És també evident que els promotors segueixen utilitzant en gran mesura els mitjans tradicionals de publicitat i promoció, ja que els permet arribar a un públic més ampli.

L'organització d'esdeveniments és un procés intricat i complex, on tots els passos s'entrellacen i són mútuament dependents. Aquest procés és molt exigent en temps i recursos, però si és planificat i gestionat correctament, porta un retorn de la inversió considerable. No hi ha una sol aspecte que pot ser vist com una garantia per a l'èxit rotund d'un esdeveniment, si més no es tracta de l'aplicació de cada pas, que conseqüentment és la clau per al següent. L'equip de gestió d'esdeveniments ha dirigir sempre els seus esforços al nivell més alt possible de satisfacció de tots els interessats, dels patrocinadors als artistes i al públic. L'assoliment d'aquest nivell almenys una vegada li donarà a l'organització una bona reputació i una audiència lleial pels propers esdeveniments.

Union Park de Chicago al "Pitchfork Music Festival", any 2012. (Foto: Rebecca Smeyne)

Etapas: un documental sobre la música

La part pràctica consisteix en un documental basat en diverses entrevistes fetes a músics. Tots ells aporten idees diverses respecte tots els punts tractats a la teoria des del seu punt de vista i la seva experiència personal. Tots ells són artistes que han viscut tots els apartats tractats en la teoria, i independentment de la llargada de la seva trajectòria, cada un d'ells ha donat la seva opinió respecte tots els camps que els he demanat, per tant han donat informació de primera mà molt útil.

Tot això és mostrat en un muntatge audiovisual, un documental on hi ha tot allò rellevant presentat de manera creativa i atractiva. Per tal de fer-ho, però, cal seguir un procediment organitzat prèviament: no es pot actuar sense pensar. És per això que abans de començar vaig estructurar una metodologia la qual pogués seguir per mantenir un cert ordre dins el caos que pogués causar la incertesa de saber qui podria quedar per fer l'entrevista, el lloc i la data.

Cal dir que és la meva primera experiència com a documentalista, tot i que per sort he comptat amb la inspiració de diversos llargmetratges documentals i un expert en el món audiovisual, fets que cal no passar per alt.

Procediment

- 1. Idear les preguntes de l'entrevista:** la primera part és fonamental. Vaig fer una recerca d'entrevistes realitzades a músics, a més de informar-me sobre afers de caire més periodístic. Tot i això, em vaig guiar pel guió del treball i també per la curiositat, ja que la intenció no era fer un seguit de preguntes monòtones que només aportessin teoria. Amb aquestes preguntes pretenia involucrar la visió del músic, fer-li explicar la seva pròpia experiència. A continuació incloc el model d'entrevista utilitzat:

INICIS

Per què us vau començar a interessar per la música?

Quan vau començar a tocar l'instrument que toqueu?

Quins músics us inspiraven al principi?

Com va néixer [grup/artista com a tal]?

Com eren els inicis? Com us vau introduir en aquests món?

Què és per vosaltres la música?

Creieu que la vostra concepció del món de la música ha canviat des que vau començar?

INSPIRACIÓ/CREACIÓ

Quan heu de crear una cançó, què us mou, què us inspira? (un moment que heu passat, una pel·lícula, una altra cançó o simplement us ve de gust crear-ne una de nova i us hi poseu?)

Soleu crear o escriure cançons en un moment en concret?

Què va primer, la lletra o la música/acords? A què li doneu més importància?

GRAVACIÓ

Quan arribeu a l'estudi teniu llibertat per experimentar amb sons o ja ho teniu tot preparat?

Quantes persones s'involucren en la gravació?

Quanta importància li doneu a la funció del productor?

MÀRKETING/VENTA

Què creieu que és més important, la venda de discos o els concerts?

Què en penseu de la venda online de música?

Deixeu escoltar música online en webs com ara Spotify, iTunes, etc? On us podem trobar?

Creieu que Internet és un bon mètode de màrketing?

CONCERTS

Com us sentiu als concerts?

Com voleu fer sentir al públic?

El tema de la burocràcia (drets, contractació, etc...) el porteu bé? Creieu que s'hauria de facilitar més aquest aspecte pels músics?

Creieu que la feina del músic és poc valorada o se li dona poca importància?

Què és el que més gaudiu?

- 2. Contactar amb els artistes:** en un principi, no tenia cap preferència de músic, únicament buscava a gent que estigués disposada a fer l'entrevista i que a més

tingués prou experiència. Vaig contactar amb tots ells mitjançant les xarxes socials. Aquests han set: Empty Cage, Blaumut, Guillem Roma, Mazoni, Toni Serrat, Núria Graham i Carla Serrat, tots de Catalunya, a més d'una formació de Praga, a la República Txeca, anomenada Awali,. A partir d'aquí, vaig anar quedant amb cada un d'ells a partir de la seva pròpia disponibilitat.

Malauradament, no tots els músics amb qui vaig contactar van tenir la oportunitat de formar part d'aquest documental. Malgrat això, tots aquells que em van contestar ho van fer de forma sincera i respectuosa, fet que també m'agradaria destacar.

- 3. Gravació del vídeo:** cada entrevista va ser gravada en format audiovisual. Malauradament no he pogut disposar d'un equipament molt desenvolupat a nivell tècnic, però suficient per realitzar aquesta tasca: es tracta d'una càmera Nikon D3200 i un micròfon extern de la marca Takstar, a més d'un trípede utilitzat en la majoria de casos.
- 4. Transcripció i selecció:** passar tot el que es diu als vídeos a escrit és fonamental per poder escollir aquelles parts que interessin pel muntatge final, a més de facilitar una millor estructuració
- 5. Gravació d'escenes:** en el documental hi apareixen, a part de les entrevistes en sí, d'altres escenes que serveixen per enriquir el material i dinamitzar-lo.
- 6. Edició:** el muntatge del vídeo es constitueix de totes aquelles imatges que serveixen per crear una narració audiovisual fluida, a més d'incloure títol, crèdits i elements estètics. El programa utilitzat és Adobe Premiere Pro i també l'Adobe Audition (aquest últim per millorar l'àudio de les entrevistes).

Biografies dels músics

Empty Cage

Empty Cage és el duet guitarra i bateria format per Sergi Estella i Gerard Tort. Amb un so cru i contundent, Empty Cage beu d'estils com el blues o el rock'n'roll. El grup neix el 2011, quan arran de participar en diferents projectes conjuntament, Sergi Estella i Gerard Tot decideixen crear el seu propi projecte. A principis de 2010, Empty enregistra "L'Altra Cara", una petita carta de presentació de quatre temes. A finals del novembre del 2012 guanyen el concurs per a grups emergents Sona 9, després d'haver passat l'any tocant en festivals i promocionant la seva música. Durant el maig del 2013, Empty Cage enregistra el seu primer treball discogràfic als *Estudis MusicLan* amb la producció d'en Xarim Aresté, anomenat "Tal Com Raja". Actualment el grup està treballant en el que serà segon disc d'estudi.

Portada del disc "Tal Com Raja"

Blaumut

El naixement de la banda es remunta al 2009 amb una formació inicial de tres membres: Xavi de la Iglesia (guitarra i veu), Vassil Lambrinov (violí) i Oriol Aymat (violoncel). No és fins al 2012 que s'hi sumen Manel Pedrós (bateria) i Manuel Krapovickas (baix elèctric i contrabaix) per completar una banda que generarà en menys d'un any un univers propi que

Fotografia del grup

impregnarà l'escena musical catalana amb el seu disc debut: *El Turista*, que suposa una potent presentació en societat d'un món Blaumut, amb unes cançons que endinsen en l'univers particular de la banda. El primer arbre del bosc, el nou treball de Blaumut, és una visió més madura i profunda, i suposa un pas més enllà tant a nivell de producció com a nivell de complexitat sonora.

Guillem Roma

Guillem Roma (Manlleu 1984) estudia música des dels 6 anys, piano fins a grau mitjà, i també saxo i guitarra. Paral·lelament cursa la carrera de Comunicació Audiovisual a la UAB. Debuta el 2007 amb el seu primer disc “Secret Place” (Afònic 2007), abans de viatjar a Cuba i a Mèxic. Establert altre cop a Catalunya les experiències dels seus viatges es filtren en els nous treballs del músic. “Oxitocina” (Autoeditat 2012) és el disc que dona a conèixer la música de Guillem Roma que s’envolta de la Camping Band Orchestra. El músic osonenc que gestiona i produeix els seus treballs, es consolida amb l’últim àlbum “Nòmades” (Autoeditat 2014). I és que la riquesa musical de la música nòmada agafa vida a l’escenari i encomana aquesta energia positiva través d’unes cançons amb personalitat pròpia. Actualment el músic osonenc prepara ja nous materials per el pròxim treball que veurà la llum el 2016.

Imatge del músic manlleuenc

Mazoni

Mazoni

Jaume Pla (la Bisbal d’Empordà, 1977) va fundar el seu primer grup als 13 anys i va anar acumulant projectes fins erigir-se en líder de Holland Park. Després d’un viatge iniciàtic per Europa, va centrar-se en *Mazoni*, el projecte amb què ha trobat la seva veu personal i també el reconeixement del públic. Ha publicat els discos “7 songs for a sleepless night” (2004), “Esgarrapada” (2006), “Si els dits fossin xilòfons” (2007), “Eufòria 5 – Esperança 0” (2009), “Fins que la mort ens separi” (2011) i “Sacrifiqueu la princesa” (2013), a més d’una colla de singles i algun directe. Ha tocat als principals festivals del país i protagonitzat gires fins ara.

Toni Serrat

Toni Serrat i Tarré és un bateria vigatà que col·labora amb diversos projectes musicals (com ara les seves dues germanes Joana i Carla o Roger Usart). Comença a tocar la bateria de petit, a causa del gran moviment musical que viu a casa i estudia Jazz a ESEM-TM. Per altra banda també es dedica a la docència, creant així “El petit estudi”, on imparteix classes de bateria per aconseguir desenvolupar una activitat docent dinàmica i enriquidora dels seus estudiants.

Toni Serrat a Luxor Live, Països Baixos

Núria Graham

Núria Graham, la cantautora vigatana amb arrels irlandeses i basques, és una de les noves revelacions catalanes, després d’haver publicat el seu primer disc “Bird Eyes”. Va començar a tocar guitarra clàssica a l’escola de música de Vic, fet que va començar a introduir-la en el món musical fins que va començar a escriure cançons als 13 anys. I així, de forma

Núria Graham tocant una de les peces del seu nou disc 'Bird Eyes' als Premis Enderrock

inesperada, la va descobrir la seva mànager, en un concert a la Jazz Cava, quan va començar el seu camí musical. Als 17 va treure el seu primer EP, “First Tracks”, una presentació que no va deixar al públic indiferent. Ha actuat en un munt de festivals reconeguts nacionalment i internacional i impressionat a públics de totes edats.

Aitcher Clark i Tamara Shmidt

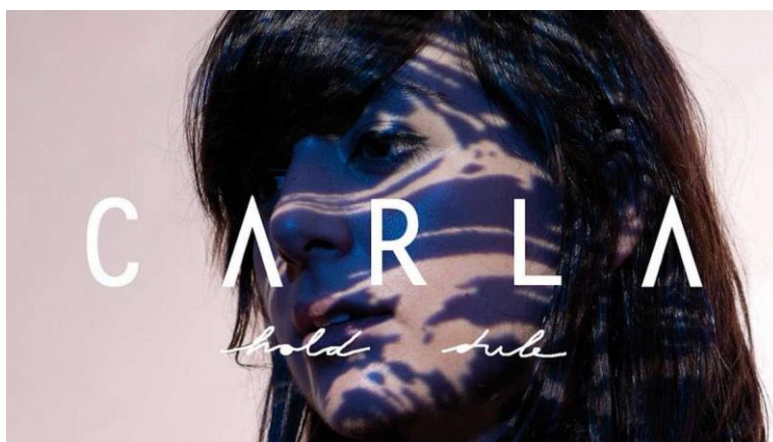
Awali

La formació txec-ucraïnesa es va crear arran de les inquietuds musicals de Tamara Shmidt i Aitcher Clark a la ciutat de Praga. La seva música es caracteritza per una barreja de veus suaus, so de piano amb música experimental electrònica i clàssica moderna. Treballaven al seu *home studio*, on experimentaven junts diferents sonoritats i líriques i des d'on van publicar temes separatament. El seu primer àlbum, produït per ells mateixos, s'anomena "Between Significant", i el van treure l'any 2015.

En el moment de l'entrevista (setembre del 2015) la formació encara comptava amb els dos membres originals, però actualment en forma part únicament la Tamara, qui continua creant música sota el nom d'Awali.

Carla Serrat

Carla Serrat, més coneguda com a CARLA és una cantant vigatana. La seva música es mou entre el synthpop analògic, el trip-pop, el drum'n'bass gentil, el bass soul britànic i l'electrònica. Aquest cos melòdic sincronitza amb els ritmes que, lluny dels habituals pregravats del gènere, són efectuats per una minuciosa bateria que actua d'esquelet de la seva música. Amb tres singles ja publicats ("Let's Burn a Forest", "Lucky One" i "Hold Dub", aquest últim amb la col·laboració de Núria Graham), comença el 2016 a l'espera del seu primer disc d'estudi "Night thoughts", que surt el febrer.

Carla Serrat a la portada del seu últim single, Hold Dub

Mostra d'entrevista

Seguidament incloc una de les entrevistes que he fet, en aquest cas es tracta del grup Blaumut, per així exposar quin és el resultat final en escrit. La resta de transcripcions es poden trobar a l'annex.

Per què et vas començar a interessar per la música?

Vassil: Vaja, un de nen comença a tocar música perquè li agrada, interessar-se, interessar-se... No sé si és la paraula. M'agradava la música, el meu pare era violinista, el meu germà, més gran que jo, també violinista, i tota la vida he viscut a casa amb música, envoltat i de fet mai era una cosa que em plantejava: "ara m'interessa la música". Sempre ha estat part de la meua vida i amb set anys vaig començar a tocar el violí i fins ara.

Quins músics t'inspiraven?

V - Doncs mira, el que t'he comentat ara. El meu pare era el meu professor en els inicis. Fins els divuit anys, de fet, vaig estar estudiant amb ell i vaja, després grans violinistes de la història de la música doncs m'han encantat sempre. I qualsevol gran violinista del segle XX és gran font d'inspiració.

Blaumut: com va néixer el grup? Com t'hi vas integrar?

V - De fet no va ser una cosa que m'hi vaig integrar sinó que va començar el 2003. De fet Blaumut no, vaig conèixer el Xavi [de la Iglesia] l'any 2003, vam començar a fer experiments musicals, ell amb la guitarra i la veu, jo amb el violí i l'any 2009 vam tenir la opció de tocar en un bar del barri on visc, el Barri del Clot, allà vaig trucar a l'amic Oriol que s'incorporés i vam fer un concert els tres. No era ni Blaumut ni res, allò eren cançons del Xavi que vam tocar els tres. Un any i poc després es va incorporar el Manel, ja quan vam haver de gravar el disc i uns mesos després ja el Manuel, per fer la cosa dels directes i una mica així és com es va formar tot plegat.

Per tu què és la música?

V – Ostres, és una pregunta difícil. És com si preguntessis: "Per tu què és la vida?". Imagina't, es pot respondre? Segurament, però són tantes coses. És, per un cantó, la meua

feina. Però és mil coses més. És la meva passió, és un mitjà de comunicació, és la cosa on les emocions d'una manera més directe s'expressen, sons... És tant coses. Una manera de viure... què més es pot dir... la música, què és la música? Una pregunta per fer un llibre, per fer una dissertació de setmanes. Oriol, què és la música? Ja corre... diu que "adéu", això és la música... [...]

Xavier: La música per mi és vida. És la definició de vida: música.

La teva concepció de la indústria musical ha canviat des que vas començar fins ara?

Bueno, un va aprenent a poc a poc, a mesura que et vas introduint en el món musical, des de un punt de vista professional. La música igual, des que comences fins que acabes, ara, és un negoci. Segurament és una manera de viure, de fer una feina, hi ha moltes maneres d'aprendre del punt de vista... com a feina, la música. La música, com a puresa, és la mateixa sempre. Com a concepció, no sé. [...] Clar, jo com a intèrpret i com a músic no tinc tant de contacte amb el que és el negoci en sí. Nosaltres, la nostra feina és tocar molt bé, crear, interpretar de la millor manera. Llavors hi ha gent, hi ha mànagers, hi ha teatres, hi ha etcètera, que s'encarreguen que aquest negoci funcioni, que puguem arribar a molta gent. És una part necessària perquè la gent pugui viure de la música.

Quan heu de crear una cançó, en què us inspireu, què us mou?

X: Pots fer una cançó de qualsevol cosa, sempre que tingui un mínim sentit. Pot ser un objecte, pot ser una situació, pot ser un sentiment, pot ser un paisatge... Al final és que tu t'hi sentis reflectit, amb allò que vols escriure i sobre el que vols escriure i fer-ho d'una manera... Jo, el que faig bàsicament és que em transporti cap aquell lloc, cap allà on vull anar a parar. I al final, amb aquests ingredients, surt sol.

Soleu crear les cançons en algun moment concret?

X: No hi ha cap norma, no hi ha cap manera en concret de fer. Al final, va sortint. En Pablo Picasso hi ha una cosa molt xula que és que "la inspiració arriba però t'ha d'enganxar treballant". Al final és producte de moltes hores de feina, moltes hores d'estar allà provant i picant pedra, i en un moment o altre va sorgint cançons, van sorgint lletres, van sorgint pensaments i al final és del que es tracta.

Per vosaltres què va primer, la lletra o la música? A què li doneu més importància?

X: Cap norma i cap manera de fer preestablerta. Al final, és el que dic, hi ha cançons que surt primer la música, cançons que surt primer la lletra... No hi ha una manera concreta de fer. És inspiració i és... En un moment determinat una melodia et pot portar cap a una lletra o et pot portar cap a un pensament sobre algu en concret, que funciona i sobre allò acabes escrivint, o et pot evocar a una melodia, et pot portar cap a uns tons menors o majors... I al final, va com va. Això no és res concret.

A l'estudi, quan arribeu, ho teniu tot planejat i planificat o podeu experimentar amb sons?

V: Depèn, en principi en Xavi és el que comença amb el procés creatiu de les cançons, fa una producció a casa seva, on ja grava veus, instruments, etc... Però després, quan ens trobem tots, tothom opina, la producció, com volem que soni... I ja en moltes etapes tenim la sort de tenir el Manel Pedrós, que es el bateria del grup, que és el que grava els discos que fem, i treballar amb ell... Realment no es distingeix el moment d'estudi o allà a casa seva provant coses... És un procés orgànic que es va fent una mica així mateix. No tenim tot preparat perfecte, anem un dia a l'estudi a gravar-ho i ja està, està acabat; sinó que és un procés constant d'anar gravant, provant, escoltant, descartant, traient, tornant a posar... I si no tinguéssim una data límit per entregar el disc, encara estaríem segurament amb el primer disc, refent-lo.

I a la gravació, quantes persones hi ha?

[...]

V: Doncs depèn absolutament de la cançó, depèn dels músics que hi participen, primer de tot.

X: Sí, exacte. Nosaltres, hi ha d'haver un tècnic de so, que és qui controla tot el tema de la gravació, en alguns casos ho fa el propi Manel, el bateria, en alguns casos hem contat amb l'ajuda del Quim Puigtió, "El Cato" i després doncs ja els músics que vulguis convidar-hi. Per exemple, a la cançó Cartes de l'orient hi ha hagut la participació de molts músics clàssics, és una cançó més orquestral, a part d'això hi ha hagut l'Escolania de Montserrat, per exemple

en aquest tema...

V: Cinquanta nens cantant.

X: I al final és això.

V: Però després hi ha cançons que som nosaltres cinc i res més. O Sigui que cada cançó...

X: És un món...

V: Depèn.

X: Depèn.

I llavors la funció del productor, quina importància li doneu? En què us ajuda?

V: Nosaltres, clar, el primer disc ens el vam produir sols i aquest últim disc el vam començar a produir sols i al final vam contar amb l'ajuda d'en Carlos Montfort, que és un molt bon amic i molt bon músic, que lo que... Que bueno, la figura del productor és... Primer jo crec que per nosaltres era difícil triar-lo, perquè ha de ser algú que entengui molt bé els nostres gustos, el nostre estil, les nostres cançons.

X: Amb un productor X, corres el perill de perdre personalitat, també. O sigui, un productor també té la seva pròpia personalitat, i depèn, si no sap llegir molt bé el que fas, pot ser que et porti cap el seu terreny i aquí és on més l'has cagat, perquè perds la teva essència.

V: Però hi ha molts bons productors.

X: Hi ha molts bons productors que aconsegueixen ficar-se a la teva pell i que sonis com tu has de sonar. És un tema que sempre ens ha fet patir una miqueta i el primer disc, com deia el Vassil, ens el vam produir nosaltres, des del treball del que era la maqueta fins a treballar en l'estudi, i aquest també ho hem fet així, l'únic que el Carlos ens ha ajudat a ordenar tot una miqueta i necessitàvem també, després de tants dies ficats a l'estudi, necessitàvem una visió externa que ens ajudés a posar-ho tot a lloc, i d'això ha servit.

Què creieu que és més important, la venda de discos o els concerts?

V: En principi, a veure, nosaltres fem música i per poder viure de la música... Doncs, clar, necessitem ingressos de la música, si no, hauríem de treballar d'una altra cosa i després fer música per plaer, el qual llavors no pots oferir un producte o no pots oferir algo d'un nivell bo i especial, com és el que ens agradaria fer. Llavors depenem evidentment, sobretot dels concerts. Perquè la venda de discos, es venen discos, però no és com fa 15 anys, o 10 o 20 anys que realment es venien molts discos i molts artistes vivien de vendre discos i feien algun concert com a excusa per vendre discos.

X: S'ha invertit la truita, una mica.

V: Ara fas, graves un disc, perquè la gent l'escolti, li agradin les cançons, i vingui als concerts. Aquest ha set una mica el canvi que hi ha hagut, una mica així el paradigma. Però a nosaltres també ens fa il·lusió tenir un disc, un CD en aquest cas... Per poder-lo regalar, ensenyar a la gent, i ara avui en dia, també en les xarxes socials, Spotify, Youtube, doncs molta música s'escolta per allà i ja no necessites comprar el disc, no? Per nosaltres doncs la música és més viva, i a sobre és on ens guanyem la vida, és amb els concerts en directe.

Per tant, considereu que Internet és una bona eina de màrqueting, per escoltar música?

V: Totalment.

X: És bàsic avui en dia. Ens ha ajudat molt. De fet, el salt...

V: Si hem arribat on hem arribat tan ràpid, gràcies a les xarxes.

X: Et dona molta rapidesa i de cop i volta estàs arribant a una quantitat de gent que si ho haguessis de fer físicament, seria del tot impossible. Ara mateix, tal i com estan les coses, és absolutament bàsic.

V: Abans, per exemple, hi havia les discogràfiques, que encara hi són, però abans tenien el monopoli, i elles triaven quin artista havia de triomfar o quin artista havia d'arribar a no sé on, quin no... I això suposo que ara segurament s'ha democratitzat molt, que tothom... Tu mateixa, agafes una guitarra, fas una cançó, aquesta cançó agrada: no necessites ningú a darrera que t'estigui recolzant en un inici. Potser després ja la cosa es va fent més gran i necessites algú que t'ajudi a gestionar-ho, que pot ser una discogràfica, però fa vint anys o

tens això o ningú s'entera de qui ets ni què és lo que fas. I això és molt positiu avui en dia, que hi hagi aquesta democràcia i llibertat, que tot artista pugui ensenyar la seva feina.

Als concerts com us sentiu i com voleu fer sentir al públic?

V: Ens sentim bé. Òbviament, si no ets sents bé no pots...

X: És complicat, si no t'ho passes bé a l'escenari és complicat transmetre un sentiment xulo a la gent. Intentem sobretot, intentem fer-nos una abraçada abans de sortir i el que ens diem allà és "Vinga va, fem que això sigui xulo i anem a passar-nos-ho bé nosaltres, sobretot".

V: És algo de base. No és que si no ho pensis no ho facis. Sempre surt, el comunicar algo i la música que un crea... Que pugui això, comunicar a la gent i fer emocionar a la gent, jo crec que és realment gran per qualsevol músic i músic creador, a més a més, no?

El tema de la burocràcia com el porteu?

X: D'alguna manera això és una... bàsicament ho deleguem al nostre management, que és qui s'encarrega dels temes tècnics perquè té els coneixements per fer-ho, i nosaltres, al final, al què ens volem dedicar al final és a fer música i a treballar-hi. Sí que és veritat que amb el fet de l'autoedició [...], tenim molta més feina en aquest sentit, feina que, a part de la contractació, a part dels drets d'autor i tot això, sí que ens hem de fer nosaltres.

V: Però és un pas necessari. O sigui, que hi hagi algú que gestioni els drets creatius és important que hi sigui, bàsicament perquè si ha algú, en aquest cas ell, que es passa moltes hores fent cançons i després quan aquestes cançons es representen en un concert o una ràdio o a la tele, doncs clar, és com si tu estiguessis venent un producte, com una periodista que dóna l'entrevista que estàs fent i la portes al diari, clar, això és la teva feina i això té uns drets, diguem-ne. En aquest cas, d'alguna manera, s'ha de compensar als creadors, si no, al fina, no podríem dedicar-nos a això, es deixaria de crear i ja no hi haurà ni música ni res, no? No és algo tangible, que estiguis venent un tros de pa que és algo que t'has de menjar, sinó que estàs venent una creació. I el tema burocràtic, diguem que es pot fer millor i pitjor, i segurament gent que gestiona millor els drets que d'altres, empreses de gestió que ho fa millor que d'altres, gent que directament estafen, també n'hi ha malauradament en aquest món... Però no tothom. O sigui, hi ha la manera de fer-ho tot bé, i de pagar a la gent, als

intèrprets també i a tota una cadena de gent, que tothom fa el seu granet perquè pugui existir la música. Clar, la burocràcia quan està al servei de la gent, és bona; quan està al servei de qui li va bé només i pels seus interessos, evidentment que no, no és bona.

Què és el que més gaudiu de la música?

V: La màgia.

X: Jo gaudeixo, sí, de la màgia als concerts i de la màgia que es crea quan fas una cançó i dius “aquesta cançó serà xula”, o almenys per nosaltres serà xula. Hi ha un caliu molt xulo allà, quan estem a l’estudi i estem gravant un tema i veus que comença a sonar, que comença a prendre forma, que et toca una part emocional xula... Allò és molt màgic. I als concerts quan passa això també, quan es crea aquest clima...

V: Sí, com a mitjà de comunicació, el fet de poder... Al final, som éssers humans, que tothom tenim la nostra ànima i esperit i a través d’una cançó, jo crec que és la manera més directa de connectar-te amb una altra persona, amb aquest so i amb una lletra, pots fer sentir a algú algo que segurament amb paraules no pots escriure. I aquesta cosa que succeeixi, t’arribi i veus que t’arriba, jo crec que és lo més maco de la música.

Conclusions del documental

Aquesta ha set una experiència extremadament enriquidora i interessant per a mi. Tots els músics amb qui he contactat i que apareixen en el vídeo són persones molt agradables i simpàtiques. Pot semblar un fet banal, però precisament per això ha set una feina que m'ha ajudat a aprendre molt sobre una feina i una passió que difícilment hagués pogut aconseguir sense parlar amb els protagonistes. Per ser honesta, no m'ho esperava, això. No m'hagués imaginat que gràcies a un treball de recerca hagués tingut la oportunitat de conèixer a un grup de gent tan admirable (però bé, això ho dic perquè per mi els músics en sí ja ho són d'admirables).

Si passo a parlar de la informació rebuda, no tinc gaire més que afegir a aquesta afirmació: ha set molt útil. Si bé és cert que alguns d'ells es van passar gairebé una hora parlant, haig de dir que per mi tot el que deien era interessant (fet que ha dificultat la selecció d'informació). Tot això m'ha servit per passar-ho a alguns apartats de forma directe, però el cert és que ha ajudat molt al fet de veure-ho tot en perspectiva, per saber fins a quin punt afecten els apartats que he tractat a la teoria als músics.

És per això que aquest “treball de camp” és la part del treball que més m'ha marcat. És la que m'ha fet entendre que la feina del músic es multiplica per afers exteriors a la música en si, però més que això, que cadascú viu en etapes que d'alguna manera marca la creativitat i fa créixer i canviar. Etapes les quals tots en són (i som) protagonistes.

Conclusions

Aquest ha set un treball enriquidor. Sento que això és el primer que havia de dir. És clar, quan s'està tant de temps i es posa tant esforç en quelcom, sembla que només hi pugui haver ganes d'acabar-ho, però el cert és que ara que ho he fet no puc evitar sentir una gran satisfacció personal.

He acabat aprenent més del que em pensava i m'havia proposat, i he acabat coneixent a gent admirable i inspiradora. Sento que vaig triar un tema molt adequat a les meves aficions (d'això no hi ha dubte), que m'ha permès entendre com funciona el món musical d'una manera que no hagués pogut aconseguir de cap altra manera. Sent sincera, no en tots els apartats del treball em sentia igual de captivada, però mirant-m'ho amb retrospectiva el cert és que ha set una recerca entusiasmadora.

Per altra banda també ha estat curiós haver de fer un treball d'aquesta envergadura pel meu compte, amb ajuda, però sola, així com el fet d'haver triat un tema i haver estat mesos al voltant d'això, haver vist com anava avançant i anava agafant forma. Trobo que és definitivament una manera de treballar molt contradictòria, però: és desconcertant i per moments fins i tot estressant, perquè he passat per estadis quan no sabia què faria o com continuaria, o potser fins i tot que dubtava de mi mateixa per aconseguir un bon resultat, pel fet de ser responsable de les decisions que prenia; però alhora molt agradable, ja que poder fer-ho tot jo i saber exactament què està fet, què no està fet, com vull que surti i d'altres aspectes, poder-ho controlar tot, en definitiva, és un aspecte que he apreciat força.

En surto amb una experiència nova la qual m'ha posa't a prova i que espero que serveixi per futurs projectes, no només d'institut o universitat, sinó també projectes personals on hagi de treballar activament, emprendre i escollir. Això és sens dubte el que tindrà un impacte en mi com a persona i el que més agraeixo.

En tot cas, al principi del treball em vaig marcar uns objectius i tenia unes preguntes concretes. Què fan els músics? Estic al cent per cent segura que l'he respòs al màxim, des dels meus recursos. Evidentment, no sóc un músic, jo. Això no em permet conèixer al 100% com és la seva vida. A més, cada cas és diferent, el que deixa lloc a intentar buscar allò que tenen tots (o la majoria) en comú. En aquest cas, doncs, he arribat a aquest coneixement. Puc

entendre millor com funciona el món musical, què és en realitat una gravació, com funcionen el màrqueting i els esdeveniments i fins i tot he conegut el procés creatiu. Sóc conscient que em queda moltíssim per aprendre, que això no ho és tot (ni molt menys), però alhora que puc respondre a aquesta pregunta que m'havia fet tants cops abans del treball.

L'altra pregunta era "la idea en general de la societat sobre el músic és certa?". Abans de començar ja tenia una opinió respecte això, jo em negava a acceptar que el músic *no feia res*. I ara en puc estar segura: els músics, precisament, són treballadors i apassionats. No puc generalitzar, a tot arreu hi ha l'excepció que escapa la norma, però he conegut bastants músics en pocs mesos i hauria de ser molt casual que tots aquests fossin els únics treballadors del món. És una feina poc valorada, com a tal. Per sort, la gent aprecia la música, però quan es tracta d'una persona que comença a tocar un instrument o que somnia amb ser músic, no té valor, no és l'habitual, allò normal, és *inútil*. Sembla que treballar en alguna cosa que agrada o apassiona iguali al fet de fer quelcom que no té mèrit, no pot ser remunerat (tant a nivell econòmic com moral). Totes aquestes idees me les han transmès alguns músics. Però realment m'han demostrat que tot i aquesta imatge errònia que es té, ells no es desanimen ni deixen de treballar. De fet, molts, tot i ser-ne conscients, no li donen importància.

La música mou a persones, transmet emocions, canvia la vida, acompanya, anima, aconsegueix miracles... De ben segur, tota la feina que porta val la pena. Jo em sento agraïda per poder-la apreciar i espero que almenys, qui estigui llegint això, també ho pugui fer.

“La Terra té música per aquells que escolten.”

Shakespeare

Bibliografia

Pàgines web

Indiana University. *Center for Electronic and Computer Music*. Bloomington, actualització 16-08-2015. Disponible des d'Internet a: <http://www.indiana.edu/~emusic/> [data de consulta: 07/08-2015]

E-Home Recording Studio. Disponible des d'Internet a:

<http://ehomerecordingstudio.com/how-to-record-a-song/>

Wikipedia, The Free Encyclopedia (diferents articles). Disponible a Internet a https://en.wikipedia.org/wiki/Main_Page [data de consulta 07/08-2015]

Enciclopèdia.cat (diferents articles).

Shaun Letang. *7 Music Marketing Truths ALL Musicians Should Know*. Actualització 10-09-2013. Disponible des d'internet a: <http://www.musicthinktank.com/blog/7-music-marketing-truths-all-musicians-should-know.html> [data de consulta 07-2015]

Andrew Apanov. *7 Winning Social Media Strategies To Promote Your Music*. Actualització 29-09-2014. Disponible des d'internet a: <http://dottedmusic.com/2014/marketing/social-media-strategy-to-promote-music/>

Marcus Taylor. *Digital marketing and the music industry: six key trends for 2014*. Actualització 2-01-2014. Disponible des d'internet a: <https://econsultancy.com/blog/64051-digital-marketing-and-the-music-industry-six-key-trends-for-2014/>

David Andrew Wiebe. *4 Powerful Music Marketing Strategies Worth Implementing ASAP*. Actualització 11-05-2015. Disponible des d'internet a: <http://www.musicindustryhowto.com/4-powerful-music-marketing-strategies-worth-implementing-asap/>

Christine Moorman. *12 Tips For Integrating Social Media Into Your Marketing Strategy*. Actualització 16-12-2014. Disponible des d'internet a: <http://www.forbes.com/sites/christinemoorman/2014/12/16/12-tips-for-integrating-social-media-into-your-marketing-strategy/>

Notes Desk (enciclopèdia acadèmica). *Marketing Mix | 4 P's of Marketing*. Actualització 13-03-2009. Disponible des d'internet a: <http://www.notesdesk.com/notes/marketing/the-marketing-mix-4-ps-of-marketing/>

What is Marketing? and Basic Marketing Concepts. Actualització 13-03-2009. Disponible

des d'internet a: <http://www.notesdesk.com/notes/marketing/what-is-marketing-and-basic-marketing-concepts/>

Karl Hagstrom Miller. *Music Industry*. Actualització 2003. Disponible des d'internet a: <http://www.encyclopedia.com/doc/1G2-3401802800.html>

Tatiana Caciur. *Organization of a large scale music event: planning and production*. Actualització 2012. Disponible des d'internet a: https://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/39161/caciur_tatiana.pdf?sequence=1

Budi Voogt. *Understanding the Music Industry: Artist Managers and Booking Agents – what they do and why you need them*. Actualització 3-02-2015. Disponible des d'internet a: <http://www.budivoogt.com/understanding-music-industry-artist-managers-booking-agents/>

Russell Wallach. *4 rules for making music work in marketing*. Disponible des d'internet a: <http://www.fastcocrete.com/1680556/4-rules-for-making-music-work-in-marketing>

Llibres

JORDI ROIGÉ i SIRA ABENOZA. *Rock & Cat: una pel·lícula de Jordi Roigé*. 1a ed. Barcelona: Utopia Global, 2005.

JOHN BLACKING. *Fins a quin punt l'home és música?* 1a ed. 1994

JOHNNY ALLEN, WILLIAM O'TOOLE, ROBERT HARRIS, IAN McDONNELL. *Festival and Special Event Management*. 5a ed. Wiley, 2010.

Documents audiovisuals

JUSTIN NIZER. *Zedd - Moment of Clarity (Documentary)* [video]. Interscope Records, 2014.

RALF SCHMERBERG. *What Difference Does It Make: A Film About Making Music* [video]. Red Bull Music Academy, 2013.

ANNEX: Entrevistes documental

Empty Cage

Per què us vau començar a interessar pe la música i quan vau començar a tocar l'instrument que toqueu?

G: Això ja ve de petit. A casa el meu pare tocava la guitarra, llavors d'inquietuds per a començar a tocar algun instrument: vaig començar a tocar la bateria però era massa petit, llavors em vaig apuntar a l'escola de música, vaig fer alguns instruments fins que a la mateixa escola de música em vaig introduir a la bateria i vaig seguir, etc... Llavors a partir d'aquí van sortint grups i la motivació sempre hi és. En sí, perquè m'agrada, suposo, la música i perquè a casa hi era una mica, llavors per aquí he tirat.

S: Sí jo el mateix. El meu pare toca la guitarra, també havia tocat en grups. De fet, el seu pare [del Gerard] havia tocat amb la meva tieta, vull dir, que també t'explicaven música a casa. Vulguis o no, doncs, també tocaves la guitarra. També vaig anar a l'escola de música d'aquí Rubí, allà sempre et fan tocar instruments i tal però jo com que ja tenia guitarres a casa doncs ja em vaig decantar per la guitarra. Llavors deixes l'escola, no la vaig ni acabar, llavors comences a tocar en grups i també doncs si t'agrada el que fas i t'agrada tocar doncs vas a un grup, vas a per l'altre i vas fent concerts i comences amb cinc anys i acabes aquí... amb vint-i-set *tacos* fent música.

Així doncs dels músics que us agradessin quins us van influenciar més?

G: Molts. Clar. Influències... des del que et posen a casa. Des de Llach fins Sklipnot. Grups que m'agradessin? Vaig ser fan de System of a Down durant molt de temps jo. Però moltes coses. Norah Jones, Bob Dilly, molta variació. Per això acabem fent coses estrafoles.

S: Sí, jo de petit vaig començar a tocar la guitarra amb un llibre dels Beatles que tenia el meu pare. Però és això, quan vas tocant amb diferent gent vas escoltant també molta música i molt variada. Al principi, quan ets adolescent, jo crec que això passa amb tothom, t'enganxes molt a un músic o grups en concret i no els deixes anar. Llavors entre cometes sí que estàs

més centrat en un estil però llavors ets com una esponja de tot el que escoltes i jo crec que ha de ser així, no? Que escoltis de tot. A mi personalment m'agradava molt el blues, el rock, però de fet també he escoltat de tot: des de *heavy* a coses més folk, pop. És agafar una mica... escoltar de tot, no tancar-te. Jo de grups així preferits... de blues Son House, blues més *añejo*. Però vaja, escolto de tot. Si ara miréssim el portàtil tindriem una llista de temes molt variats.

Com va néixer Empty Cage?

G: Doncs nosaltres portàvem molt temps tocant junts, amb el Sergi. I musicalment, abans d'això, ens havíem tirat la canya amb algunes històries. Teníem un grup que es deia Assaltadors de Tàlems que fèiem amb un altre amic nostre, el Miqui [S: contrabaixista], érem tres i fèiem un rollo més folk, funky, blues així... més tranquil·let, musicalment intel·ligible. Llavors com que portàvem un temps així i nosaltres venim d'arrels més *punkarres*, el Sergi més *punkarra* i jo més *heviolo*, jo portava grenyes i ell portava cresta; vam dir fem un grup i tornem a fer una mica de soroll. Llavors a arrel d'estar allà vam provar els dos un dia i cam començar el projecte d'Empty Cage. De fet, volíem sortir.

S: Volíem sortir del país. No havíem fet cap delicta [riures], però quan portes molt de temps tocant i toques molt al voltant suposo que també tens ganes de sortir i tal. I al final no hem sortit, però hem tocat a llocs que encara no havíem tocat. Hem sortit més del Vallès. Però al principi sí que volíem marxar. Volíem anar a Berlín, que ens havien dit que estava molt bé pel tema de la música, on hi ha més facilitats. I al final ens hem quedat.

G: Estàvem súper motivats de fet.

S: Sí...

G: Vam buscar pisos i tot.

S: Sí, vam buscar pisos i després ja va venir lo del concurs i tot, el Sona.

G: Sí, nosaltres estàvem apuntats al Sona9 i amb el rotllo de passar fases i tot vam acabar guanyant i com que ens donaven *bolos* per l'estiu següent vam acabar no marxant.

S: I ens vam ficar en la roda aquesta.

G: I ara estem *currant* per un segon disc.

S: Però vaja, el grup va sortir bastant de la nada. Vam quedar un dia, vam tocar els dos, guitarra i bateria i ens va agradar. I llavors ja vam dir va, fem un grup.

Què és per vosaltres la música?

G: Una cosa indispensable, probablement. Ara mateix, de fet, no hi ha cap moment que pari al cap. Com que va per sensacions i estímuls també... sempre ajuda a descarregar el que sigui, sigui positiu o no. I socialment també és molt *guai*. Tocar amb altra gent, coneixes a molta gent, gent maquíssima, gent que està súper *xangada*, això també és molt divertit.

S: Acaba formant part de tu, vulguis o no. Acabes dedicant molt de temps a una cosa, és la teva forma de viure, en el sentit que tu et lledes i ja estàs fent música o escoltant, després tens assaig, després estàs fent algunes cançons i estàs tocant més el teu instrument o un altre... No sé, és allò que ningú et podria fer triar entre això o allò, saps què vull dir? La música sóc jo, això ve amb mi, però no és que ho hagi decidit, és que al final ho acabes fent tant que ja és la teva forma de vida

Creieu que la vostra concepció del món o negoci musical ha canviat des que vau començar?

G: Sí, i tant. Abans amb la idea que hi havia dels discos, que abans hi havia els vinils i tot... Quan erets adolescent que et deien: “sí, sí, has d’entrar a una productora...”, clar, les pobres productores, la feinada que tenen per vendre discos... Ha canviat tot. Has de fer concerts per guanyar-te la vida. De discos ja no se’n venen. D’aquí res ja no existiran, tot anirà en format digital.

Home de canviar, ha canviat. Sempre anirà canviant.

S: I també el fet que quan tu comences a tocar no en tens ni idea del món de discogràfiques

i productors i històries d'aquestes. Tu toques, assages, fas concerts... Fins que un dia ens diuen: "ei, haureu de triar productor". Clar, nosaltres havíem sentit què era un productor però no en teníem ni idea de què era el que havíem de triar. O una discogràfica, contractes, coses que dius ostres, jo només volia fer música i vendre discos. Clar, al principi toques, assages i fas concerts i a poc a poc si vas entrant, apareixen coses noves que desconeixes. El que diu el Gerard, la música està en constant canvi. Les noves tecnologies, que no només han afectat a la música, en tot. O sigui, coses bones i dolentes. Però vull dir, és un món que vas entrant a poc a poc i hi han moltes coses que desconeixes. Vull dir, nosaltres encara som principiants.

Quan heu de crear una cançó, què és el que us inspira, el que us mou?

G: Depèn de com ens haguem llevat.

S: Sí, dels astres.

G: Tot. Últimament generalment el que fem és quedem, toquem, improvisem i a partir d'aquí idees que ens surten, agafem aquesta idea i diem "això ha molat", llavors li anem donant forma. A vegades t'estanques. Ara també estem en procés d'idees que no acabaven de sortir que dèiem aquesta idea mola però perquè sigui tema faltava fer-li més i diem "l'escoltem a casa a veure si cadascú porta", de vegades arriba el Sergi i té mig tema fet, coses així. Llavors a partir d'aquí ho anem desenvolupant. Som dos i això és un gran avantatge, entre cometes. Si no tens cinc caps pensant i barallant-se, en el bon sentit de la paraula, és més fàcil.

S: Sí, partim més de l'assaig, tocar i quan surt una idea que ens agrada, la gravem, sempre la gravem i l'escoltem a casa. Cadascú s'ho escolta i intentem treure una idea. Perquè a vegades, i això ho hem experimentat moltes cops, quan estàs dos caps pensant en un lloc i cadascú està pensant una cosa, és complicat, no? Millor tu agafar allò i estar tu sol escoltant... Un cop està fet, eh vull dir? O sigui, estem allà a l'assaig i hi ha comunicació entre els dos, fem la idea, en temes que estan bé o coses que són un xurro. Llavors a casa t'ho escoltes i dius "anem a ficar lletra o a estructurar això" i és el que diu en Gerard, que si fóssim molts caps pensants... És com un treball d'universitat, o d'institut o el que sigui, un treball en grup. Fer un treball en grup, a vegades estàs fent el treball en grup allà a l'ordinador i dius "ostres

estem tardant tanta estona per escriure un maleit paràgraf quan a casa estaríem més tranquils i ho podríem fer...”, doncs en la música a vegades (no dic que sigui una llei universal, cadascú ho fa com...) doncs és més fàcil fer això. Editar la idea entre els dos, o potser no, potser algú s’inspira a casa. Però un cop està feta també mirar-se-la cada un a la seva habitació, allà on sigui.

G: Hi ha de tot, hi ha de tot. No sé perquè a vegades tot surt rodat i et surt un tema i a vegades trigues mil anys, acabar d’estructurar-ne un, i l’acabes descartant inclús, perquè ni a casa sols et surt la inspiració que deies.

S: O fas un tema, el tanques, li fas lletres, li fas tot, després l’escoltes i dius “Bueno, potser no és el millor tema” i l’aparques.

G: Perquè s’ha de *currar* també. La inspiració no surt en una platja de Tahití amb un cubata.

S: Que potser sí que et ve una idea, però...

G: Aquí o vas *currant* i vas fent, si no vas tocant tampoc ni cures tampoc no acaba sortint res. Tombat a la *tumbona* no surten idees.

G: T’has de tancar i fer com una ceba, saps? Anar traient pell, anar traient pell, fins que et trobes la cançó. Perquè potser et surt una cançó i penses “aquesta és boníssima” i després, dos dies després l’escoltes i dius “però que coi és això”, saps? És normal.

Inspirar, podem parlar de tot. Però sobretot ens inspirem quan estem els dos, quan toquem.

Què diríeu que va primer, la lletra o la música?

G: Depèn. Mira generalment treballem més primer la música. Però mira, hem acabat inclús musicant poemes i històries, també pel concurs. I pot sortir bon resultat de les dues maneres. Generalment som més músics que lletristes. Llavors, ens agrada més el fet de tocar i després posar-hi la lletra. Però *bueno* hi ha gent que et diria el contrari també. Nosaltres acostumem primer a treballar amb música i després, quan tenim el tema fet, musicalment, llavors és “merda, hi hem de posar la lletra”, no? I dius no mira, també està bé posar-hi lletra.

S: Sí normalment gravem els temes cantant, però cantem “*Uatxiuei*” aquest que tothom fa servir a l’hora de compondre, o gairebé tothom, que és quan vols cantar una melodia però no tens lletra feta. Un idioma *raro* que és com “*uatxiuei*, no sé què no sé *quantos*”, llavors has de ficar lletra. Però a vegades fins i tot penses “queda millor el *Uatxiuei* aquest que la lletra que he fet. O sigui, que s’hauria de fer tot un disc cantant *Uatxiuei in The Night*”.

G: El Senyor Puntí té un tema que és així.

Quan arribeu a l’estudi teniu llibertat per experimentar o ho teniu tot ben preparat i estipulat?

G: Normalment quan arribes ja tens les idees posades però acabes canviant trenta coses sempre. En el disc nostres per exemple, dos temes els vam acabar fent a l’estudi i tot perquè ens *apremiava* el temps i va ser una mica “merda que em de fer un disc i ens falten temes”.

S: Escandalós.

G: Però amb altres grups que teníem com per exemple Assaltadors o altres grups que ja tens de fet quan ja vas a l’estudi és perquè ostres, tenim tots aquests temes, anem a gravar-los. Llavors allà acabes més perfilant, potser. O polint una miqueta.

S: Sí que és veritat que quan vam anar a l’estudi quan vam anar a gravar el disc, també, aquí apareix la figura del productor. El productor va ser el Xarim [Aresté]. I llavors teníem les idees, les cançons, les lletres, tot ben estructurat però després tal com sona ho acabes, entre cometes, triant allà. “Fiquem aquest instrument, fem aquest altre...”, gravant una cançó et pots passar hores allà, saps, perquè decideixes “aquí podríem ficar unes maraques, aquí un no sé què”, saps, i et vas *liant* i podries ficar allà, de tot.

G: Important no *liar-se* molt

S: Sí, important. Si no, acabes ficant quartets de corda, uns trombons... Però sí que també s’ha de deixar una mica de llibertat a l’estudi. Si tens la possibilitat, també, saps què vull dir? Que, vull dir, si has d’anar amb presses vas a...

G: Sí, avui en dia, com que tot va em *cuartos* també... Com menys mastegat ho tinguis el dia que hi vagis més et cobren a l'estudi.

Em sembla que eren els Rolling, que van em dates. Deien de tal dia a tal dia estarem a l'estudi i allà a l'estudi feien el disc.

S: Sí, crec que molts grups ho fan això.

En el vostre primer disc, Tal Com Raja, com va ser el dia a dia a l'estudi?

S: Vam estar dues setmanes, sense contar el cap de setmana. Vam estar per Figueres, agafats de la mà.

G: És diferent. Vam tenir sort, amb el rotllo concurs ens ho pagaven.

S: És clar, si no hagués sigut pel concurs hagués set ben diferent.

G: Això no passa!

S: Començàvem a les 10. Paràvem per dinar. I després fins les 8 o així. Normalment es fa com una graella i has de posar quins temes faràs cada dia i així. Però nosaltres anàvem fent, anàvem gravant. I de fet no vam anar tampoc a marxades. Si que hi havia temes que no estaven acabats i els vam acabar allà, vam fer la feina una mica a última hora. Però *bueno*, ja està bé.

G: Sí, quan vam gravar, al ser dos, ara hi ha moltes maneres de gravar, pots gravar a *pincho*, o a capes, pots gravar amb metrònom. Llavors vam gravar els dos simultàniament bateria i guitarra i llavors a partir d'aquí anàvem perfilant coses. Els primers dies vam estar, em sembla, uns deu o dotze dies, *por ahí*: tres o quatre dies vam estar fent bases.

S: La guitarra i la bateria alhora, en sales diferents, amb veus, una mica i llavors ho graves.

G: Com si estiguessis en un concert. I llavors a partir d'allà ja li vas ficant més coses. Després les veus en separat, sí. Veus... no vam aprofitar cap veu del "directe", no?

S: No, no. Les veus, després hi fiques altres instruments. També nosaltres som dos, en el directe som dos. Llavors en el disc, al principi teníem el dubte si ficar més coses, no? Perquè

ostres llavors fiques un piano en un tema, ostres, potser queda molt exagerat i a la gent que vagi al directe dirà “Ostres i on està el piano?” saps? Però els instruments que hem fet, la majoria se senten subtilment, no tenen un paper protagonista. Llavors vam dir, tenim la base ja feta: guitarra, bateria i veu i si en un tema ens ve de gust ficar alguna cosa doncs no ens tallarem, ja que tenim allà un estudi. A més és diferent un directe i el disc. Al directe tu veus coses, veus el grup, com es mou per l’escenari... tens altres estímuls. Tu en el disc a casa l’únic que estàs fent és escoltar.

G: Es disc és per escoltar i el directe és per veure-ho.

S: Exacte.

G: Crec que són dos conceptes diferents.

S: Creiem, tot això ho suposem.

Hi ha moltes persones que s’involucren a l’estudi, a la gravació?

G: A dins l’estudi? Bueno, generalment els que estan a l’estudi. Ostres, depèn suposo. Principalment els músics sí. Nosaltres al ser dos, els dos ens mullàvem molt. Sí que si ets més gent sempre hi ha algú que tira més. Sempre hi ha els que es queden amb els tècnics allà pendents de com queden els temes, parlant... Nosaltres al ser dos doncs érem nosaltres dos, i estàvem allà. Si ets més gent, jo una vegada vaig veure un disc que eren gent, eren vuit. I eren dos o tres els que s’anaven quedant allà. Als altres, si els veies un dia a l’estudi era com un miracle. Sempre hi ha algú que tira més del carro.

S: En aquest cas estàvem nosaltres dos, després el Jordi i el José, que són gent d’allà Music Lan, de l’estudi, gent de puta mare. Clar nosaltres en la nostra vida havíem gravat com a Empty Cage en un estudi. De sobte arribes a un estudi com és Music Lan, que és la hòstia. Nosaltres desconexíem la meitat o més de tot el material que hi havia allà i ara ho coneixes una mica més, però també...

G: Llavors el Xarim també, que és el que ens va produir.

S: Exacte. Érem, quasi sempre érem cinc. Algú ens venia a visitar també i bé, molt bé.

I la figura del productor, quina és la seva funció?

G: Clar, aquí hi hauria gent que et diria vàries coses. Des del nostre parer, i coincidim més o menys en el punt de vista, era vull dir algú... Tu tens els teus temes fets, no? I llavors que tu tinguis algú que estigui allà com a tercera oïda, dient “hòstia, això m’agrada, no m’agrada”, no pel fet de “no m’agrada, ho hem de canviar” sinó aportant potser alguna idea més aviat... O sigui, algú que ho pugui veure fora del grup, perquè tu estàs, tu com a músic, i tu a més a més com a autor dels teus temes, allò és com un nen, *a mi esto no me lo canvies*, no? Vull dir, pobre de tu. Llavors fa falta algú que et digui: “no, no, és de puta mare, us ho passeu molt bé... Algú que et digui els canvis que pots fer. Això ho podríeu canviar per aquí, això per allà. I en aquest sentit, nosaltres això amb el Xarim ho vam xerrar, ostres... Una tercera oïda, que estigui allà i si vols aportar més, entenent que el Xarim és ultra-músic i *xapurreja* a més *vàrios* instruments, a més i va acabar fotent mà per tot arreu, que també va ser molt guai.

S: Clar, també al ser el primer disc també ens va anar molt bé. Perquè quan entres a un estudi, no coneixes la taula, no coneixes... Tampoc ho has de fer servir tu, però per exemple dèiem “ostres voldríem fer això”, ell ja més o menys ja sabia com demanar-ho als tècnics, no? I és això, com que tu estàs tocant i són temes que tu coneixes molt, necessites algú que et digui podríem fer això, que tu després pots dir que sí o pots dir que no. Però Bueno, també hi ha gent que a vegades els mateixos músics es fan de productors, suposo que també depèn de l’experiència que tinguis a l’estudi, no? Suposo que quanta més experiència tens, o més saps relacionat amb tu el material que tens, doncs ja pots entre cometes prescindir d’algú altre.

G: En aquest cas també, com que pel concurs ens ho van oferir, tampoc havíem treballat mai així, dius escolta, s’ha de provar. Llavors cap endavant. Hi ha productors que canvien molt també. Hi ha grups que dius hòstia, escoltes tres grups seguits del mateix productor i veus que tots tenen un so, com el punt aquell semblant, no? Però clar això potser és també perquè alguns inclús acaben canviant molt els temes i clar això des del meu de vista ja no és tant com productor, és com un arrangista ja, com si fos un músic més que t’està canviant el tema.

Clar llavors aquí depèn del que busquis tu, si vols que et canviïn el tema, o si vols que senzillament tinguis algú que et faci la valoració de si en ell li agrada més o menys. No t'han d'intercedir en el tema que tu has muntat, o la cançó com diuen alguns o algunes, i que no t'ho canviï, això.

Què creieu que és el més important, la venda de discos o els concerts? Perquè?

S: Jo crec que els concerts.

G: Els concerts és important. El *disco*, com que vens d'un passat que sempre hi ha hagut discos, suposo que és com una etiqueta formal, no? Tens un *disco*, eh estàs fent una cosa sèria. Encara que no ho sigui. Però és com... Buah, aquí entrariem ja en un tema d'estudi. És com el que porta tota la vida *currant* d'electricista i sap *currar* de puta mare i sap fer pràcticament unes coses que al igual que un que surt d'enginyeria, tal com està muntat ara el sistema, vull dir no sap com carai es pela un cable. En canvi aquest que porta tota la vida *currant* i no té un grau superior ho sabria fer bé. Llavors, clar, aquí, actualment concerts és important fer-ne, perquè si no et mous tu... I suposo que és important estar a tot arreu. De cara el *disco*, la galeria, que és lo que se'n diu, suposo que és el punt formal. Exacte, al que dèiem abans. És el plantejament sèrio. És com ja... Tens el paper que t'ho demostra no? Ep, aquests tios... No fa falta que tinguis cinc, deu tios que t'hagin vist en deu concerts diferents perquè et diguin "ostres sí, avalo aquests tios, són *xulos*" o "aquesta gent mola, aquesta gent amb la secció de vents és guai"... Sinó que tens una cosa que t'ho avala, entre cometes, no? Després et trobes desastres. Escoltes discos i et trobes una gent al concert que no té absolutament res a veure.

1:53 - S: Això, el directe jo crec que és súper important. I és on t'ho passes més bé també. A l'estudi també t'ho passes genial, són coses diferents. Tocar en directe mola molt i a més vas a llocs que desconeixes i si t'agrada lo que fas doncs vas allà i coneixes gent, toques, t'ho passes de puta mare... I el *disco* és això, o sigui, tens un disc i li serveix a la gent per escoltar-te i tal. Però jo crec que el més important és el tocar en directe, no? Veure concerts.

2:25 – G: Sí, depèn de l'objectiu. El nostre és tocar.

S: Clar, és que clar, aquí depèn... Ha sigut ja, Bueno, no et direm "sí, si venguéssim milions

d'euros i poguéssim comprar un iot fet de macarrons", doncs seria la hòstia allò ja. No, però, tampoc... No és una cosa... El disc el tens i la gent t'escolta i l'escoltes, però no... Jo personalment no li dono gaire importància. O sigui, trobo més sentit que la gent et vingui a veure als concerts, no? És més maco, i és quan el tens davant i això, hi ha gent que en un disc ho fa molt bé, tot sona genial... Després els vas a veure en el directe i dius "ostres, no sé... m'agrada. O no".

3:09 – G: Hi ha gent que també li agrada més tancar-se i gravar i fer discos que no sortir a tocar, també. Nosaltres la canya ens agrada més.

Trobeu bé el fet de deixar escoltar música de forma gratuïta per internet?

3:33 – S: Sí.

G: Sí. Bueno, i tal com ens ho plantegem també. Vull dir, si el que volem, en el nostre cas, és fer concerts, com més gent ho escolti, entre cometes, més concerts et surten.

S: I els hi sonarà lo que fas. Sí, sí, sí, clar.

Per tant com a estratègia de màrqueting, internet és útil, no?

S: Clar, és una eina que si la fas servir bé, és positiu. No vull dir...

G: Com a manera de difusió és guai.

S: Clar, i no només per la música sinó per tot, també és per donar-te a conèixer allà on vulguis en un instant, et diuen el nom d'un grup i ja el busques a internet i ja el sents, això està genial. Ara, després ja podríem discutir si la qualitat d'aquell àudio que has sentit és molt bona, però això ja és massa filar prim, cadascú que tingui les seves...

G: I en vista del que dèiem abans de les influències, vull dir, abans que per escoltar música nova havies d'anar-te a comprar el vinil, no? I qui tenia més vinils era perquè se'ls podia permetre o era n súper melòman i el tio o la tia es movia molt i tenia tot de vinils. Potser el

teu repertori accessible era... Què? Si et flipaves molt 500 artistes potser diferents, no? I avui en dia pitges allà... i uns *riffs* i coses que no hauries escoltat mai si no hagués estat per internet tampoc. Doncs això també és guai.

Als concerts, com us sentiu i què voleu fer sentir al públic?

S: Ens ho passem de puta mare.

G: Sí. Ens ho passem guai...

S: Sembla una tonteria però a vegades... Clar això és molt nostre, això cadascú dins el món de la música ja s'ho fa... Però per exemple si tu vas a veure un grup que sona bé però veus que els músics no s'ho estan passant bé, no? A vegades t'hi fixes i dius ostres, però estan molt quiets, són com maniquins gairebé. Sí, toquen molt bé, però és com si tu li diguessis a la xicota o al xicot "T'estimo" [sense sentiment], saps? Però amb la cara, això ningú no s'ho creu. I això, nosaltres també ens ho passem de puta mare i volem que la gent doncs, vagi al concert i digui "hòstia s'ho estan passant bé i jo també m'ho estic passant bé"...

G: Ja és això.

Llavors, la burocràcia: tot aquest tema de drets d'autor, contractació... Com ho porteu?

G: És lo més divertit. Per això ens vam fer músics.

S: Ens agrada que ens vingui l'SGAE a fer signar papers.

G: És per això, per fer la burocràcia i poder desmuntar després de cada concert. 6:31 - Clar, anímicament és un conyàs total. Però *bueno* també hi ha de ser, és important.

[...]

S: Depèn del lloc, també. Hi ha gent que tenen moltes ganes i llavors vas allà i el tracte és fatal. O gent que té moltes ganes, poca experiència, munten un festival per primer cop i ho

fan súper bé. Clar, això, els contractes, te'ls han de fer, no? Perquè ells necessiten... Tu has de cobrar i llavors t'han de fer factures i coses d'aquestes. Ara, llavors també hauríem de parlar dels tants per cents que l'estat es queda i coses d'aquestes, però *bueno*, això ja és un altre... és una cosa que no...

G: Clar, potser tan de bo que no que no hi hagués de ser però com que sempre t'acabes trobant, com dius tu de vegades, que et trobes amb males experiències de ostres, resulta que tot està molt bé, passa no se què, s'empalma una altra desgràcia, i llavors el que acabes pringant ets tu. No està ben gestionat, vull dir acabes cobrant malament, quan t'havien dit que cobraves això, per aquests temes llavors ja va bé que hi hagi un paper on digui escolta, passi lo que passi, passi això... Si passa això, llavors doncs com esdevindrà tot. Vull dir que tinguis en un paper firmat tots els pros i els contres

S: Casi sempre hem tingut molt bones experiències, però a vegades sense voler també ens hem trobat en situacions que ens sap greu. Vull dir, *bueno*, som un grup que com podeu suposar no cobrem molts diners, milionades, no? Però en el sentit no tant de cobrar o no, és més del tracte. Més de... A vegades vas a llocs i la gent t'ho fa com tan fàcil que fins i tot tu mateix dius "hòstia, que guai"

G: Que guai, inclús dius escolta, no cobrem.

S: Si no, et vindrien ganes de dir-ho.

G: Si et trobessis amb vuit païos que et dirien "no, no tio que hem de cobrar", sortiria algú

S: Però després amb altres que acabes mig enfadat. Vull dir, nosaltres no som gens *tiquis-miquis*, vull dir, anem allà, fem lo nostre però... Hom això ja no és tant de la burocràcia, no? La burocràcia, els papers, els contractes, doncs s'han de fer, perquè dos parts s'han de posar d'acord. Ara, hi ha algunes coses d'aquests papers que potser s'haurien de canviar, clarament. Tants per cents i coses d'aquestes però *bueno*...

G: Al final és per tenir alguna cosa sobre possibles confusions i mal entesos, que sempre acaben passant. Tant de bo no hi haguessin de ser. Llavors seria "escolta, fem això et sembla bé? Sí? Perfecte". Genial.

S: Rotllo Al-Capone, saps, que la paraula ja... No cal fer més.

G: No se't queden l'IRPF, no t'has de donar d'alta a la seguretat social...

S: Exacte.

Última pregunta. De tot el que heu de fer, què és el que us agrada més, us fa sentir orgullosos?

G: Ostres. Sentir-te feliç, no? Hi ha moltes coses.

S: Que tinguis... per mi, que hagi trobat la cosa que t'agrada. Saps? O sigui, a algú li serà la música, l'altre serà la dansa, l'altre serà trobar algun medicament que curi alguna cosa... Llevar-te i preguntar "i ara què faig?", no? Haver trobat en la música, doncs... Allò que et lleves i ja saps què fer. Però no com si diguessis "ostres, tinc feina", no... Vull dir... Has trobat per què estàs aquí. Això... No sé, la música t'ajuda a dir lo que sents, a conèixer gent...

G: I a dins d'aquest món... Vull dir, hi ha moltes petites coses. Partint de la base aquesta, que tu estiguis còmode amb el que fas... Això és vital, facis el que facis. Dins el nostre camp, des de fer concerts, després de fer un concert és brutal, vull dir a sensació és genial. De conèixer gent, a personatges que t'arribes a trobar, que et passaria en qualsevol cosa però si tu ja estàs còmode fent el que fas, al final és com que tot al voltant va bé. No sé. Hi ha moltes coses. En el fons fas el que t'agrada i això com que per sort ho fem, costa més o menys, a tot arreu costa més o menys, però com que anem per aquí, ho hem triat i estàs convençut del que vols fer, suposo, doncs al final és el gran fet important.

Blaumut

Per què us vau començar a interessar per la música?

Vassil: Vaja, un de nen comença a tocar música perquè li agrada, interessar-se, interessar-se... No sé si és la paraula. M'agradava la música, el meu pare era violinista, el meu germà, més gran que jo, també violinista, i tota la vida he viscut a casa amb música, envoltat i de fet mai era una cosa que em plantejava: "ara m'interessa la música". Sempre ha estat part de la meva vida i amb set anys vaig començar a tocar el violí i fins ara.

Quins músics us inspiraven?

V - Doncs mira, el que t'he comentat ara. El meu pare era el meu professor en els inicis. Fins els divuit anys, de fet, vaig estar estudiant amb ell i vaja, després grans violinistes de la història de la música doncs m'han encantat sempre. I qualsevol gran violinista del segle XX és gran font d'inspiració.

Blaumut: com va néixer el grup? Com us hi vau integrar?

V - De fet no va ser una cosa que m'hi vaig integrar sinó que va començar el 2003. De fet Blaumut no, vaig conèixer el Xavi [de la Iglesia] l'any 2003, vam començar a fer experiments musicals, ell amb la guitarra i la veu, jo amb el violí i l'any 2009 vam tenir la opció de tocar en un bar del barri on visc, el Barri del Clot, allà vaig trucar a l'amic Oriol que s'incorporés i vam fer un concert els tres. No era ni Blaumut ni res, allò eren cançons del Xavi que vam tocar els tres. Un any i poc després es va incorporar el Manel, ja quan vam haver de gravar el disc i uns mesos després ja el Manuel, per fer la cosa dels directes i una mica així és com es va formar tot plegat.

Per vosaltres què és la música?

V - Ostres, és una pregunta difícil. És com si preguntessis: "Per tu què és la vida?". Imagina't, es pot respondre? Segurament, però són tantes coses. És, per un cantó, la meva feina. Però és mil coses més. És la meva passió, és un mitjà de comunicació, és la cosa on les emocions d'una manera més directe s'expressen, sons... És tantes coses. Una manera de viure... què més es pot dir... la música, què és la música? Una pregunta per fer un llibre, per

fer una dissertació de setmanes. Oriol, què és la música? Ja corre... diu que “adéu”, això és la música... [...]

Xavier: La música per mi és vida. És la definició de vida: música.

La vostra concepció de la indústria musical ha canviat des que vau començar fins ara?

Bueno, un va aprenent a poc a poc, a mesura que et vas introduint en el món musical, des de un punt de vista professional. La música igual, des que comences fins que acabes, ara, és un negoci. Segurament és una manera de viure, de fer una feina, hi ha moltes maneres d'aprendre del punt de vista... com a feina, la música. La música, com a puresa, és la mateixa sempre. Com a concepció, no sé. [...] Clar, jo com a intèrpret i com a músic no tinc tant de contacte amb el que és el negoci en sí. Nosaltres, la nostra feina és tocar molt bé, crear, interpretar de la millor manera. Llavors hi ha gent, hi ha mànagers, hi ha teatres, hi ha etcètera, que s'encarreguen que aquest negoci funcioni, que puguem arribar a molta gent. És una part necessària perquè la gent pugui viure de la música.

Quan heu de crear una cançó, en què us inspireu, què us mou?

X: Pots fer una cançó de qualsevol cosa, sempre que tingui un mínim sentit. Pot ser un objecte, pot ser una situació, pot ser un sentiment, pot ser un paisatge... Al final és que tu t'hi sentis reflectit, amb allò que vols escriure i sobre el que vols escriure i fer-ho d'una manera... Jo, el que faig bàsicament és que em transporti cap aquell lloc, cap allà on vull anar a parar. I al final, amb aquests ingredients, surt sol.

Soleu crear les cançons en algun moment concret?

X: No hi ha cap norma, no hi ha cap manera en concret de fer. Al final, va sortint. En Pablo Picasso hi ha una cosa molt xula que és que “la inspiració arriba però t'ha d'enganxar treballant”. Al final és producte de moltes hores de feina, moltes hores d'estar allà provant i picant pedra, i en un moment o altre va sorgint cançons, van sorgint lletres, van sorgint pensaments i al final és del que es tracta.

Per vosaltres què va primer, la lletra o la música? A què li doneu més importància?

X: Cap norma i cap manera de fer preestablerta. Al final, és el que dic, hi ha cançons que

surt primer la música, cançons que surt primer la lletra... No hi ha una manera concreta de fer. És inspiració i és... En un moment determinat una melodia et pot portar cap a una lletra o et pot portar cap a un pensament sobre algu en concret, que funciona i sobre allò acabes escrivint, o et pot evocar a una melodia, et pot portar cap a uns tons menors o majors... I al final, va com va. Això no és res concret.

A l'estudi, quan arribeu, ho teniu tot planejat i planificat o podeu experimentar amb sons?

V: Depèn, en principi en Xavi és el que comença amb el procés creatiu de les cançons, fa una producció a casa seva, on ja grava veus, instruments, etc... Però després, quan ens trobem tots, tothom opina, la producció, com volem que soni... I ja en moltes etapes tenim la sort de tenir el Manel Pedrós, que es el bateria del grup, que és el que grava els discos que fem, i treballar amb ell... Realment no es distingeix el moment d'estudi o allà a casa seva provant coses... És un procés orgànic que es va fent una mica així mateix. No tenim tot preparat perfecte, anem un dia a l'estudi a gravar-ho i ja està, està acabat; sinó que és un procés constant d'anar gravant, provant, escoltant, descartant, traient, tornant a posar... I si no tinguéssim una data límit per entregar el disc, encara estaríem segurament amb el primer disc, refent-lo.

I a la gravació, quantes persones hi ha?

[...]

V: Doncs depèn absolutament de la cançó, depèn dels músics que hi participen, primer de tot.

X: Sí, exacte. Nosaltres, hi ha d'haver un tècnic de so, que és qui controla tot el tema de la gravació, en alguns casos ho fa el propi Manel, el bateria, en alguns casos hem contactat amb l'ajuda del Quim Puigtió, "El Cato" i després doncs ja els músics que vulguis convidar-hi. Per exemple, a la cançó Cartes de l'orient hi ha hagut la participació de molts músics clàssics, és una cançó més orquestral, a part d'això hi ha hagut l'Escolania de Montserrat, per exemple en aquest tema...

V: Cinquanta nens cantant.

X: I al final és això.

V: Però després hi ha cançons que som nosaltres cinc i res més. O Sigui que cada cançó...

X: És un món...

V: Depèn.

X: Depèn.

I llavors la funció del productor, quina importància li doneu? En què us ajuda?

V: Nosaltres, clar, el primer disc ens el vam produir sols i aquest últim disc el vam començar a produir sols i al final vam contar amb l'ajuda d'en Carlos Montfort, que és un molt bon amic i molt bon músic, que lo que... Que bueno, la figura del productor és... Primer jo crec que per nosaltres era difícil triar-lo, perquè ha de ser algú que entengui molt bé els nostres gustos, el nostre estil, les nostres cançons.

X: Amb un productor X, corres el perill de perdre personalitat, també. O sigui, un productor també té la seva pròpia personalitat, i depèn, si no sap llegir molt bé el que fas, pot ser que et porti cap el seu terreny i aquí és on més l'has cagat, perquè perds la teva essència.

V: Però hi ha molts bons productors.

X: Hi ha molts bons productors que aconsegueixen ficar-se a la teva pell i que sonis com tu has de sonar. És un tema que sempre ens ha fet patir una miqueta i el primer disc, com deia el Vassil, ens el vam produir nosaltres, des del treball del que era la maqueta fins a treballar en l'estudi, i aquest també ho hem fet així, l'únic que el Carlos ens ha ajudat a ordenar tot una miqueta i necessitàvem també, després de tants dies ficats a l'estudi, necessitàvem una visió externa que ens ajudés a posar-ho tot a lloc, i d'això ha servit.

Què creieu que és més important, la venda de discos o els concerts?

V: En principi, a veure, nosaltres fem música i per poder viure de la música... Doncs, clar, necessitem ingressos de la música, si no, hauríem de treballar d'una altra cosa i després fer música per plaer, el qual llavors no pots oferir un producte o no pots oferir algo d'un nivell bo i especial, com és el que ens agradaria fer. Llavors depenem evidentment, sobretot dels

concerts. Perquè la venta de discos, es venen discos, però no és com fa 15 anys, o 10 o 20 anys que realment es venien molts discos i molts artistes vivien de vendre discos i feien algun concert com a excusa per vendre discos.

X: S'ha invertit la truita, una mica.

V: Ara fas, graves un disc, perquè la gent l'escolti, li agradin les cançons, i vingui als concerts. Aquest ha set una mica el canvi que hi ha hagut, una mica així el paradigma. Però a nosaltres també ens fa il·lusió tenir un disc, un CD en aquest cas... Per poder-lo regalar, ensenyar a la gent, i ara avui en dia, també en les xarxes socials, Spotify, Youtube, doncs molta música s'escolta per allà i ja no necessites comprar el disc, no? Per nosaltres doncs la música és més viva, i a sobre és on ens guanyem la vida, és amb els concerts en directe.

Per tant, considereu que Internet és una bona eina de màrqueting, per escoltar música?

V: Totalment.

X: És bàsic avui en dia. Ens ha ajudat molt. De fet, el salt...

V: Si hem arribat on hem arribat tan ràpid, gràcies a les xarxes.

X: Et dona molta rapidesa i de cop i volta estàs arribant a una quantitat de gent que si ho haguessis de fer físicament, seria del tot impossible. Ara mateix, tal i com estan les coses, és absolutament bàsic.

V: Abans, per exemple, hi havia les discogràfiques, que encara hi són, però abans tenien el monopoli, i elles triaven quin artista havia de triomfar o quin artista havia d'arribar a no sé on, quin no... I això suposo que ara segurament s'ha democratitzat molt, que tothom... Tu mateixa, agafes una guitarra, fas una cançó, aquesta cançó agrada: no necessites ningú a darrera que t'estigui recolzant en un inici. Potser després ja la cosa es va fent més gran i necessites algú que t'ajudi a gestionar-ho, que pot ser una discogràfica, però fa vint anys o tens això o ningú s'entera de qui ets ni què és lo que fas. I això és molt positiu avui en dia, que hi hagi aquesta democràcia i llibertat, que tot artista pugui ensenyar la seva feina.

Als concerts com us sentiu i com voleu fer sentir al públic?

V: Ens sentim bé. Òbviament, si no ets sents bé no pots...

X: És complicat, si no t'ho passes bé a l'escenari és complicat transmetre un sentiment xulo a la gent. Intentem sobretot, intentem fer-nos una abraçada abans de sortir i el que ens diem allà és "Vinga va, fem que això sigui xulo i anem a passar-nos-ho bé nosaltres, sobretot".

V: És algo de base. No és que si no ho pensis no ho facis. Sempre surt, el comunicar algo i la música que un crea... Que pugui això, comunicar a la gent i fer emocionar a la gent, jo crec que és realment gran per qualsevol músic i músic creador, a més a més, no?

El tema de la burocràcia com el porteu?

X: D'alguna manera això és una... bàsicament ho deleguem al nostre management, que és qui s'encarrega dels temes tècnics perquè té els coneixements per fer-ho, i nosaltres, al final, al què ens volem dedicar al final és a fer música i a treballar-hi. Sí que és veritat que amb el fet de l'autoedició [...], tenim molta més feina en aquest sentit, feina que, a part de la contractació, a part dels drets d'autor i tot això, sí que ens hem de fer nosaltres.

V: Però és un pas necessari. O sigui, que hi hagi algú que gestioni els drets creatius és important que hi sigui, bàsicament perquè si ha algú, en aquest cas ell, que es passa moltes hores fent cançons i després quan aquestes cançons es representen en un concert o una ràdio o a la tele, doncs clar, és com si tu estiguessis venent un producte, com una periodista que dona l'entrevista que estàs fent i la portes al diari, clar, això és la teva feina i això té uns drets, diguem-ne. En aquest cas, d'alguna manera, s'ha de compensar als creadors, si no, al fina, no podríem dedicar-nos a això, es deixaria de crear i ja no hi haurà ni música ni res, no? No és algo tangible, que estiguis venent un tros de pa que és algo que t'has de menjar, sinó que estàs venent una creació. I el tema burocràtic, diguem que es pot fer millor i pitjor, i segurament gent que gestiona millor els drets que d'altres, empreses de gestió que ho fa millor que d'altres, gent que directament estafen, també n'hi ha malauradament en aquest món... Però no tothom. O sigui, hi ha la manera de fer-ho tot bé, i de pagar a la gent, als intèrprets també i a tota una cadena de gent, que tothom fa el seu granet perquè pugui existir la música. Clar, la burocràcia quan està al servei de la gent, és bona; quan està al servei de qui li va bé només i pels seus interessos, evidentment que no, no és bona.

Què és el que més gaudiu de la música?

V: La màgia.

X: Jo gaudeixo, sí, de la màgia als concerts i de la màgia que es crea quan fas una cançó i dius “aquesta cançó serà xula”, o almenys per nosaltres serà xula. Hi ha un caliu molt xulo allà, quan estem a l’estudi i estem gravant un tema i veus que comença a sonar, que comença a prendre forma, que et toca una part emocional xula... Allò és molt màgic. I als concerts quan passa això també, quan es crea aquest clima...

V: Sí, com a mitjà de comunicació, el fet de poder... Al final, som éssers humans, que tothom tenim la nostra ànima i esperit i a través d’una cançó, jo crec que és la manera més directa de connectar-te amb una altra persona, amb aquest so i amb una lletra, pots fer sentir a algú algo que segurament amb paraules no pots escriure. I aquesta cosa que succeeixi, t’arribi i veus que t’arriba, jo crec que és lo més maco de la música.

Guillem Roma

Per què et vas començar a interessar per la música i els instruments que toques?

La música, vaig començar de molt petit i vaig començar a estudiar música quan tenia cinc anys, quan em van apuntar a l'escola de música d'aquí Manlleu. Però en realitat a casa sempre hi havia hagut molta música. O sigui, el meu avi era un fan del jazz, el meu pare escoltava molta música, per part de la meva mare també els meus avis tocaven una mica el piano... Llavors suposo que hi ha una cosa que la portes una mica a la sang, no? Però sí, va ser això, quan vaig tenir cinc anys vaig començar a tocar a l'escola de música i a partir d'allà vaig començar a aprendre. Havia de triar un instrument, jo volia fer el trombó, però de trombó no n'hi havia, llavors vaig començar amb el piano i les guitarres doncs mica en mica les he anat aprenent pel meu compte. Una mica ha set així.

Així doncs, quins músic t'inspiraven al principi?

Al principi, clar, jo al estudiar música clàssica escoltava molta música clàssica i a partir d'allà també veia que no escoltava ben bé la música que escoltaven els meus amics del cole o de l'insti. Llavors a casa meu hi havia molt això, jazz, jazz del clàssic, dels anys 20, dels anys 30, i és una música que d'una manera, no sé, sento un vincle emocional molt fort, amb aquest tipus de música, perquè ja l'escoltàvem des de petits. I també molta música així com músiques del món, rotllo new-age, acordions celtes, gaites... Tota aquesta música que el meu pare era molt fan i també hi havia molta música d'aquesta, llavors clar, sempre sonava a casa. I una mica són les músiques que em van envoltar de petit.

Llavors et vas fent gran i entres de cop en el pop, en el rock, però tot i així sempre han set aquest tipus de música com uns pilars on m'he anat recolzant.

Com vas començar a treballar tu sol, fent música, com a professional?

Bueno hi ha com dos punts d'inflexió. Un és, quan a part d'estudiar i tocar, començo a fer cançons. Sempre m'havia agradat compondre i me'n recordo quan ens feien fer exercicis que de seguida és el que m'agradava més. Que si ara fem un quartet de corda, que si ara no sé què... Però va ser el 2005 o 2006 que vaig començar a fer cançons meves, em posava al piano i em sortien cançons. I d'allà va sortir un primer disc, el que passa és que encara no tenia el

xip de dir “va, vaig a dedicar-me a la música, vull ser músic, cantant, vull tenir un grup...”, o sigui, vaig fer les cançons, vam fer un disc, però es va quedar allà. Aquest és un dels punts de quan vaig començar a fer música.

L’altre va ser quan vaig dir “no, em vull dedicar a la música i deixo el que estava fent i em fico totalment en un projecte musical, i em dedico a fer cançons, faig discos i buscant concerts i tocar, tot això”. [...] El 2012 va sortir el disc i va ser dos anys abans, que vaig prendre la decisió el 2010 de dir “Va, em dedico a la música”. O sigui, van ser com dos moments, així...

Com era començar dins el negoci musical, quina impressió en tenies?

Bé la veritat és que clar, el concepte negoci musical no el vaig entendre i no el vaig assumir fins molt més endavant. Jo vaig dir: “mira, em dedicaré a la música, faré cançons, un disc i ho aniré a tocar” i ho vius com una cosa molt espontània perquè es com ho havia viscut sempre, així, és com va, surten les cançons, les anem a gravar... Casi, casi com un estil de vida, com un hobby, no? Ja saps què és professional... Però bé, el concepte aquest de negoci musical el vaig entendre però no el vaig acabar assimilant fins més endavant. Llavors, també en el meu cas jo vaig començar molt sol, no hi va haver cap discogràfica ni cap mànager que el principi em va dir “va mira, fem això, fem allò, ens hem de moure per aquí”, llavors ho vaig anar fent jo i mica en mica, per la pròpia experiència, pel que et vas trobant, vas coneixent com funciona el món. I vas veient en què hi has de ficar més esforç, què has de potenciar més, en què t’has de dedicar que et pensaves que no t’hi hauries de dedicar, tota la feina d’ordinador, de buscar concerts, de fer factures... O sigui tot això com que ho vaig anar descobrint i no és la feina de músic però que està relacionada directament en ser músic, no?

El tema de la burocràcia, que és un tema que segurament has hagut de tocar, què en penses? S’hauria de posar més fàcil?

La veritat, jo crec que són coses separades. O sigui, una cosa és ser músic i fer música i l’altra és ser gestor cultural, o mànager o discogràfica. Llavors, clar, què passa? Que en el moment en què vivim, que tampoc hi ha molts recursos, que no hi ha moltes ajudes, que cadascú es busca una mica les seves possibilitats, molts músics acaben fent tot. I és una mica el meu cas, que de cop em vaig trobar fent de mànager, portant les xarxes socials, fent de

coses de premsa, fent la producció, trucant als músics, fent les factures... I clar, la veritat és que vist així si que dius “ostres, que complicat”, no? Per anar a tocar un lloc, haver de donar a l’alta de la seguretat social als músics, fer la factura, ser autònom, llavors a final de trimestre fer l’IVA... I dius “ah! Jo volia ser músic! No vull haver de fer això!”, però clar, en realitat si ho fa un gestor ja és el que toca, no? Jo entenc que tampoc és una cosa que sigui desmesurada, el problema és que se suma en la teva feina de músic.

Hi ha parts d’aquesta feina que no és la de músic que m’agraden, i és la comunicació de xarxes socials, fins i tot la part més així com més creativa, de pensar el concepte, de dir “mira no, les fotos vull que siguin així, el vídeo vull que sigui així... que són coses que s’escapen de lo pròpiament musical però que d’alguna manera per mi tenen molt a veure. Ara, ja fer factures i donar d’alta a la seguretat social als músic ja és com *bueno*... Però toca fer-ho.

Què és el que et mou quan has de crear una cançó?

Per mi hi ha com dues coses... o tres.... o cinc, no ho sé... Però hi ha com dues mirades diferents: l’una és cap endintre i l’altre és cap enfora. Que són evidentment els dos llocs on hi ha inspiració, on pots trobar coses que t’inspiren. I els dos són igualment molt rics, llavors a vegades he estat tancat aquí en aquesta habitació durant una setmana i no saps per què van sortint músiques , van sortint cançons per com et sents, pel que penses, per aquesta mirada cap endins. O a lo millor, és això, vas de viatge i veus coses i “Uau!”, no? I flipes i dius “uau, aquesta gent viu així” i d’aquí et surt tota una inquietud que transformes en sons i en música. Jo una mica ho veig així.

Llavors clar, hi ha molta cosa a partir d’aquí, quan neix aquesta petita intuïció o això, inspiració. A partir d’aquí ja ve la part més de treballar-ho, que aquí sí que ja jugues molt amb les influències que ja tens musicals, amb coses que has escoltat, coses que has vist en directe... Llavors ja es va barrejant tot. Però jo crec que la primera espurna té molt a veure amb això, amb el que veus per fora i el que veus per dintre.

La música què és per tu?

La música per mi són moltes coses, clar. Per un costat és com la vida perquè em dedico a això i és la meva vida és música, no sé estar sense fer un sorollet amb la boca o sense estar

cantant pel carrer o sense tocar la guitarra. I si estic fent les factures tinc la música a tope escoltant. És algo que està súper lligat al meu dia a dia.

Però llavors per mi la música també té com una dimensió molt més gran que no és només la part cultural, diguéssim concerts, grups... Si no que va molt més enllà i ens connecta com a espècie humana i amb altres coses. Ens connecta amb nosaltres mateixos, a vegades no saps per què però necessites escoltar una música per saber on ets i qui ets, no? O si no la música et fa sentir-ho. I llavors també, no sé, ens connecta com a societat, entre nosaltres, en el món en què vivim, ens connecta amb coses més místiques, amb l'Univers, amb déus, amb el que sigui, no? Però és una eina que va molt més enllà del que va una eina cultural en si. O sigui per mi és una eina espiritual, una eina humana, una cosa medicinal, pràcticament... Té moltes capes. I per tant jo crec que a nivell social li hauríem de donar més aquest valor. A vegades sembla que la música només sigui posar el disc, el músic i el concert. I jo crec que hauríem de ser conscients que la música és algo molt important per nosaltres, no com a persones sinó com a espècie humana fins i tot.

Sols crear les cançons en un moment concret?

Clar, hi ha una part que és súper lògica que et surten les cançons quan no estàs fent una altra cosa. A mi em passa. O sigui, quan estàs avorrit, quan tens una mica més de temps... Però també és veritat que a vegades, èpoques que estàs allò... molt atabalat, estressat amb coses, aquell moment que agafes la guitarra “Bum!”, no? Que dius l'agafava només per distreure'm una mica i ostres, és la vàlvula de escape i per allà surt alguna cosa. En general, d'hores del dia i això, tant m'és. A vegades al matí, a vegades a la nit, a vegades a les tantes de la nit... Hi ha cançons que sí que les he fet res, així amb mitja hora a les sis del matí. I cançons que no, que porto molt temps i les vas polint i t'hi fiques al dematí “a veure com, nosequè...”

Què va primer, la lletra o la música? A què dones més importància?

Per mi va primer la música, però no perquè sigui més important, si no perquè em surt així. Primer em surt la música i quan vaig tocant, no sé, m'invento lletres a sobre inventades i primer penso la part musical. Fins i tot et diria que abans de la música ve una part visual per mi. O sigui, veig una pel·lícula, o veig un escenari, veig un ambient que em fa sortir la música, em fa sortir la part sonora. I la lletra ve després però està en consonància amb aquesta

imatge. O fins i tot a vegades ja tinc com lletres, tinc trossets de conceptes, tinc idees que vull que vagin a parar a les cançons però estan separades, encara. I tinc com diferents materials sonors que seran sonors. Llavors va un moment que es van com ajuntant. Però normalment no em surt junt, de dir mira, vaig a fer una cançó i em surt la lletra i la música alhora. Normalment no és així, en el meu cas. O sigui primer faig la música i llavors la lletra.

Però per mi són les dos igual d'importants, fins i tot... No, no, les dos igual d'importants... No però la lletra és... Jo crec que a vegades hi ha molts grups, molta música que deixen per alt la lletra, o que de vegades hi ha lletres que no comuniquen molta cosa. Per mi és molt important que la lletra estigui dient algo, també. O a vegades no. M'estic liant ara! És lo guai del terreny creatiu, que no té fronteres clares! Vull dir que ara et puc dir que sí, que és molt important que la lletra digui algo i llavors m'he adonat que tinc una cançó que té una lletra que no diu res. No sé, bé, és així!

A l'estudi ho tens tot preparat, sabràs exactament el que faràs o pots experimentar allà?

Normalment m'agrada tenir-ho molt preparat perquè abans d'anar a l'estudi, en el meu cas són molts músics els que toquen i hi ha molts sons diferents i tampoc tenim molt temps d'assajar, no és allò que estiguem fent les cançons amb assajos si no que jo faig les cançons abans, les gravo aquí casa i llavors els hi ensenyo en ells, però els hi ensenyo en ells quan ja tinc la idea molt clara, i els dic que facin això i a vegades em diuen "ah puc fer això?" hm... no ho sé... no, ara no. En alguna cançó si que els deixo una mica més de llibertat, però en general ho tinc molt clar. Llavors quan anem a l'estudi, clar, tu a l'estudi, quan vas en un estudi així professional que el llogues estàs pagant per dia, llavors com més clar, almenys logísticament, ho tinguis, millor. Aprofitaràs més el temps. Què passa, sempre hi ha... estem treballant amb un material molt sensible i sempre passen coses, coses que tenen a veure amb com està la guitarra aquell dia, com està el músic que la toca, o ostres al final mira, hem canviat aquesta frase i la fem al revés. Però sempre a sobre, la base que sabem que farem això. Llavors si passen coses i es canvien, mira, no passa res, però si que m'agrada anar a l'estudi amb tot com súper controlat, per lo bo i per lo dolent, clar.

Quantes persones s'involucren en la gravació?

Clar depèn molt de cada gravació de disc o depèn del tipus de producció. 2:16 – Doncs això, jo crec que depèn molt de la producció, del tipus de disc que vagis a gravar o del tipus de grup que siguis. Clar en el nostre cas, no hi ha productor perquè jo faig aquesta funció, llavors hi ha un tècnic de l'estudi i els músics i poca cosa més. A vegades sí que hi ha produccions que hi ha el mànager que té a vegades coses a dir, hi ha un productor musical o fins i tot hi ha algú de la discogràfica. Això, depèn del tipus de producció que sigui. Nosaltres, és tot bastant casolà en aquest sentit.

En el teu cas tu ja et fas de productor. Però quina funció fa aquest rol?

Jo crec que la funció del productor és bàsica, perquè tu pots anar fent cançons i estàs tan ficat dins de les cançons que a vegades no tens una visió externa. I és molt la teva visió i el teu món i a vegades és bo i necessari que hi hagi algú que des de fora et pugui aportar algo que tu no tens, sobretot a nivell musical i a nivell tècnic musical, de dir mira, aquesta cançó està molt bé però no acaba de funcionar, treu-li aquesta part, fiquem-li aquí una guitarra que entri així... O sigui aquesta és una mica la funció del productor.

ÉS molt delicat perquè en el meu cas la meua música és molt d'autor i és molt al meu món, crec que aquest és un dels potencials i de la marca que té el que jo faig, clar necessito un productor, necessitaria un productor que entengués molt bé aquest món perquè el que j portés estigués en sintonia amb el que són les cançons. Llavors fins ara de moment m'ha agradat molt treballar sol perquè és això jo ja tenia molt clar com volia que sonés, tenia molt clar els arranjaments, tenia molt clar el tipus de so. Llavors m'he saltat aquesta figura de productor, però no perquè no cregui que és important, en realitat és importantíssim i jo crec que sempre suma, no? Algú que sap veure els defectes de les cançons i dissimular-los i pot veure les virtuts i potenciar-les. Clar, és molt bo que hi hagi algú que tingui aquesta visió. Llavors també a nivell global, quan tens tot el disc, és algú que tampoc està tan vinculat emocionalment a les cançons i que pot dir "aquesta cançó no la posem perquè no funciona". Que a mi, per exemple a l'últim disc potser m'hauria anat bé que algú em digués "aquesta cançó no la fiquis, guardem-la i la treiem d'aquí mig any", perquè he fet un disc de 15 cançons i no cal. Però clar, estàs allà i és lo teu i a vegades perds aquest punt de vista.

Què creus que és més important, la venda de discos o els concerts?

No sé, jo sempre he editat els discos físicament, però en realitat on veig que connectes amb la gent és als concerts. I de fet, molta gent que esn ha descobert pel Youtube, que ens segueix per les xarxes i això i no ha vingut mai a un concert, i el dia que venen diuen “Uau! Que fort, ens agrada molt més així”, no? Perquè és en realitat on estan passant les coses. El disc és una versió de la cançó, la que vas gravar aquell dia. I està allà i la pots tornar a escoltar. Però li falten molts elements. Li falta la vivesa de la música en directe. Llavors, poder conèixer o poder descobrir músiques en directe per mi és el més sa que hi pot haver pel públic, diguéssim, no? I per nosaltres també, és a dir, la garantia que aquestes cançons i que el projecte segueix endavant no és perquè es venguin molts discos, que se’n venen, però per mi el més important i el que ens nodreix més d’energia és veure que la cosa funciona, és sentir això, que el públic als concerts connecta, s’ho passa bé, disfruta, s’emociona i bé, hi ha com molt bona connexió.

Llavors, pel màrqueting creus que és una bona eina? O sigui, a més de deixar escoltar música de forma gratuïta?

Jo crec que sí. Una mica el món en què vivim no és el món ideal, no? Hi ha moltes coses que a vegades trontollen i amb el món d’Internet, de les xarxes socials, estan canviant moltes coses que a vegades es contradiuen amb nosaltres mateixos o la manera amb la que hauríem de viure, perquè tot ens ho donen fragmentat, mastegat, i a vegades costa de poder disfrutar bé del contingut, de música, vídeos, pel·lícules perquè hi ha tanta informació i hi ha una bateria d’imatges tan bèstia cada minut en els nostres ulls que a vegades sembla que ens tornem cecs de tantes coses que veiem.

Però jo rec que sí, l’important és saber utilitzar aquest món i aquestes eines per les coses bones que tenen i la veritat és que nosaltres he tingut sorpreses súper maques a través de les xarxes, de gent que ens ha conegut perquè han vist un vídeo, de gent que també identifica les meves cançons per la part visual que tenen... Llavors crec que és un punt també on pots tenir un contacte diferent amb la gent que escolta les teves cançons i tu, no? Que no només en els concerts sinó que llavors, o quan s’acaba el concerts la gent et pot escriure per allà i és súper maco. És una altra dimensió que si la saps treballar, la saps utilitzar i la pots disfrutar jugant-hi, per mi és bàsic. I la veritat és que ens ha ajudat molt en el meu projecte a donar-nos a conèixer, que ho conegui més gent.

I als concerts tu com ets sents i com vols fer sentir a les persones que t'escolten?

Per mi a l'escenari és bàsic dues coses: una, fer-ho bé, tocar bé, que no sigui un desastre i l'altra, passar-t'ho bé, disfrutar quan estàs tocant. Normalment van lligades, perquè quan estàs tocant bé a més a més t'ho estàs passant molt bé. Llavors jo crec que quan passen aquestes dues coses inevitablement connectes amb la gent i transmits això. Llavors, clar també hi ha una cosa que és intrínseca a la música que fem. Les meves cançons són com molt positives, ja de normal transmeten com molt bon rotllo, tenen aquesta cosa així com festiva però que no és de ballar, que pots estar escoltant però bé, transmeten aquesta bona energia. Llavors seria una tonteria cantar-les allà, quiets. Si estàs en sintonia amb el que estàs tocant per força transmits això. I si aquesta sintonia és bona per força s'encomana al públic i es crea com una sintonia global que és molt maco quan passa això. I per sort passa en la majoria de concerts amb nosaltres.

I última pregunta, què és el que més gaudeixes de la música?

Gaudeixo dos moments que m'agraden molt. Un és quan surt una cançó, quan està allò que la tens a punt però que no acaba da d'allò i el dia que dius "uau, ja és una cançó", aquell dia és com per anar a celebrar-ho. Penjo la guitarra i me'n vaig a fer cerveses que ara estic de subidón. És com un moment súper maco. I l'altre moment és el feedback del públic, és un concert, estàs en un moment cap al final que sents que ja estàs molt connectat amb la gent, que voldries cantar més, que la gent te'n demana una altra, que a més a més estàs disfrutant cantant, que sona bé... És un moment que dius, ostres, que bé no? Que maco. I són com els dos moments. Al mig n'hi ha mil que són molt macos i n'hi ha mil que dius "o no, hauria d'haver fet una altra cosa"... no, això no! Però llavors és això, com que n'hi ha molts més de macos, aquests per mi són súper...

Mazoni

Per què et vas començar a interessar per la música, els instruments que toques, la veu?

Doncs mira, la meva mare em va apuntar a música quan tenia sis anys, però la veritat és que no m'agradava i vaig plegar, perquè era una cosa que em feien fer una mica per obligació i no em venia de gust. Però sí que és veritat que a casa meva sempre han cantat una mica. Llavors, la melodia i l'oïda sempre l'he tingut. Sí que quan em vaig fer més gran, als tretze o així, vaig agafar la guitarra que tenia quan m'havien apuntat, que la tenia allà guardada que no sabia ni si la tenia o no, i llavors la vaig agafar perquè vaig voler i llavors sí que vaig començar a treure'm les cançons dels Beatles, els acords i a interessar-me per la música. Ja de seguida vaig voler muntar un grup i de seguida m'ho vaig agafar molt seriosament. Vull dir, no ha sigut mai... Sí que és un hobby, ha sigut un hobby per mi però en realitat sempre ha sigut... l'ambició sempre ha sigut de fer cançons noves i de tocar aquests llocs, aquest altre lloc, de fer una maqueta més endavant... Vull dir que va ser una passió forta, diguéssim des del principi.

Quins músics t'inspiraven al principi?

Doncs a mi em van impactar molt, molt els Beatles al principi, tot i que no són de la meva generació i a casa tampoc és que els possessin molt. Però vaig, a través d'un recopilatori, vaig arribar a ells i després ja vaig, mica en mica, comprar-me tota la discografia, llegir-me la biografia, també. I a partir dels Beatles vaig anar descobrint altres grups de la mateixa època, que hi havia llavors, els Rolling Stones, els Kinks, els Pink Floyd, Bob Dylan, Beach Boys... Tots aquests grups dels seixanta que a partir dels Beatles vaig anar descobrint. I aquesta ha sigut la meva base sempre, del que he escoltat. Llavors quan m'he fet més gran evidentment he anat escoltat coses molt més d'ara, però aquesta ha sigut sempre la base.

Què és la música per tu?

Per mi la música és un llenguatge que és diferent, no? Pots transmetre coses que no... O sigui, a mi, de la cançó, que hi ha la lletra i la melodia, m'interessa molt més la melodia que la lletra, perquè per mi la melodia és molt més música, en el sentit que és un llenguatge que va a part de la lletra, saps? O sigui, són coses que... Tu pots expressar-te escrivint una redacció o parlant a amb algú, parlant per telèfon, i això és un llenguatge verbal o oral amb

paraules. La música no té paraules però és un llenguatge igual. Pot transmetre sensacions de tristesa, alegria, ràbia, força... I no necessàriament escrivint les paraules. Vull dir, pot ser música instrumental que t'arribi d'una manera que no t'arriba per paraules, i això ho trobo molt gran. És el que m'agrada més de la música.

Per tant, li dones més prioritat a la música que a la lletra?

Sí. Perquè crec que la lletra és una cosa que ja està present en altres arts. O sigui, en una novel·la ja hi ha l'argument, al cine hi ha la imatge però també hi ha el diàleg. Però en canvi l'emoció pura de música, allò que sents una melodia i et posa la pell de gallina i no hi ha cap... Clar si la cançó et posa la pell de gallina perquè parla d'una cosa que et posa la pell de gallina, estàs suggestionat per la lletra, o sigui, et parlen de la teva nòvia que l'has deixat o t'han deixat i la lletra parla d'això, és fàcil que emfatitzis amb la cançó. Però el que no és tan fàcil, però també passa, és que emfatitzis amb la melodia o amb la música sense la lletra, això ja és una altra via, una altra via de llenguatge a la qual tu pots connectar i que no necessàriament ha de tenir unes paraules associades a una cosa que t'estigui passant. És simplement per les vibracions que produeix aquella cançó que no produeix aquella altra, que fa que t'arribi. I això és el que trobo més pur, com a músic.

I quan has de compondre, què fas primer la lletra o la música?

Doncs faig de tot. Mai he aconseguit fer-ho a la vegada, que conec alguns músics, pocs, que ho fan a la vegada. Agafen un trosset de lletra, un trosset de música i van fent. Jo faig una cosa primer o l'altra, tota tota. Però la veritat és que tinc gairebé el 50%, vaig començar potser fent més la melodia, però ara també faig molt sovint la lletra primer. El que està clar és que per mi el que fas primer és el que ets més lliure. No tens cap motlle, llavors tu et dediques a escriure el que et ve al cap, sense cap melodia a la que ho hagis d'encaixar, i llavors allò ho has de musicar: aquí ve la dificultat. La dificultat sempre ve en el segon pas, quan tu tens la lletra que tu vols i donar-li vida. I al revés també. Quan tu tens la melodia que has pogut fer lliurement i llavors has de posar-hi paraules allà que saps que han de cabre allà, perquè només tens tres notes, has de posar una paraula de tres síl·labes, i clar, costa molt més.

Definiria que el primer és lo més lliure i lo segon és més difícil. Sigui el que sigui.

Des que vas començar fins ara, la teva concepció del negoci musical ha canviat?

Sí... A veure, vaig començar als 14, com t'he dit, fins els 28 vaig tenir una època que em vaig preocupar bastant de guanyar-me la vida amb la música i era difícil el negoci. Llavors va arribar un moment que em vaig avorrir de la música als 28 i vaig tenir un any o dos, que estava com gairebé fora. Quan vaig tornar a entrar és quan em van començar a anar bé les coses i és quan menys em vaig preocupar del negoci. Llavors, el resum de la meua experiència seria: fes el que t'agradi amb motivació perquè no depèn de tu, si les coses aniran bé o no, a nivell d'indústria. La indústria és una cosa que està paral·lela a tu però tu no pots controlar que a la gent li agradi el que fas. Tu pots fer-ho el més bé possible, però al final depèn de unes altres coses. Depèn del moment, de si aquell tipus de música està de moda o no està de moda, o si és accessible a la gent o no ho és... Però no et pots preocupar per aquestes coses i tu pel que t'has de preocupar és de fer la música bé. Per mi. Llavors, és quan em va passar això, doncs ara m'oblido de si té èxit, no té èxit i faig el que m'agrada. I és quan em va anar bé, llavors, per tant és la lliçó que en trec. I a nivell de més del que està passant últimament, en els últims anys, que no es venen discos i que tot es pirateja més i tal, home, és una cosa que ens perjudica bastant però hi ha altres coses que ens beneficien també com per exemple que mai havia sigut tan senzill o tan barat fer un disc. Vull dir, amb un portàtil i quatre plugins qualsevol pot fer-se una maqueta, cosa que jo, quan vaig començar, havia de pagar un dineral per fer només una maqueta de quatre temes. Llavors, és un nou model que té coses bones i coses dolentes, però no tot és dolent del model, com hi ha gent que diu que a l'art tot se'n va a la merda i tal, no ho sé. Vull dir, hi ha coses més... la difusió també és més senzilla a través de les xarxes socials, també és més senzill donar a conèixer el teu treball. Està clar que el fet que no es venguin discos és una cosa que ens perjudica, però també hi ha coses que ens beneficien.

Què és el que t'inspira per escriure cançons?

Sempre ha sigut una via d'escapament de la meua vida diària. Hi ha gent que escriu un diari explicant les seves coses íntimes. Jo ho faig a través de cançons, que no necessàriament tenen una forma tan literal com els diaris. Amb les cançons pots jugar més a emmascarar amb metàfores, o pots canviar els personatges. Jo tinc cançons que al igual van molt de mi però estan escrites en tercera persona, per exemple. O la revés, cançons que parlen en primera

persona però no m'ha passat a mi. O sigui, fots ficcionar una mica tot el teu univers. Està clar que tot forma part una mica de tot el teu Univers, perquè si no, no pots parlar de coses que no saps. T'han passat, però no en la forma en la que l'expliques.

Igualment sempre per mi és una alliberació. Quan ho tinc posat en una cançó ja forma part de la cançó i no forma part de mi. M'agrada pensar això.

I aquestes cançons les sols crear en algun moment del dia?

Sí, a mi si que vaig molt per períodes. Jo sóc d'aquests compositors que.... Ja m'agradaria ser d'aquests compositors que sempre estan com alerta i que sempre són capaços de fer una cançó en qualsevol moment o qualsevol lloc. Jo necessito una mica tenir com un objectiu, de dir "vale, ara haig de fer un disc, em mentalitzo", llavors faig com unes cançons de prova que sempre no acaben sent mai res. Però allò, aquelles cançons m'ajuden a posar-me en el mode compositor, per dir algo. Llavors sí que quan ja hi sóc em surten fàcil. Però no és tan senzill com que et surtin "pam", agafes la guitarra i ja surt una cançó, saps? Haig d'estar més en el mode compositiu.

Sí que és veritat que totes les coses que m'han passat entre períodes compositius acaben sortint a les cançons, vull dir, quan em poso a fer cançons acabo evocant experiències que m'han passat en el temps que no he fet cançons. O sigui, que d'alguna manera, encara que no estigui fent cançons n'estic fent, perquè tot el que estic vivint pot acabar en una cançó. Però no és una manera tan automàtica, com altra gent fa, que sí que és com pim pam.

Quan arribes a l'estudi tens llibertat per experimentar amb sons o ho tens tot més aviat estipulat?

A causa d'això que et deia, els Home Studios que hi ha ara, en el qual tu o un amic teu té un ordinador i pots gravar gairebé tot el disc allà, això fa que tinguis tot el temps del món, una mica, per fer el disc, la qual cosa és bona. També és una mica dolenta en el sentit que a vegades no acabes de concretar mai. Sempre tens com massa... Abans, quan sabies que havies d'anar a un estudi que el tenies llogat per cinc dies i et gastaves la pasta allà, havies d'anar amb els arranjaments molt definits. No podies anar a l'estudi i començar: "vaig a fer un solo aquí o vaig a provar a veure què em surt", perquè podies estar una hora i mitja per

fer el solo i estàs perdent temps per fer altres coses. Ara sí que, si ho fas d'aquesta manera, més home Studio, et dona flexibilitat d'estar gravant sempre una mica, no? Amb la qual cosa pots tenir moltes coses obertes. De totes maneres, l'antiga opció no està malament tornar-hi. Jo crec que... Jo no ho faig així, però també veig que abans potser també era bo en altres sentits. D'assajar-ho molt al local d'assaig i llavors ja volcar-ho a l'estudi, que l'estudi era un simple lloc on anaves a volcar tot el que ja estava assajat. Ara amb la tecnologia que hi ha doncs vaig a fer més el fet de deixar-ho tot més obert i anar gravant coses. I gravo i el que no m'agrada ho trec i gravo una altra cosa a sobre... Clar, és més fàcil però també perds algo, llavors no sé què et recomanaria, si hagués de recomanar una cosa. El que està clar és que ara faig més aquest tipó de coses

Així, tu, diguem-ne que ja fas la feina de productor.

Sí.

Com a productor, quina és la funció que fas dins l'estudi?

Bé jo he produït... A part de fer de productor dels meus discos també he produït un grup que es diu Sanjays, un grup que es diu Delen... I sempre, no ho faig gaire sovint, però quan ho faig per mi la meva feina és resoldre problemes del grup. Per mi no és tan, com altres... és que la producció és una paraula que avarca molt, llavors parlaries amb un productor que et diria una cosa súper diferent de la que et dic jo, saps? Però hi ha productors que intenten més deixar la seva marca, no? Tenen una manera de produir, llavors hi ha grups que els lloguen perquè precisament aquest productor deixi la seva marca en els arranjaments, en el so, en aquest grup, no? O sigui, és com, a un grup li agrada un altre grup i diu qui l'ha produït aquest grup? Aquest, doncs va nosaltres anem amb aquest productor perquè ens faci el mateix. Però jo m'ho miro d'una altra manera diferent, que també és producció, que és: jo vaig amb un grup, i els problemes que se'ls hi plantegen a les cançons, jo intento resoldre'ls. Per exemple: "no sabem què fer amb aquest final". Doncs treu això, posa el baix aquí, saps? O sigui, intentar resoldre. Ja no és la meva empremta. Jo no vull deixar la meva empremta als grups que produeixo. Vull ajudar-los a trobar recursos perquè puguin acabar més bé el seu disc, ja sigui a nivell d'estructura de cançons, a nivell de consells pràctics, si per exemple hi ha dos instruments solistes que estan fent... Això passa molt per exemple als grups principiants, que pot haver-hi una guitarra solista i un teclat que estiguin tocant la mateixa...

Bé, que estiguin fent “solo” al mateix lloc i és dir “ei, posem un o l’altre però si posem els dos no s’entén ni un ni l’altre, estem perdent aquí el potencial de dos instruments perquè us esteu trepitjant, no?”, doncs decidim de fer “solo” de guitarra o “solo” de teclat. Coses d’aquestes que són súper pràctiques, potser poc romàntiques a nivell musical, però que al final acaben repercutint molt si un disc està ben fet. Si una cançó és massa llarga, doncs dir que no cal repetir aquesta estrofa perquè l’has repetit moltes vegades. Que després al final la decisió també és seva sempre, jo no imposito res. Però dono eines perquè el grup pugui tenir, a part de les seves pròpies eines, tenir una mirada exterior a la que agafar coses o no.

Als concerts: tu com et sents i com vols fer sentir al públic?

Per mi la part de la composició seria la que més necessito a nivell vital, la que menys deixaria. O sigui si m’hagués de quedar amb una cosa només em quedaria fent cançons, perquè és com el més important per mi. Però no és amb el que m’ho passo més bé, saps? Amb lo que m’ho passo més bé és tocant en directe. Llavors, hi ha aquestes dos coses: necessito fer cançons per mentalment, per escriure idees, per desprendre’m de coses, per escriure sobre coses i tal, però no m’ho passo bé perquè pateixo molt, en el sentit si queda bé, si no queda bé, et sents i no t’agrada i tal... En canvi, tocar en directe és totalment el contrari, ho veig com una experiència alliberadora, en quant a gaudir completament del que està passant, una cosa que està passant en aquell temps real, no? O sigui, quan fas una cançó estàs escrivint un vers per una cançó que acabaràs gravant algun dia i tal. O sigui, si que està passant, però no està passant tant. Encara que quan estàs tocant una cançó en directe és el 100% aquell moment. Per tant, intento gaudir del moment quan està passant, que és una cosa que amb la composició no em passa tant. Llavors, m’agraden molt, jo diria que les tres potes de la meva professió: compondre, gravar i tocar en directe. M’agraden molt totes tres per raons diferents. Quan començo a estar cansat d’una ja ve l’altra, saps. Quan porto molt temps tocant en directe i ja estic cansat, doncs ja tinc ganes de fer cançons noves, quan porto molt temps fent cançons noves ja penso en gravar-les, quan les estic gravant ja penso en tocar-les i així els cicles es van alimentant sempre.

Què creus que és més important, els concerts o els discos?

Com et deia, són importants per coses diferents, saps? Per mi els discos són importants per transmetre el que jo vull transmetre, amb cançons pròpies, i els directes són més importants

per deixar anar, per desfogar-se i gaudir del moment. [...] T'he dit abans que em quedaria només amb la composició però intentaria sempre tenir les dues coses, saps. Vull dir, per mi són moments molt diferents, un moment és súper visceral i l'altre és molt cerebral, per mi. Visceral el directe i cerebral el fet de fer cançons.

Llavors del tema d'Internet ja n'has parlat abans. Però creus que és un bon mètode de màrqueting pels músics? I a més, què en penses de deixar escoltar música de forma gratuïta per plataformes com Spotify, iTunes, Youtube...?

Jo crec que no depèn tant de si jo ho trobo bé o no. És que no puc oposar-m'hi. Està passant això, i m'ha tocat viure aquesta època, llavors és el que hi ha. Nadar en contra d'això és absurd, perquè no pots anar en contra dels temps.

Sobre Internet, a mi em sembla bé deixar escoltar música gratis, sempre i quan no... Una altra cosa és que la gent tingui la percepció que ha de ser gratis. Jo si el meu disc, i en alguns moments ho he fet, l'he regalat o l'he posat molt baix de preu perquè la gent el pugui escoltar o gratis, és una decisió meva, no és una decisió del públic. Llavors, crec que aquest és el problema. S'està donant a entendre a la gent a vegades que la música HA de ser gratis. Llavors clar, costa molt que tu intentis inculcar a la gent que allò hi ha un treball al darrera, que hi ha unes hores al darrera, que t'has gastat molts diners, no només amb instruments, sinó anant d'aquí cap allà, promocionant el teu producte... Llavors, estaria bé que la gent tingués més consciència del que val. Perquè llavors a la gent de vegades fins i tot anar de concerts els costa, els costa... Al meu poble hi ha una sala de concerts que programa per 3€ l'entrada i a la gent li costa pagar 3€ quan per un cubata en paguen 6 tranquil·lament. Llavors, no estic en contra del panorama Internet, però sí que s'ha de vigilar perquè molta gent acaba tenint la sensació que és algo que no té cap valor, la música. Perquè te la trobes gratis per tot. És una lluita constant que hem de tenir els músics per reivindicar. Que no estic en contra d'Internet, perquè no es pot estar en contra. No estic en contra de tancar els portals que ofereixen música gratis, perquè ja està, això ja està. Però sí que conscienciar a la gent el màxim possible que és una feina.

Jo per exemple no estic gaire d'acord d'aquests concerts que es fan que paguis al final depèn de com t'hagi agradat. No sé si n'has sentit a parlar "taquilla oberta". S'ha posat de moda en alguns llocs doncs que tu vagis en un concert, a un auditori fins i tot, escoltis al grup i al

sortir deixis el que vulguis de diners. Ells ho fan com per promocionar el fet que la gent vagi als concerts. Però clar, jo ho trobo injust, perquè tu no vas al forn i li dius al flaqer “deixa’m menjar una barra de pa i després ja et diré jo si et pago 1€ o 50 cèntims. Doncs no sé perquè amb la música ha de ser diferent.

És una lluita. Ja estic conscienciat.

Del tema de la burocràcia, ets tu qui se n’ocupa? I creus que s’hauria de posar més fàcil de cara al músic?

Sí, me n’ocupo jo. I tant. El fet aquest que t’hagis de donar d’alta a la seguretat social... A veure, hi ha llocs que et pots donar d’alta només un dia pel concert aquell, en lloc de pagar els 280€ que val tot el mes, pots pagar només per un dia. Però el que passa és que aquell dia no has de pagar 280 dividit entre 31, que és el que seria lògic, si un mes val 280 a un dia hauria de ser 280 dividit entre un. No, resulta que has de pagar el 30% del sou. O sigui que pots acabar pagant per un sol dia... Pots acabar fent, si ho fas tot com ha de ser, pots acabar d’un bolo que cobres 250, pots acabar 100 de seguretat social i 75 de IRP. O sigui, et pots acabar quedant fins la meitat. Llavors clar, això és inviable totalment.

Llavors, és molt difícil sortir-se’n. Crec que la legislació hauria de ser diferent, hauria d’haver-hi uns autònoms d’acord amb el que guanyes. Si tu guanyes 1000 euros al mes és normal que paguis 200 de seguretat social, si un mes com els d’hivern que tens un concert o dos no pot ser que hagis de pagar 100 euros. Pots pagar 30, 40 i si un mes que no tens cap concert no pagues res, no? Això seria lògic. De tal manera que crec que és un... fins i tot, jo que he investigat força sobre el tema, hi ha molt desconeixement dintre de la seguretat social de quins són els epígrafs, o sigui per exemple, sé que un músic no pot estar d’alta a la seguretat social en depèn de quins moments, i vas a llocs que ni ho saben. O sigui que ni ells mateixos tenen clar on cotitzes i on no cotitzes, saps?

Per tant, crec que és, com sempre, el que et deia abans del pa i la fleca: crec que és un col·lectiu que no se’l pren seriosament, allò de valorar-li la feina a l’hora de pagar-li... Vull dir, crec que és una lluita tan gran aquesta. La burocràcia està dintre de tot lo altre que t’he dit, de valorar amb diners el que un fa. Llavors la burocràcia diguéssim que actua com el públic. La burocràcia, els governs que hi ha, tampoc ells s’ho prenen seriosament, com a

públic, el que fas. Vull dir que no comencen des de dalt “ei, ajudem aquesta gent que estan fent algo, que estan treballant amb això, ajudem-los a fer-los els autònoms més senzills”, no. És com... Espavila't.

Bé, doncs ja per acabar-ho. Què és el que gaudeixes més de la música?

Malgrat tot això que t'estic parlant, que sembla que només em queixi, la veritat és que la música és molt important a la meua vida i em fa molta companyia. És una cosa que si contéssim totes les hores que hem estat sols escoltant música i disfrutant, són moments que la gent que no escolta música i no li agrada no sé [...] però a mi se'm fa impossible pensar en una altra cosa que em produeixi més plaer, que em faci aprendre, gaudir, tan sol com llavors també quan tens amics que escolten més o menys el mateix que tu o et fan descobrir grups nous, és que no sé... Tocar. És que jo gaudeixo tant escoltant com tocant, vull dir, llavors, al meu dia dia sempre hi ha música, sempre. I és una cosa que demana molt poc, no? No has de fer grans... Si ets aficionat a la cuina d'alt *Standing* potser ho passes malament perquè no cada dia pots anar a dinar al Celler de Can Roca, però si t'agrada la música, amb poca cosa, vull dir et poses un disco, escoltes i et passes la tarda o et passes la nit o t'adorms escoltant allò, o cantes a la dutxa o... És que hi ha tantes maneres de gaudir-la que estic agraït de la música, bàsicament.

Toni Serrat

Per què et vas començar a interessar per la música i per l'instrument que toques?

Sí... Això és una cosa que em ve de petit. Vull dir, jo recordo... Vaja, a casa sempre hi ha hagut molta música. Al meu pare sempre li ha agradat moltíssim la música i hi ha hagut molta música i a més molt diversa. Des de música clàssica, jazz, rock dels seixanta, tot aquest ventall de música. I després doncs vaja, el meu avi també és músic, havia tocat en diferents orquestres de Barcelona i llavors doncs la música sempre ha set a casa. Llavors doncs jo aquesta passió per la bateria sempre la recordo de petit. Tinc flaixos de, no ho sé, de petit córrer per casa amb un timbal o amb unes baquetes i picant a tot arreu, vull dir que és una cosa que sempre ho has portat, sempre ho has viscut. I llavors una cosa és que amb els anys doncs com ho enfoques això, no? Però diguéssim, les ganes o la passió per la música, doncs això de petit, sempre ho he tingut a casa.

Quins músics t'inspiraven al principi?

Aquí hi ha molta cosa. Però per exemple, a mi, quan tenia potser uns 13 o 14 anys un grup que m'agradava moltíssim eren els King Crimson, un grup que encara crec que fan alguna cosa. I Bueno tot era una mica relacionat amb aquesta època dels seixanta, setanta, vuitanta, i també hi ha grups que han anat allargant la trajectòria. Era un grup que, vaja, era una música complexa, no entenia la meitat de les coses, però em fascinava la seva música. Llavors doncs també gent com els Doors, Prince, no ho sé, aquets potser serien els meus representatius, però podríem fer una llista bastant llarga. Després també em vaig començar a interessar pel jazz, gent com el Miles Davis, el Pat Methany sobretot també, vull dir que sempre he anat incorporant diferents artistes. Però això, potser quan tenia 13/14 anys, doncs potser aquests eren els grups o els músics que potser recordo com que em van impactar més.

Què és per tu la música?

Uf... Home, clar, la música t'ho pots mirar de diferents perspectives. És a dir, ho pots veure com un passatemps, de dir *oïta*, ara escoltaré música o mira, tinc uns amics i anem a tocar una mica; o t'ho pots anar a mirar com una cosa que forma part de la teva vida i que té un pes molt important. Llavors, clar, en el meu cas, doncs per mi la música ho és tot, en el sentit que al llarg de la meva vida doncs he fet sacrificis, no? He posat per davant doncs intentar

millorar com a músic i intentar fer coses com a músic que doncs jo què sé, ara m'ho invento, doncs anar una setmana de vacances amb els amics... Vull dir que en el meu cas, jo penso que la música és, no sé si dir una forma de vida, perquè no ho sé, però que sí que és un element doncs que està present, en el meu present al dia a dia. El meu cas, doncs de moment tinc la sort de poder-m'hi dedicar, doncs clar, des que et lleves fins que te'n vas a dormir, diguéssim, moltes coses giren al voltant de la música. Però per mi és això seria, no sé si una forma de vida però és una cosa que tu la tens molt present i que et condiciona una mica la teva vida el que fas.

I quan vas començar a introduir-te al món professional de la música, et vas plantejar que realment volies això o va anar sorgint?

A veure, jo sí que recordo que hi va haver un punt que vaig dir “ostres, realment sí que vull fer això”, el que passa és que potser també hi havia un moment en que, clar, és un món que no coneixes, i jo què sé, potser uns anys enrere també... ara potser hi ha com més volum de músics que potser uns anys enrere no. Llavors, també era un món una mica desconegut, i de vegades jo ho somiava, però ho veia com una cosa una mica utòpica o difícil, pensava “és que jo sóc de Vic, no sé si això pot ser possible”. Però mica en mica, diguéssim que potser és una mica les dos coses, les ganes de voler-ho fer i també llavors el que et vas trobant. Perquè clar, el fet de dir professional, penso que és una mica relatiu, perquè diguéssim tu pots (és una opinió meva, però), per exemple pots anar a fer un concert que et paguin molt bé i tu pots ser molt poc professional o pots anar a fer un concert que et paguin molt poc i que potser les condicions no siguin les millors però tu pots ser molt professional. És a dir que llavors aquí hauríem de veure què entenem per professional, no? I fins a quin punt estaríem d'acord a dir va doncs, això vol dir ser professional o... Clar, la vida del músic també pot ser inestable, o molt inestable, llavors, a lo millor hi ha èpoques que tens molta feina i va molt bé i hi ha èpoques doncs que vas molt just i que dius doncs mira si ara em sortís una altra cosa potser faria una altra cosa, no per fer això deixes de ser professional diguéssim. No sé, és una mica difícil, penso jo... Ara si et refereixes a professional al fet de dir és la meva professió i em guanyo la vida fent això, doncs clar és una cosa que és una mica gradual, perquè almenys jo de cop em vaig trobar de dir, *oïta, pum*, ja m'estic guanyant la vida només amb això, és a dir que és un procés. També ets més jove, estàs a casa, no tens tantes preocupacions i mira, si en una època doncs no tens aires diners doncs estàs a casa i

no t'has de preocupar, però quan et fas més gran és més diferent.

La teva concepció del negoci musical ha canviat des que vas començar fins ara?

Home, sí perquè clar, quan comences diguéssim, ara també eh, tens moltes il·lusions. Ara també, però amb el temps, vas veient coses i vas coneixent el món, i veus doncs coses que t'agraden molt i coses que no t'agraden gens, que suposo que és com tot a la vida, gent que a vegades doncs et penses que és d'una manera i resulta que només ho fa per interès; a vegades veus que ostres, t'agradaria anar a tocar a no sé on, però per poder fer això abans diguéssim has de fer uns passos que potser et poden semblar estúpids o il·lògics... Vull dir que en el fons no deixa de ser, el que és la indústria musical, una indústria com qualsevol altre camp i clar, que té les seves particularitats i que hi ha coses que evidentment hi ha gent que hi està treballant purament pels diners i diguéssim hi ha totes aquestes influències i que clar, o sigui amb aquest sentit llavors també és complicat. Quan comences tot és bona fe, no? Tot és “va sí, fem això, és igual” “és que potser no cobreu” “és igual fem-ho”, saps? I ara amb el temps doncs també hi ha coses que et vas plantejant, i que a lo millor doncs, ja tens una experiència i ja veus una mica què et pot interessar més o què et pot interessar menys. Però sí, clar, sí que hi ha un canvi en aquest sentit. Sí que vas coneixent més, també a veure, dintre de la música hi ha com submóns, és a dir si estàs en una banda més de rock que té una sortida més àmplia doncs trobaràs potser una sèrie de circumstàncies que si fas una cosa per un públic més reduït o més tancat: serà diferent. Diguéssim que dintre la música hi ha diferents mons i cada món té les seves cosetes, vull dir que no tot és sempre igual.

Amb la bateria crees composicions, composes?

A veure, jo sí que tinc algunes composicions fetes per mi, el que passa és que no les tinc publicades. O sigui, estan escrites, estan fetes però no les h publicat mai. Potser sí que tinc alguna cosa gravada com a maqueta diguéssim, com un esbós. El que passa que a vegades sí que hi ha el concepte que un bateria no pot ser compositor i això és molt fals. De fet hi ha bateries molt bons que són molt bons compositors. Per exemple, un exemple així conegut, l'Stewart Copeland, el bateria de Police, és un tio que fa bandes sonores, per exemple. O també un altre exemple, el Dave Grohl de Nirvana, que encara és cantant, ara ja fa anys dels Foo Fighters. És el compositor de moltes cançons que toca la guitarra. Vull dir que això, hi ha aquest concepte, potser és més d'aquí que a fora, però vull dir aquí també hi ha molts

bons bateries, vull dir per exemple més en el camp del jazz en Marc Miralta, que toca el vibràfon, doncs també ha fet composicions. Ara mateix tinc un amic, un company, el David Vinyolas, que també és bateria, doncs fa poc a editat un disc, i hi ha temes i arranjaments seus. Vull dir que aquesta idea que el bateria no és compositor per mi no és correcte. Si que és cert que potser molts bateries mai, diguéssim, potser o s'atreviran o tindran la necessitat o l'habilitat per plasmar alguna idea musical seva, en aquest sentit. Però clar també pot passar que un baixista tampoc mai potser faci composicions pròpies. Llavors clar també penso que amb la bateria també composes, en el fons. Perquè quan a tu et plantegen o et passen material per dir, temes nous o has de venir a tocar a fer això, en el fons tu també estàs composant, perquè tu aquell tema el pots tocar d'una manera o d'una altra i depèn de com ho facis, depenent de les teves idees que hi apliquis allà doncs el resultat pot ser millor o pitjor. Un bateria pot fer que un tema acabi sent boníssim o pot arruïnar un tema també. En el fons jo crec que hi ha aquesta divisió de ; la bateria no és un instrument, no? O és una cosa que es pica, i lo altre no, lo altre és la música de veritat. Aquesta idea és molt potser, encara està molt arrelada aquí, cosa que a fora no. Però jo crec que una mica va per aquí. Vaja, com jo ho veig.

Així doncs, quan has de crear una cançó o afegir-hi un ritme, què és el que t'inspira a tocar d'una manera o d'una altra?

Sí, clar, rítmicament diguéssim que per exemple, si estàs en una banda de rock o de pop o has de treballar amb alguns temes així, diguéssim que ja hi ha uns paràmetres que més o menys saps que hauràs de complir. Si tu vas a tocar un tema de pop, per dir un exemple, i ho penses com si haguessis de tocar un tema de *free jazz*, per exemple, doncs segurament, vaja pot ser un experiment molt interessant, però segurament la persona que t'ha demanat aquella feina o potser no et truca més o s'enfadarà molt, perquè clar, el que ella espera que facis, dintre d'uns paràmetres, tu no ho faràs. Llavors diguéssim que més o menys ja et mous dintre d'uns marges. Ja més o menys per l'estil ja s'espera més o menys què puguis fer. Llavors es tracta que tu hi aportis alguna cosa personal, tant a nivell de so o a nivell rítmic, etcètera. Llavor jo el que faig és, sobretot, el que intento fer vaja, és tenir una mica de bagatge en el sentit de... una mica històric, de la música en el sentit que això, si estàs treballant un tema pop i per exemple aquells temes doncs tenen una relació amb un artista determinat, doncs jo el que faig també és escoltar aquell artista. O si ja el conec, repasso coses. Per què? Perquè

diguéssim que entres una mica en aquest camp a on tu se suposa que has de treballar. Jo almenys és el que faig o el que estic fent ara. I llavors, a lo millor hi ha una cançó que dius m'agrada molt el ritme aquest o aquesta idea, llavors no es tracta de copiar-ho sinó que a lo millor allò tu pots reinterpretar-ho d'una altra manera i et pot servir per treballar amb alguna cosa que necessitis. Però jo el que intento fer sobretot això, et mous dins d'uns paràmetres, amb els anys diguéssim que també una mica, entre cometes, et vas creant una mica el teu... més que estil, el teu llenguatge i al final és el que acabes aplicant en els temes que has de tocar.

Llavors a l'estudi, segurament ja hi tens força experiència...

Sí, a mi és una cosa que m'agrada molt i sempre m'agradaria tenir molta més experiència a l'estudi! Però sí, digues, digues...

Quan entres a l'estudi, ja ho tens tot ben preparat o pots experimentar allà?

Clar, a l'estudi diguéssim que també depèn molt del tipus de feina que hagi de fer. Per exemple, posem pel cas, entres a gravar una cosa que, per exemple, jo què sé, tens un matí o un dia per fer-ho, no? I és una cosa molt concreta. Llavors a lo millor allò que has de gravar tu ja, t'han passat el material, tu ja t'ho has estudiat, i diguéssim que és una feina com relativament ràpida, diguéssim.

Clar, l'altre pot ser que entris a l'estudi i que hi hagi coses que encara no estiguin prou definides i també de vegades passa que a l'estudi no tot està, és a dir, a mesura que vas gravant, sempre hi ha moments (almenys jo m'hi he trobat) que a lo millor hi ha coses que donaves per suposat que funcionaven i que anaven molt bé i que a lo millor a l'estudi després hi ha un canvi inesperat o que hi ha una cançó o el que sigui, una part, que es canvia. Doncs perquè no acaba de convèncer o perquè es creu que allò ha de ser diferent. Llavors és una cosa que acabes fent en el moment o a lo millor surt una idea molt concreta, en aquell moment, i agrada i allò s'utilitza. Vull dir que l'estudi sempre és una mica incert, en aquest sentit. El que passa és que a vegades és això, no tens tot el temps que voldries, perquè l'estudi el que fa és dir pagues per dia o la persona que està fent el projecte paga per dia d'estudi. I són diners, si és un estudi potent. Llavors, clar, si la feina la pots fer en dos dies, doncs millor que no siguin quatre. O a lo millor no, a lo millor hi ha molta llibertat i et diuen "no, no, no,

oita, a l'estudi fins que s'acabi la feina. Si cal ens estem una setmana més, anem provant coses". L'estudi, avui dia, és com un laboratori, penso. Llavors, pots entrar amb unes idees molt clares, o pot ser que fins i tot, hi ha grups que ho han fet. Entren a l'estudi amb unes idees molt primàries i molt elementals i que a mesura que van treballant a l'estudi, van creant el disc o el que hagi de ser. Vull dir que diguéssim que a dintre l'estudi hi ha moltes maneres de treballar. Llavors pot ser que hagi de fer coses molt concretes o que et puguis obrir més i que tinguis més llibertat i que et demanin la teva opinió, de dir "ostres, doncs tu què, com ho veus, què proposes?".

Llavors a la gravació quantes persones se solen involucrar a l'estudi?

Clar, depèn del tipus de gravació. [...] Avui dia, amb poca cosa pots tenir un estudi bastant decent de gravació, llavors a lo millor hi ha un estudi que el porta una persona. Llavors aquesta persona diguéssim que fa una mica d'enginyer de so i una mica de treballar a la taula. Llavors depèn, pot fer una gravació que hi hagi una persona i que hi siguin els músics o que vagis allà i que hi hagi tres persones. Que hi hagi un productor, si és que hi ha productor, que hi hagi l'enginyer de so, o la persona, per exemple si això es va a gravar a un estudi concret i hi ha la persona que treballa sempre a l'estudi, que hi hagi aquesta persona, o que l'artista porti un altre assistent de tècnic... És una mica dependent del tipus d'estudi de gravació. Però generalment has de contar això, que per lo normal, una, dues, tres persones hi poden ser perfectament.

Llavors el productor, quina seria la seva funció dins l'estudi?

A veure, el que seria el productor, no el productor executiu, l'executiu diguéssim que és la persona que posa els diners, per dir-ho d'una manera. El productor seria com un membre més de la banda, per dir-ho d'una manera, però que s'ho mira amb una certa distància. Llavors, diguéssim que és la persona, teòricament, que ha de dirigir una mica la gravació i quin caràcter li vol donar a la gravació. Tant pot ser a nivell de composició, a nivell doncs de tipus de sonoritat, per exemple imagina't que vols fer una gravació que soni com els anys seixanta, per dir algo, doncs si vols fer aquest tipus de gravació, lo lògic és que si tens pressupost i hi ha un productor, doncs això, si vols aquest so més a antic, aniràs a buscar una persona que treballi amb aquell tipus de sonoritat. O per exemple si tu estàs fent un disc de hip-hop, aniràs a buscar a una persona que hagi treballat amb artistes de hip-hop, que conegui

l'estil, el gènere, tots els petits detalls perquè allò soni com vulguis. Llavors depèn. Hi ha productors que poden ser més autoritaris o hi ha productors que poden ser més liberals, per dir-ho d'una manera. Diguéssim una mica, la idea del productor seria que el [...] la idea que la idea que té l'artista, com portar-la a terme i aquesta persona diguéssim que canalitza això i és la que ajuda a que això passi. Però clar de vegades poden haver-hi productors que siguin molt autoritaris i que potser doncs guiar una mica el tema, que pot ser fins i tot que hi hagi una mica de conflicte perquè per exemple doncs jo què sé, hi ha un artista que diu "no és que jo aquesta cançó la vull més lenta i aquesta part no vull que hi sigui", per exemple, i el productor diu "no, aquesta cançó serà més ràpida, hi haurà aquesta part i a més a més aquí canviarem el ritme", per exemple.

És a dir, tu un tema, quan el tens, el pots fer créixer o el pots fer anar cap a diferents direccions. Llavors clar, a vegades és complicat què és el que vols. Fins i tot pots tenir varies versions del mateix tema, una més ràpida, l'altra més lenta, més curta, més llarga, amb un tipus de sonoritat, amb una altra... depenent una mica d'això. Llavors el productor, jo penso que en general, bé, aquí potser més, és una persona que a vegades passa molt per alt. Avui dia, molta gent que escolta la música per internet, que no hi ha els crèdits moltes vegades, no saps el productor que hi ha. Llavors l'has de buscar. Però diguéssim, els discs de tota la vida, els compacts o els vinils, sempre posa qui és el productor. Llavors, és una figura molt més important del que la gent es pugui pensar, i crec que és important. Perquè hi ha productors que clar, han fet que certs artistes doncs trobessin una sonoritat o una identitat. Llavors jo penso que és una figura molt important.

Als concerts, tu què hi sents? I què pretens fer sentir al públic que t'escolta?

Què sento en els concerts? Home mira, clar, de concerts, com en tot a la vida, n'hi ha de molts tipus. Llavors, hi ha hagut concerts que ostres... el que he sentit, o sigui com t'ho has passat ha set brutal i hi ha hagut altres concerts que no, que potser és com si haguessis estat una mica més fora. Però això no vol dir que no hagis fet bé la teva feina, però diguéssim que emocionalment potser aquell dia no has estat tant, no implicat, no has estat tant connectat amb el que passava. És això, això passa. És que això pot passar per diferents motius, per un mateix, per l'estat d'ànim d'un mateix, a lo millor he tingut un mal dia, he tingut un disgust o el que sigui; però clar també pot ser que el lloc on vas a tocar sigui un desastre, pot ser que

el públic sigui súper fred, que hi hagi molt poca gent, no? I totalment al revés, si has de tocar en un lloc que sona súper bé, que tot funciona fantàstic, que hi ha súper bona connexió amb els músics, que hi ha un públic impressionant, doncs el més lògic és que totes aquestes sensacions t'acabin arribant. Vull dir, això sí, des de l'escenari sembla que no però ho veus tot, veus el públic com reacciona, veus si la gent... la seva manera de fer. I això clar, t'afecta directament, o sigui ho veus, ho perceps perfectament.

Llavors el fet aquest de què vols fer sentir, ostres, clar jo crec que la música una mica el que deies abans “què és per tu la música?”, doncs, també és comunicació la música, el fet de saber traslladar o passar cap algú unes idees, unes emocions, clar si això ho aconsegueixes doncs ja tens molt de la teva feina. O quan estàs tocant en un lloc i per exemple comences una cançó, imagina que hi ha una introducció de bateria i veus, estàs tocant un ritme i veus la gent que balla, que veus que la gent connecta, això ja és un bon senyal del que estàs fent la gent ho està rebent positivament. Llavors clar, sobretot és, intentar, doncs clar, a part del públic, que sobretot, clar l'artista que estiguis acompanyant o en el grup que sigui, que intentis fer el màxim de bé la teva feina, que la teva aportació en el grup sigui el màxim de bona possible perquè la música es beneficiï d'això i tot soni més bé i sobretot la gent amb que toques estiguin còmodes tocant amb tu. Sobretot, els músics indiscutiblement, si és un cantant, etcètera, això és molt important, recollir l'artista, que se senti còmode i una mica les seves idees que té doncs que tu ho puguis transmetre.

Llavors per tu què és més important, els concerts o els discos?

A veure, clar, això ha canviat molt. Penso que clar, abans hi havia un artista i deia aquest any he venut un milió de discos o cinc-cents mil còpies, dius ostres... Clar avui dia ha canviat això, perquè la gent, clar estan canviant els hàbits. Es compra música però en menys quantitat. També és veritat que a l'estranger potser... bé, també depèn dels països, però potser el fet de comprar música, encara que sigui per formats digitals, la gent ho fa molt, aquí doncs som una mica els reis del pirateig, no? De “em descarrego això, em descarrego allò”. Clar abans vendre discos era molt... Clar, llavors també hauríem de veure, com que hi havia l'artista amb un contracte amb la discogràfica... això ja és un altre tema, però clar, la indústria, el fet de vendre discs, era una font d'ingressos força important. Això està canviant, llavors, clar, important? Jo penso que són dos coses diferents. Avui en dia si una banda, un

grup, el que sigui, si no fa concerts és difícil que sobrevisqui, no econòmicament sinó em refereixo que la vida del grup és difícil que pugui anar molt enllà. Si tu tens un projecte i no et surten mai concerts, doncs allò s'acabarà segurament aparcant, potser no definitivament però sí que serà difícil que puguis mantenir un projecte d'aquesta manera. Llavors el fet de tocar és súper vital. No només pel fet de donar-te a conèixer o per tenir ingressos, o per poder participar en festivals importants, sinó ja és també pel músic, el fet que, quan tu estàs en una banda estable i tens molts concerts diguéssim que la música va creixent, diguéssim que es va rodant, aquella música i aquells directes es van rodant. Això clar, a la banda... Això és com tot, com un esportista que diu ostres, doncs mira anar jugant partits o anar corrent, anar fent maratons, doncs vas millorant. Doncs en els músics és el mateix. Crec que és molt important això. Per tant són dos coses diferents, penso jo. O sigui, important, important, són dos... Jo crec que han de tenir un equilibri però són dos mons diferents. Hi ha gent que també potser, de fet hi ha músics també, una categoria de músics que es diuen "músics d'estudi", que principalment són músics que gairebé només es dediquen a treballar en els estudis. Fan algun concert, sí, poquets, però que sobretot treballen molt. I el que fan és gravar per, jo què sé, des de bandes sonores, anuncis, disc per aquest, disc per l'altre, etc. Diguéssim que hi ha tot aquest món de la indústria que és del que es treballa a l'estudi. Per tant poden arribar ser com dues coses súper diferents o que són dos coses que hagin de portar amb un cert equilibri.

Però llavors el tema d'Internet, el fet de deixar escoltar música gratis i utilitzar-lo com a eina de màrqueting, creus que és positiu?

A veure, clar, jo entenc que per exemple això, Spotify (que jo també el tinc, eh?), però vull dir que jo sé que és una cosa molt llaminera perquè arribes allà "ostres aquest grup" i no tot, però hi ha molta cosa. El que passa és que clar, jo també m'agradaria que la gent entengués que pagar per un disc també és molt important, o per una música, ja sigui descarregada. Si això diguéssim afecta en l'artista. És a dir, jo penso que hi ha CD i això que ja podrien ser més assequibles a nivell de preu, jo me'n recordo que havia comprat CD per 20€ o vint-i-pico d'euros. Clar, això potser a les generacions més joves els pot semblar "ostres, que diu aquest", però és que és així. Es podrien ajustar més els preus perquè la gent pogués consumir més música, és a dir, ostres mira me'n vaig a la botiga i em vull gastar 50€ i en comptes de sortir amb dos CD, surto amb 5 o 6 CD. Clar, això jo crec que sí que podria ser una cosa important a canviar. Però clar, com que en el disc hi entren moltes persones: qui ha fet el

disc, qui el distribueix... És a dir, si tu poguessis mirar d'una venda d'un CD a on van aquests diners veuries que hi ha moltes persones: el que el distribueix a Espanya, el que el distribueix a no sé on, el que no se *quantus*... I tothom va estibant d'aquell CD. Llavors clar, els preus per això també són més cars.

Per altra banda penso que també, o sigui està molt bé que hi hagi aquesta quantitat de música al teu abast, el que passa és que jo veig que també la música s'escolta diferent, és a dir, no sé, lo típic: "m'han dit que aquest grup està molt bé, busco, *play*. Cinc segons, passo a l'altra cançó. Cinc segons, passo a l'altra cançó... A, *vale*, sí, a veure aquest altre", saps? I a vegades anem així, com fent tastets. I potser algun dia som capaços d'escoltar 15 CD diferents d'aquesta manera, però clar, no hem escoltat realment el CD. I per exemple coses que... Per exemple: el vinil, que ara semblava que s'havia mort però que es tornen a fer moltes coses amb el vinil, una de les coses bones que té el vinil és això que dius "va, ara vaig a escoltar música", agafo el vinil, el poso i com que no puc anar saltant... *Bueno*, sí, si aixeques l'agulla, però vull dir, l'escoltes la cara des del principi al final i clar això et dona una altra perspectiva també de la música. Llavors, jo penso que això de les tecnologies i tot això és súper positiu, el que passa és que llavors és quina ús en fem i com el fem aquest ús. O per exemple parlant d'això, coses que a mi em sorprenen, veus una persona jove pel carrer, no? Amb un mòbil a la mà, escoltant música. I dius, a veure, com pots escoltar música... O sigui jo entenc que als anys setanta la gent anés amb el lloro [ràdio] aquí, ho puc entendre però... Llavors què passa, una música que s'ha gravat, que s'han gastat molts diners en que aquella música tingui una qualitat de so, després es passa a mp3, que això ja disminueix la qualitat (depèn del format mp3, però), es disminueix la qualitat i a sobre ho escoltes per un mòbil i a més a més és que no ho escoltes ni amb uns cascos bons ni dolents, o sigui, sense cascos, tal com surt. Llavors és clar, és com que la cadena cada vegada va caient més avall, en aquest sentit. Però vaja, és el que ens ha tocat viure i per tant la música sempre està en moviment, amb canvis i serà una època com qualsevol altra i a veure cap a on va tot això, ja veurem.

El tema de la burocràcia, els drets d'autor, contractacions de concerts... Creus que s'hauria de fer més fàcil i que se li dóna prou importància?

Hi ha hagut de tot, jo penso que hi ha de tot. Hi ha des de llocs que ho intenten fer d'una manera correcta, des de llocs que no. Jo penso que el punt del que és el músic i suposo que

també altres arts, jo parlo des del que conec, diguéssim que encara no hi ha la idea que el músic és una persona normal, encara costa. I que aquesta persona, com qualsevol altra persona, necessita pagar un lloguer, necessita anar a comprar al súper, etc, etc... Llavors diguéssim que aquesta idea del músic com a professió encara no està vista d'una manera normal. Llavors, és clar, és complicat perquè... Bé, ara amb això s'estan posant més *sèrios* els del govern, això d'anar a tocar sense tenir un contracte ni estar donat d'alta a la seguretat social etcètera... Tot això ara s'està vigilant moltíssim. Però és clar ara això és complicat, jo penso que hi hauria d'haver més un consens amb això. Que fos tot molt més clar i més ràpid per les persones. Per exemple, a França, ara no ho sé, però almenys fa uns anys enrere era un dels països que tot aquest tema el tenien més ben preparat i estructurat. Llavors jo crec que falta molta cosa, en aquest sentit. No sé si et referies a aquest tipus de burocràcia.

Els drets d'autor també és un altre tema, però clar llavors també hi intervenen moltes coses. És com "ostres, has fet un disc, d'acord. Tens una discogràfica? D'acord. Quins són els punts que entren en aquest contracte. Mira si vens un CD, o em quedo un tant per cent...", vull dir que moltes vegades l'artista es queda amb la part més petita, i ell és la persona que ha creat aquest producte, no? I és la persona que li costa més poder rebre uns beneficis. Per exemple, jo què sé, l'iTunes o... Ostres, em sembla que fins que no has venut no sé quantes còpies digitals no et donen res. Clar llavors és complicat. És a dir jo penso que això és més general, però per exemple el tema de contractes de concerts, d'altres, de baixes, tot això, jo crec que hauria d'haver-hi un règim pels músics. Si no, ara està canviant, però fins ara havies d'estar en un règim... com era allò... *Toreros*, perruquers i no sé què més, no sé què "*del espectáculo*", vull dir que hi ha coses que estan antiquades i que han de canviar. Però això també és feina dels músics... Hi ha molt per fer amb això encara.

Què és el que més gaudeixes de la música?

Home, clar... Ostres, moltes coses. A mi, el que m'agrada moltíssim és que clar, coneixes molta gent de diferents estils musicals, diferents maneres de fer. Però això et permet doncs conèixer molta gent, treballar amb gent i relacionar-te amb gent. Llavors a mi això m'agrada molt. I el fet també de quan te'n vas a tocar fora, el fet de conèixer gent d'altres països, conèixer el país, tocar en festivals on hi ha gent de tot el món... Tot això jo crec que és... A mi això m'agrada molt. I poder anar a altres llocs i tocar la música que tu fas per altra gent,

gent que viu a sis hores d'avió d'aquí, doncs això ho trobo súper bonic i m'agrada molt. Però hi ha moltes coses, també t'agrada quan al diari llegeixes una crítica súper positiva, doncs això també t'agrada. O un dia te'n vas a la vall i et fan una entrevista i surts a la tele, també fa gràcia. És una mica tot del que gaudeixes.

Però sobretot és el fet d'això, de poder compartir, i quan entres en un projecte doncs veure que aquest projecte va creixent i va agafant forma. O quan això que et deia abans de l'estudi: vas a l'estudi i graves i ostres doncs això m'agrada molt, això que he fet, o no tant però potser a l'altra gent li agrada molt. És a dir que veus que la teva feina és valorada d'alguna manera. Jo crec que això és... Vaja, per mi és el més positiu.

Núria Graham

Per què vas començar a interessar-te per la música i per l'instrument que toques?

Jo crec que és un una cosa... O sigui jo crec que la música em va començar a interessar des del punt que veia que a casa s'escoltava molta música i també el meu pare tocava la guitarra i suposo que a ells se'ls va acudir d'apuntar-me un dia a l'escola de música o suposo que jo els ho vaig demanar... És que no me'n recordo com va anar, tenia sis anys i ja em va, des que vaig començar, ja em va agradar molt i vaig agafar la guitarra perquè veia que a casa n'hi havia una i vaig dir jo vull saber-la tocar. I suposo que des d'aquí el meu interès va començar.

I t'inspiraven alguns músics al principi?

Clar és que al principi, jo quan era petita anava a l'escola de música, tocava però en cap moment pensava en fer cançons i que ningú m'inspirés perquè és *algo* que no se m'havia passat nipel cap. Però jo ja havia sentit coses per casa. El meu pare era molt fan de Led Zeppelin, a la meva mare li agradava Lou Reed i la Björk i això i suposo que ja ho he anat escoltant. Però quan vaig començar a fer cançons, que tenia 13 anys o així, que allò que comences a fer cançons, a mi m'agradava... Jo escoltava, quan feia 1r d'ESO o així escoltava música de la ràdio o així qualsevol cosa... Però llavors em va començar a agradar molt en John Mayer, que tenia 14 anys quan el vaig descobrir, em vaig comprar tots els discos i estava en *plan* "vull tocar com ell". Però això va ser molt al principi, després sí que se m'ha obert tot un món de coses.

Quan vas començar a introduir-te en el món de la música, quina era la teva idea? On volies arribar?

Lo bo és que en cap moment em vaig plantejar "vull fer cançons i vull arribar a tal *puesto* i la meva meta és aquesta...". Vull dir que no m'ho plantejo ni ara. De fet em va anar que feia cançons, però va ser tot puta casualitat després que va començar allò fer concerts i tot. Jo no m'ho esperava. O sigui, sabia que volia fer cançons i que volia dedicar-me a la música, però no sabia que em vindria en aquell moment ni sabia que m'aniria així. És una mica tot incert, no? Però lo guai és que ha passat així sense pensar-s'ho gaire, que això està molt bé.

I ara mateix què és per tu la música? Què significa?

Clar, ara és pràcticament una malaltia lo que tinc amb la música, perquè clar, la meua música és el meu gran hobby, estic tot el dia... o sigui, penso en tocar tot el dia, no? És com la guitarra i jo som bastant... O sigui, crec que no hi ha dies que no toqui la guitarra. Ara no tinc l'elèctrica aquí, però sinó estaria tot el dia amb tots els pedals aquí, que em torno com una mica boja. I és la meua feina ara, també. O sigui, és com la meua manera de guanyar-me la vida, el meu hobby, a més a més, o sigui, si no estic tocant estic escoltant, o sigui que també és la meua manera d'oci. *Bueno*, vull dir la meua forma de... quan estic amb els col·legues i tot, continuem parlant de música, anem a festivals i és com... Pràcticament la meua vida perquè no hi ha gaire cosa més a part. O sigui el que em relaciona amb les persones i la música, és com el més important que tinc.

I la teua concepció de la indústria de la música ha canviat?

La indústria, el món de la música en general és un món una mica... O sigui jo prefereixo tocar i no pensar-hi gaire, perquè si no probablement moltes vegades em posaria de mala llet, perquè no sé... *Bueno* el món de la música jo crec que és això. Jo com a músic de vegades prefereixo, clar, també és un projecte que és meu i això vol dir que jo m'he d'ocupar de totes les coses. Vull dir que jo he d'estar enterada de tot el que passa, no? Diguéssim que és com de vegades que crees un grup i estàs fent discos i tot això, és com muntar una mini-empresa, no? Vull dir això és com una concepció de la música que no m'agrada gens. Però sempre has d'estar enterat de tot el que passa. Però el món de la música és molt gran i està molt bé clar, és com veure els grans festivals i tot això com es munten, és un món molt interessant. I com a tota arreu hi ha coses bones i hi ha coses dolentes, perquè hi ha una manera de funcionar, la indústria. Què és el que sona a la ràdio, per què... A vegades és com, m'agrada plantejar-me allò "com és que aquestes coses triomfen i aquelles no?", no? Però el món de la música és molt interessant. Fa gràcia veure per on va.

Llavors la inspiració: quan has de crear una cançó què és el que et mou?

És una bona pregunta, l'altre dia n'estava parlant amb me mare perquè quan m'he d'inspirar per escriure una cançó... Clar fa un temps no em passaven moltes coses i escrivia moles coses que m'imaginava que em passarien. I hi ha cançons que són velles que semblen casi com una predicció del meu futur, fa molt riure, perquè clar, acaben passant coses però deia que faria tal cosa, no sé què. I fa molt riure. I crec que ara en el present quan escric, escric sobretot

com coses que hi ha com per dintre que estan com inexplicables. Jo crec que em surten d'una manera més o menys explicable amb la música. Però clar, no sé mai amb què m'inspiro, perquè tampoc no m'assec mai a la taula a escriure una cançó amb la guitarra i dic "oh, tinc aquest sentiment i l'expressaré", surt com molt sol, no? I llavors dic, *bueno*, aquí suposo que intentava dir... És com molt estrany, no sóc gens organitzada amb això. Però m'inspiro bastant de coses molt quotidianes, que passen a la vida.

I et poses a escriure normalment en un moment en concret o quan et surti?

És que de vegades penso que pels matins no estic gaire inspirada i que sóc més una persona de tarda-vespre, però després me n'he adonat que al matí estic súper inspirada. Me'n recordo d'un dia quan encara anava a la universitat, que un dia al matí, eren no sé, les set del matí, jo estava molt inspirada i vaig escriure una cosa i vaig dir "*vale*". Jo crec que em venen "*fletxasso*", no sóc gens organitzada. Quan em ve un *fletxasso* d'inspiració, m'inspiro. No tinc cap moment del dia.

I a què li dones més importància, a la lletra o a la música?

He de... O sigui, no m'agrada dir això però sóc molt més de la música. Però és com... és això, perquè tinc una malaltia amb la música, que és lo que dir. Quan m'escolto un disc m'agradaria també fixar-me en la lletra, però és una cosa que deixo per últim, llavors m'interessa molt el que diu la lletra, no? Però el primer que faig és quan m'ho escolto, m'ho escolto tot, m'ho escolto mil cops, a veure que fa això que fa lo altre. Tinc més aquesta mania. I quan faig música també m'agrada molt fixar-me què faig musicalment parlant a la cançó, sobretot també produir-la, *bueno*, produir cançons i tot. La lletra per exemple gravant el disc moltes les vaig deixar per lo últim. M'ho anava inventant i al final vaig dir "*bueno*, posaré la lletra". Però cada vegada hi fico més interès, vull llegir coses. Crec que també és molt important. Però clar, musicalment hi poso més interès.

I a l'estudi tens llibertat per produir les cançons i experimentar amb sons o ho tens tot més aviat preparat?

Clar, jo he tingut sort perquè moltes vegades quan vas a l'estudi és això, tens dues setmanes marcades, tu ja vas amb els temes preparats, tens, jo què sé, deu temes i vas allà i els graves.

Dius “començarem per les bateries, després farem els baixos, no sé què...”, allò típic que es fa als estudis de vegades. Jo he tingut aquesta llibertat d’anar a un estudi, de fet vaig anar aquí a Sant Bartomeu, vaig gravar des de l’estiu fins a desembre gener, vaig estar gravant. Però quedàvem dies *sueños*, allò, quedem quatre dies seguits, després quedem el cap de setmana... I clar, jo ja vaig anar allà i era totalment lliure d’experimentar. Perquè a més a més l’he produït jo amb l’ajuda d’en Jordi Casadesús, que també ho ha fet amb mi. Però clar jo anava allà i podia fer el que em sortís. Allò, aquesta canó, d’un dia per l’altre venia amb una cançó nova, “farem aquesta cançó, farem tal cosa, la posarem no sé com” i clar teníem molt temps. Clar que t’has de ficar una data límit perquè si no t’estaries allà tota la vida “ara vull fer tal cosa...”. Però està molt bé tenir llibertat. Perquè a més a més en un primer disc que tampoc tens les idees clares de com vols sonar. Mola poder experimentar amb els sons.

I quantes persones es van involucrar en la gravació del disc?

Érem només tres persones... Clar, no és allò d’anar a gravar amb la banda i gravar-ho en directe sinó que clar vam fer molta cosa d’experimentar a l’estudi. Érem jo, en Jordi Casadesús i llavors el meu tècnic de so d’aquell moment que era en “Triqui”, en Jordi Coma. I érem nosaltres tres, clar, el disc és de nosaltres tres, perquè estàvem allà mil hores, de vegades ens sortia fum de les orelles de tantes hores que estàvem allà. Érem nosaltres tres, només. Però llavors quan havíem de gravar bateries i tot, quan ja la cosa estava per gravar bateries, va venir en Jordi Torrents, que és el bateria de La Iaia, que ara no ve amb mi. Però totes les bateries són d’ell i d’en Casadesús. I llavors també ell ens va ajudar molt a produir algunes cançons i tot. O sigui que al final érem quatre, que me n’oblidava!

Què creus que és més important, la venda de discos o els concerts?

Buah, totalment jo crec que és els concerts. Vendre discos és molt important, tot i que ara realment, vendre discos és una cosa que tampoc t’esperes molt perquè està tot per digital. Llavors, jo crec que precisament el lloc per vendre molts discos és quan acabes el concert i tu portes les teves caixes de discos. Allà sí que està guai perquè vens discos, *bueno* i també he fet vinils i tot. Però jo crec que és molt important cuidar el directe i fer un directe ben parit i això és el que més importa. I un cop ja has fet el disc, crec que crear un bon directe és com, és la clau. És el que la gent veu i lo que la gent... Llavors fa comprar el disc. Totalment.

Creus que Internet és un bon mètode de màrqueting?

Sí. Jo crec que a l'Internet hi ha aquest punt que ha fet molt mal però alhora jo crec que l'Internet ha fet... Joestic bastant... Clar, jo vulguis o no em compro... clar, escolto molta música per l'Spotify, jo sóc un exemple de... Sóc Premium de l'Spotify i hiestic mil hores al dia però en canvi també compro molt discos. Tinc aquí, *bueno*, compro molts vinils ara i tot. O sigui que també inverteixo en comprar discos físics. Jo crec que ha fet molt mal però la gent que realment és amant de la música continua comprant. El que passa és que s'ha perdut molt i clar, això no m'agrada. Però clar, l'Internet a mi també m'ha ajudat molt, perquè potser jo no estaria fent això si no fos per l'Internet. Sense voler, allò, penges un vídeo i ho veu gent i això està bé.

Per altra banda, als concerts com et sents i com vols fer sentir al públic?

No ho sé. És que no sóc una persona gens nerviosa. Llavors quan pujo a l'escenari és com un lloc bastant còmode, sempre m'he sentit còmode. No he tingut mai pànic de l'escenari. Jo crec que a la gent també li agrada veure algú que està com, que veu que ho està *disfrutant*, jo crec que això és el que passa. Sobretot quan estic amb la banda i tot. És com estic, ho *disfruto* molt. Llavors això jo crec que es transmet, quan estàs *disfrutant* d'una cosa que t'agrada molt fer. *Bueno*, a mi m'agrada molt veure algú que està a l'escenari i dius "bua, tio!", li agrada molt fer lo que fa i està molt content i això també, suposo que m'ha transmès a mi i quan estic a l'escenari estic molt contenta i m'agrada que el públic rebi això.

Llavors tot el tema burocràtic, el portes tu mateixa o algú altre? Però en tot cas, creus que és una àrea que s'hauria de facilitar més als artistes?

Jo tinc molta sort, estic molt ben envoltada. Llavors des d'un bon principi vaig tenir una mànager, que vaig començar aquí fa dos anys, quan vaig començar la Maria Blay em va agafar i llavors clar, jo sempre he tingut molta ajuda, no? Mai he hagut de prendre decisions sola perquè he estat ben acompanyada de músics. I clar, està molt bé tenir un mànager que et porti les coses, perquè si tu has de prendre les decisions, clar, jo no tinc cap experiència en el món de la música, si hagués d'estar jo acceptant els *bolos*, aquest *bolo* sí, aquest no... és una bajanada. Vull dir que he tingut molta sort, ara estic amb el segell de Primavera i tinc com molta gent que m'està ajudant i que em porta moltes coses, que això està molt bé.

I creus que la feina de músic està poc valorada?

Totalment. Sí, clar, quan dius que ets músic i a més a més t'hi estàs dedicant és com “de debò?”. *Bueno*, però és una cosa que ara a més a més comença a estar normalitzada, amb depèn de qui parlis, però també està una mica mal vist per depèn de quina gent. Jo veig músics... I això què comporta? La vida de nits, vida de caps de setmana... Però això és com qualsevol altra feina, el que passa que és una feina que a més a més és lo que més m'agrada del món, que això és una gran sort, però molta gent encara no ho veu com que tu et puguis dedicar a això. Que ara mateix ho puc estar fent, potser d'aquí un temps no vull o no ho podré fer. Però sí que està encara mal vista. Inclús quan t'has de registrar per autònom no hi ha com ben bé el perfil de músic, és com una cosa molt estranya, que encara no està ben vist com una feina. Però ara està molt malament el tema també per viure com a músic, si ja està prou malament en tot imagina la cultura, està a tomar pel sac.

Què és el que més gaudeixes de tot, de la música?

Tocar. Sens dubte. Tocar i també conèixer les persones tocant. Crec que la màgia de la música és això, que et pots comunicar amb molta gent. El que més he *disfrutat* aquest temps és que tocant he conegut tota la gent que ara forma part de la meva vida. Que si no fos per això no sé què estaria fent. I tocant he anat a llocs i vas a llocs que no hi aniries en la teva vida i parles amb gent que si no fos per això no hi parlaries en la teva vida. I crec que això és el més màgic de la música.

Awali

Per què vau començar a tocar música?

0:08 - Tamara: Bé... Per què? Probablement perquè els meus pares els agradava molt la música. Escoltàvem diferents LP, saps, música clàssica i jazz i... alguna cosa que el meu pare composava així que crec que era com el detonant.

Preston: Per a mi, el meu pare i el meu germà. Ells estaven molt interessats en la música, el rock, ACDC, coses així i música clàssica... Així que estava envoltat de música cada dia.

Quan vau començar a tocar? Per què?

01:00 - T: Vaig començar a tocar molt aviat, no sé quants anys tenia, però el meu pare va fer un teclat electrònic, casolà. I produïa diferents sons, se sentia realment interessant, per descomptat, així que el meu pare solia tocar una nota i jo estava com "tiriri", una cosa que anés amb ella i després ens canviàvem i jo mantenia una nota i ell feia algunes harmonies. Tan real com això. I al voltant dels vuit anys em vaig presentar a l'escola de música a Ucraïna. I tot i que eren dos anys més tard dels que els altres havien d'anar a l'escola de música, em van acceptar i vaig estudiar allà. Però vull dir, quan vaig començar a tocar és difícil de dir. És com que va passar molt d'hora. Sí, i el piano, toco el piano...

02:03 - P: Vaig començar a tocar un instrument, fa tres anys. No havia tocat res abans. Així

vaig conèixer a la Tamara, ella va ser la meva mestre. Així que, fa tres anys que toco el piano.

Com es va crear Awali?

02:28 - P: De la mateixa manera. A les classes de piano amb Tamara. Així que li vaig dir que estava fent una mica de música i vaig saber que ella també havia fet una mica de música, així que li vaig presentar la meva música. Una vegada ens vam trobar i vam intentar fer algunes cançons i va començar així.

02:55 - T: [...] Vam dir "Anem a intentar-ho" i la primera vegada bàsicament vam fer un tema complet, encara en la nostra llista de reproducció en Soundcloud. Crec que era com realment inspirador i vaig dir "bé, pot funcionar", saps.

Què és la música per a vosaltres?

03:24 - T: Per a mi és com l'aire per respirar, saps. Quan no tens música en la teva vida, tot és tan sec i simplement no té sentit. I la música és una cosa que la fa sentir [la vida] amb bellesa i sentit, crec jo, per a mi.

02:48 - P: Per a mi és com... Sóc introvertit, així que no m'expresso massa emocions [...], de manera que aquests sentiments els puc posar a la música, totalment. Així que ho puc fer així.

La vostra concepció de la indústria de la música ha canviat des que va començar?

04:25 - T: Bé, crec que una mica, perquè comences a apreciar més el que fa la gent per tu, com ara els espectacles gratuïts. Perquè ara es veu darrere les escenes, ja saps, i darrere de la cortina, fet que vol dir que és un munt de treball... Quant treball es necessita per preparar tot això, el difícil és portar-ho tot allà i connectar-ho tot correctament i tocar el concert, i com treballes amb la veu i com treballes amb el públic, com treballes amb els instruments. És com un gran sistema i cada petit detall realment és un gran canvi i té un munt d'efectes. I quan ho veus des de l'interior comences a apreciar més música que no apreciaves abans perquè no sabies com funciona i és com "ah, el que sigui, no és interessant" i després, quan ja saps com funciona, penses "bé, en realitat podria ser interessant d'alguna manera, la forma en que realment fan això i la quantitat de treball que és per a ells, com realment treballen dur" i també t'ensenya alguna cosa.

05:38 - I també, una altra cosa que he après, potser, és que si vols ser ràpid com... no estic parlant de famosos, però potser com, ja saps, ser "més vist", ja saps [...] al món de l'espectacle, has de tenir un munt de diners. Cal invertir en equips, en eines, cal invertir en l'autoaprenentatge. Això és temps i si estàs treballant, és poc temps. Així que, de nou, tot són diners, la qual cosa és una mica molesta, en realitat. Perquè si no tens els diners es necessita tant de temps, perquè cal estalviar-ne, has de... Ja saps, tot el temps lliure l'has de dedicar a l'auto-aprenentatge i llavors no pots guanyar més diners pel teu equip perquè has de tocar... Així que és una mena de... alguna cosa així.

P - Estic d'acord.

Què us inspira quan s'ha de crear una cançó?

06:46 - T: Bé, la majoria del que està passant en la meua vida. El que veig, el que em fa pensar en les coses...

P: La música és com la nostra vida, tots els dies, moments.

T: A vegades, fins i tot crec que potser, ja saps, sent totalment només un músic i no viure, diguem-ne la "vida normal", sona potser millor. Però, ja saps, anar a treballar, haver de pagar impostos, anar tard a dormir i tenir insomni o no tenir res per menjar, o anar a una festa enorme ...

P: Tu?

T: Jajaja! Jo no! Sí, però tot en realitat fa la música. Així que potser si jo fos només músic... vull dir, és una declaració hipotètica, però potser llavors la meua música es perdria alguna cosa perquè jo no veuria la vida real. Així que estic feliç d'haver de viure-ho, vull dir, no vull estar tota la meua vida com a treballadora i després fer música com un hobby, vull que música sigui la meua cosa principal, però això és probablement una cosa que ho va inspirar també d'alguna manera perquè vius la vida com tothom i només cal fer-ho i això més o menys canalitza energies a la música, potser.

02:23 - P: Quan componc no estic segur si jo estic pensant en la música, però em sento inspirat per una gran quantitat de músics. Però no tinc pensaments quan composo, pel que

és com ser natural.

En general, escriviu en el mateix moment específic?

09:00 - T: En realitat, el millor moment és probablement la nit, d'alguna manera, perquè el teu cervell està cansat de manera que probablement el ritme del teu pensament és diferent i et dona una forma de treball més creativa. Però en realitat només... compta amb tu quan ho ha de fer. No és res que pugui controlar. No és com "OK, vaig a escriure algunes cançons", no funciona així. És com que tu pots cantar i es pots intentar improvisar i llavors simplement arriba, però no és com "Vaig a tocar així, així i així". No és un procés lògic, la veritat. El procés creatiu és més sobre apagar el teu cervell i només... Deixar que vingui.

P: Sí, com la Tamara ha dit sobre la nit. La nit és com un temps especial, crec. És màgic per compondre. No sé com dir-ho. És màgic.

Què és el primer, la música o la lletra?

10:20 - P: És la seva especialitat.

T: Bé, en realitat és diferent. Depèn, perquè en general el que passa és... vaig a algun lloc de la ciutat i després alguna cosa com... Tinc alguna línia al meu cap i després més paraules s'estan com acumulant al seu voltant i és més com un bol de paraules que estan simplement volant al voltant. I tu intentes trobar alguna cosa que s'uneix així a l'altra i, de vegades, és més simplement com que va i ve i només cal anotar-ho quan tens temps per pensar molt en això. I és així, de vegades potser ve primer només un poema i després es transforma en una cançó. Perquè quan estàs escrivint una cançó i música... És a dir, diguem que Martin [Preston] surt amb algun ritme i després les paraules, que simplement cauen dins aquest ritme, i llavors d'alguna manera funciona. Així que això és el que passa.

Llavors també passa al revés, de vegades començo alguna melodia o algun patró i alguns ritmes afegits i de sobte ja saps sobre què és aquesta cançó i després algunes paraules arriben i no és que hi pensis molt. És com... Ja hi és en la música i simplement has de per ficar-te de ple i estàs com "Ah! Sé de què va la cançó!"

Així que vostè li doneu la mateixa importància a la música i les lletres?

00:07 – Definitivament, definitivament. Perquè la cançó sense aquestes lletres no seria completa sense elles i el mateix, només el poema sense aquesta música faria tot just el 50% de sentit.

Ara l'estudi. Ja heu estat en l'estudi, ¿no és així?

T: Sí, al *home studio*.

Llavors, heu tingut l'oportunitat d'experimentar amb sons?

00:38 - T: Crec que estem bé en això perquè llavors no estàs limitat en el temps perquè, de nou, no tenim aquesta quantitat de diners per llogar l'estudi i quan ho fem és al voltant d'una hora o dues només per gravar les veus realment bé. Però d'altra banda estem treballant al *home studio*, tots dos hem tocat algunes coses bàsiques allà. Martin en té més, perquè realment ha estat treballant més temps que jo. És molt bo perquè tens tanta llibertat allà, et pots passar tot el temps que tens, no el que vulguis. Per desgràcia, com que has de treballar i pots arribar a invertir-hi qualsevol estona, cosa que a l'estudi no és possible, només has de ser-hi i gravar allà, però al *home Studio* crec que és el millor perquè et pots despertar a mitja nit i dir com "oh, escric ara", saps.

Quina creieu que és la funció del productor?

13:58 - T: Bé, no tenim un productor. Som tot en un.

P: Som productors.

T: Som productors i depèn del què vols dir amb “els productors”, però vull dir, totes les coses que fem, nosaltres mateixos som els gestors, som nosaltres mateixos productors i compositors i tot.

Què és més important per a vosaltres, els concerts, els àlbums o enregistraments i les seves vendes?

14:36 - T: Bé, jo crec que és aviat per parlar de les vendes, en realitat. Som més aviat músics de regalar. És com "oh, ¿li agradaria nostre CD?".

P: Sí, els concerts són el més important. És la millor manera de...

T: De compartir en temps real. I és realment poderós quan el públic és bo i et sents com que en realitat t'estan acceptant i poden fluir amb tu en la música... És una sensació tan poderosa.

P: No m'importen les vendes o les coses així. Per a mi és més important compartir la música a la gent.

Què opineu sobre l'Internet com a eina de màrqueting?

15:26 - T: Bé, crec que és una bona eina.

P: És una eina perillosa.

T: Potser, sí.

P: És molt fàcil, però és cosa llarg, parlar d'aquest tema. És bo, segur.

Com se sent en els concerts i com es vol fer les persones se senten?

16:04 - T: Bé ... crec que començaré de nou! Sempre és interessant veure com a partir de la cançó sempre t'oblides del món que t'envolta, estàs com en aquella música i en aquest missatge i la lletra que vols dir, cantar. I és un gran entusiasme, una de les millors sensacions que mai es poden experimentar en aquesta vida, crec, perquè és com quan ressones amb públic, és com que la nova estrella ha nascut a l'Univers, en algun lloc, de manera que és el mateix sentiment que tens quan ets a l'escenari i veus com la gent reacciona, com els agrada i com en gaudeixen i això és probablement el millor.

La burocràcia com l'operació dels drets d'autor, els concerts i les coses relacionades amb això, com funciona aquí? És fàcil per als músics que manegen?

P: No m'importen els drets. Si algú vol robar... que robi. No m'importa.

T: Sí, de totes maneres serà la nostra música i és... Vull dir, no crec que ens importi molt perquè potser no és un bon enfocament, perquè com ha dit en Martin, és perillós. Acabes de regalar la teva música, però per altra banda és una cosa que ningú es pugui realment endur, perquè cada creació sempre serà teva, sense importar el que passi. És com que no hi ha res que pugui canviar-ho i no importa qui té drets sobre ella, només teva de totes maneres.

Creieu que la feina del músic està subestimada?

Una i T: Està subestimada.

P: Hi ha gent que està infravalorada i gent sobrevalorada. Crec que la gent sobrevalorada no són reals. És trist, perquè... Com explicar-ho?

T: Sí, bé, generalment estàs de genolls i cavant al teu *home Studio* i tot és inversió teva, del teu temps, dels teus diners, del teu esforç, de la teva salut... De tot. En realitat ningú el compra perquè no veuen darrere, com has dit. I molts llocs d'aquí organitzen concerts com "oh, nois, ja que voleu tocar de totes maneres, feu música de totes maneres així que per què no toqueu?". La gent ve i t'escolta, potser fas alguns nous fans, però no veuen que el que has de... fins i tot només pagar els impostos a vegades és un problema, ja que no tens diners extra per a això, així, i has de fer el viatge de tornada i això és tant sacrifici! I hi ha altres sobrevalorats que tenen diners per a això, que tenen un bon màrqueting, tenen diners per contractar alguns managers, algú que trobi concerts per a ells i algunes bones ofertes, però és una qüestió del com de bons músics són de veritat. Vull dir, ni tan sols és sobre ser subestimat o sobreestimat, es tracta de ser... tenir un descans, saps.

Què us agrada més de tot?

P: M'agraden molt els petits moments de quan fem la música i de cop i volta és una cosa que es guanya ràpidament la millor sensació que puc tenir-ne. Sí, això és tot.

T: Sí, hi estic d'acord. Probablement, el procés creatiu és una cosa que et fa sentir com "Oh, Déu meu, jo existeixo i en realitat puc crear alguna cosa!", I això és com la felicitat més gran que puc experimentar.

P: Sí. Els petits moments!

Carla Serrat

Per què et vas començar a interessar per la música?

Bueno, de petita ja em van a apuntar a música les meus pares, igual que els meu germans. Però sobretot va ser de cara ja als 18, 17 anys, quan vaig començar a fer les meves cançons i llavors aquí em vaig trobar com més còmode que a l'escola, no seguint la pauta acadèmica. I llavors vaig dir "començo a fer cançons i tocant" i va ser fins potser això, començar a fer algun concert o algú que t'anima i llavors ja m'hi vaig posar.

I el teu instrument, per què et va interessar més que d'altres?

Va ser bastant per això... A l'escola et fan triar un instrument i llavors vaig triar el piano, la Joana, la meva germana, també toca el piano, a casa ja teníem un piano. I realment, no ho sé, m'agraden molts més instruments però amb aquest m'hi sento molt còmode, perquè m'agrada sobretot l'instrument... la veu. Llavors, d'aquí per acompanyar, *bueno*, crec que es complementen molt bé i per acompanyar a l'hora de cantar és lo que em va més bé.

Quins músics t'inspiraven al principi?

Complicat. *Bueno*, sobretot d'anglès, música americana o anglesa a casa. Era la que escoltàvem a casa, el meu pare i això. No ho sé, ara sobretot sí que et puc dir més noms o tinc més referents ara. Jo que sé, hi ha la Sade o James Blake, o Everything but the Girl, Chromatics, també m'agrada des de l'electrònica a coses més soul, també.

Abans no ho sé, abans suposo que estàs en un... Quan ets més adolescent escoltes moltes coses però encara no tens tant criteri. *Bueno*, almenys a mi. Tenia música molt variada que ara ja no escolto.

Quan vas començar a actuar com a professional?

Jo crec que en tenia... Clar, vaig començar primer fent de corista de molts grups de per aquí, vaig acompanyar a la Iaia, a l'Ernest, una vegada; a en Roger Usart, també l'he acompanyat varis concerts, vam fer un grup també, quan érem més petits de reggae; llavors vaig estar això, amb la meva germana fent de corista... Jo crec que devia tenir uns 17 anys, però sense fer la meva música. Llavors lo meu quan ja en tenia 19/20, potser. Més o menys, o me'n recordo bé.

I com eren els inicis, com et vas començar a introduir en la indústria musical?

Sobretot per això, per anar fent de col·laboració, això "necessito... Vine a cantar si et ve de gust cantar, anem a fer un concert". Llavors a poc a poc ja vaig estar acostumada a estar a l'escenari, llavors suposo que clar, molta gent quan feia els meus concerts ja m'havia vist, això, en altres grups, no? I jo diria que va ser això. A partir d'aquí ja em vaig començar a introduir en el món musical.

Què és per tu la música?

Aviam, per mi ara mateix és molt... Són moments molt especials que visc jo sola, o quan la faig. Però clar, m'agradaria que pogués arribar a ser la meva feina. Ara mateix no és la meva feina, és com això, com un hobby, per dir-ho d'una manera, un hobby però molt especial. I això, malauradament no en puc viure, però m'agradaria que fos la meva feina.

Creus que la teva concepció de la indústria musical ha canviat des que vas començar fins ara?

Sí, totalment, sí, sí. Clar, quan comences no n'ets conscient, de la cadena que hi ha i que existeix en aquest món. Ara que acabo de gravar el primer disc, que estic amb un segell del gener, que tinc un mànager. Llavors això, comences a veure les figures, els passos que has de seguir, que no et pots saltar; que sol és impossible de poder fer, perquè sola no hagués

pas pogut si no fos per això, en David Jiménez és el meu mànager, és qui m'ajuda a organitzar-me i em diu "ei, s'ha de fer això o allò". Llavors clar, jo ara ho veig molt diferent. Ho veig com... Molt més difícil, molt més complex, però poc a poc ho vaig entenent millor. Seria això.

A l'hora de crec les cançons, què és el que et mou, què t'inspira?

Sempre, clar, moments molt auto-biogràfics, no? Experiències pròpies o que sents quan parles amb els amics o que li passen a algú... Però sempre crec que és perquè estan filtrades a través meu, no? Llavors és això, començar amb una idea o amb una lletra o no ho sé. Clar, depèn. No tinc una manera molt concreta de treballar quan faig música, però sí que sempre és d'un concepte que he viscut o que estic vivint...

Sols crear les cançons en algun moment en concret?

Sobretot a l'hivern. Quan fa fred sóc més de produir música. Sóc més productiva, quan fa fred. No sé per què! Suposo que clar, el fet d'estar a casa, no? Aquests moments més introspectius es viuen més quan fa fred a l'hivern que a l'estiu, passes el dia fora de casa i si que és veritat això. De cara a l'hivern em sento més còmode fent música.

Què va per tu primer, la lletra o la música? I a què li dones més importància?

Clar, és això, no tinc mai una manera molt concreta, única. No existeix, no? Normalment sí que em pesa molt més l'acord o la sonoritat del piano o del *sinte* [sintetitzador] o del que sigui que toqui. Llavors sí que a poc a poc em va sortint la lletra o a vegades escric algunes coses que es queden guardades i després les recupero. Sobretot sí que és molt això, la melodia, potser, és el que em quedo més.

Quan has pogut entrar a l'estudi, has pogut experimentar o ja ho tens tot marcat? Com va anar la teva experiència?

Clar, en aquest cas, per exemple, el disc l'hem fet primer com si diguéssim unes *demos*. Jo vaig fer aquí el disc, el vaig preparar aquí a casa, totes les cançons que volia gravar, però clar, eren demos, no eren temes acabats, no? I llavors des d'aquí vaig anar amb una persona que és l'Edu Martínez, que és amb qui realment vam produir. Vam dir tantes línies de teclats,

tantes línies de sinte, la rítmica serà aquesta... Allà realment vam construir, com si diguéssim, és el laboratori. Llavors d'allà vam passar a gravar bateries reals i gravar veu, que vam anar a un estudi. Per tant diguéssim en cap moment es va improvisar. Va estar tot molt organitzat, per dir-ho d'una manera.

Quantes persones s'han involucrat en la gravació del teu primer disc?

Això, en David, el mànager, el segell, que són dos persones, evidentment el meu germà bateria, el productor seria l'Edu i a l'estudi de gravació hi ha hagut un tècnic i sobretot, sobretot en Cata que és el tècnic, va fer mescles i va gravar això a l'estudi. Vull dir que més o menys deuen ser unes 6, 7 persones... 6 persones!

Llavors de productor tu n'has tingut, no?

Sí, ho hem fet mig i mig.

I tu quina importància donaries al rol de productor?

Clar, jo crec, en aquest cas com que ho hem fet una mica això, colze a colze, ha estat tota l'estona tot consensuat i ens hem anat posat d'acord i no hi ha hagut cap problema. Clar, quan tu deixes totalment a la mans a un productor la teva música jo crec que és el disc, la teva música que quedarà. O sigui, jo crec que és "el tot". Crec que és molt important i has de tenir molt clar si li vols deixar a algú, no? Perquè és el tot del que faràs.

A què li dónes més importància, als concerts o a la venda de discos?

Clar, és més important el concert, per la meua part de músic. Jo crec que els músics no pensem en la part de... *Bueno*, sí que hi pensem, però no hi donem tanta importància, encara que és el que ens dóna de menjar o la part econòmica. Però clar, jo només valoro o puc estar al cas del que és el concert que faig. No puc controlar els discos que vendré. Llavors, això ho deixo en mans dels que hi entenen, del segell. I clar, no sé... Jo tampoc n'he venut gaires, vull dir... Tot queda molt a casa.

Internet creus que és una bona eina de màrqueting?

Home, total, sí, sí. Clar, jo vaig començar pujant coses al MySpace i tothom ho fa. Facebook,

SoundCloud... És que totes les plataformes són molt claus per arribar a tot arreu del món i de fet és el primer, jo crec, que tothom ha de fer quan realment apostes per la música. Ja veus que has d'entrar per força de fer-te de totes les xarxes i plataformes.

Del tema de deixar escoltar música de forma gratuïta per internet, què en penses?

Clar, escoltar-la sí. Regalar-la, no. O sigui, tinc l'Spotify, tinc música a l'Spotify a l'iTunes i això. Però de moment crec que clar, no crec que es pugui regalar. Cadascú fa el que vol, jo no ho faria de moment.

Als concerts tu com et sents i com vols fer sentir al públic?

Complicada pregunta! Clar, no penso gaire amb els... Aviam, que no soni malament. No penso molt en els altres, sinó penso en mi i crec que pensant en mi i en sentir-me bé és el que acabaré transmetent, d'alguna manera. Llavors, sempre miro les coses, això, com m'agradarien a mi, com em sento.... Com per exemple l'ordre del concert, el *setlist*. És molt difícil però dius "vale, crec que aniré per aquí, em sentiria més còmode", llavors jo tinc la sensació que el públic també s'hi sentirà.

El tema de la burocràcia, imagino que com que tens segell i tot plegat ja t'ho porten més ells, però en tot cas creus que potser a nivell s'hauria de facilitar aquest aspecte legal pels músics?

Clar, és la part aquesta que et dic que vas coneixent quan vas entrant. I és la part que menys agrada perquè és un rollo. A més, no entens moltes coses. Però jo crec que és molt important tenir una figura que t'ajudi però que també t'expliqui. A mi m'agrada saber el que haig de fer, això, a nivell burocràtic, que t'ho expliquin, que t'informin però que algú t'ajudi a portar, perquè jo crec que si no és impossible d'entendre-ho.

Creus que la feina de músic està poc valorada en general?

Clar, jo crec que no si... Poc valorada i una idea molt equivocada, també. Aquí tampoc crec que visquem, *bueno*, no molts músics viuen com a músics el dia a dia. Jo per exemple ara no em dedico només a la música. No puc dir que sigui un músic. Però sí que hi ha una idea equivocada. Sembla que a la que treus un disc o comences a donar-te a conèixer sembla que

ja ho tinguis tot, no? I no tens res, perquè et coneixen els d'aquí el costat i ja està. No has anat enlloc més. O a vegades la gent em diu "ah, però estàs treballant aquí de cambrera?", home sí, no puc pagar-me res si no! Jo crec que sí que et paguen bastant malament. Dintre tot el tema cultural, ja no només el musical. Està mal pagat.

I última pregunta: què és el que més gaudeixes de tot?

Jo crec que la feina de laboratori. Una mica... Això, el procés creatiu, personal. Això, ja sigui tu sol o compartint-lo amb el productor, amb el músic o... Jo ara de moment *disfruto* més fent la música a casa que ensenyant-la. *Bueno* vull dir que fent concerts o això. M'agrada més aquests moments gravar sola, saps?